

Pilgrims OKELIONÉ

JOHN BUNYAN

Johno Bunyano „Piligrimo kelionė“ pirmą kartą buvo išleista 1678 metais. Nuo to laiko ji yra populiariausia knyga po Biblijos.

Neprilygstamoji Bunyano alegorija išlaikė laiko egzaminą. Ją per ilgus amžius gerbė bei mylėjo išmintingieji ir paprastieji, turtingieji ir skurdžiai, jauni ir seni.

Bunyanas pavaizdavo šios knygos personažus taip gyvai ir gyvenimiškai, kad skaitytojui sunku suvokti, jog jie niekada negyveno.

1874 metais Bedforde buvo atidengtas garsusis paminklas Bunyanui. Per šio paminklo atidengimo ceremoniją diakonas Stanley kreipėsi į auditoriją tokiais žodžiais: „Kiekvienas, kuris nėra skaitęs „Piligrimo kelionės“, jei toks žmogus iš viso yra, tegu ją tučtuojau perskaito. O tie, kurie ją skaitė šimtą kartų, tegu perskaito šimtą pirmąjį. Savo gyvenime pritaikykite „Piligrimo kelionėje“ išdėstytas pamokas ir tapsite kur kas didingesniais Johno Bunyano paminklais nei ši nuostabi skulptūra, kurią pastatė Bedfordo hercogas.“

VIRŠELIO NUOTRAUKA:

MALONIAI LEIDUS BUNYANO VARDU

PAVADINTAI LAISVĄJAI BAŽNYČIAI BEDFORDE

(BUNYAN MEETING FREE CHURCH BEDFORD).

PILGRIMO KELIONĖ

JOHN BUNYAN

Iliustracijos
ALBERT WESSELS

Reformatų literatūros centras

VILNIUS, 2009

Iš anglų kalbos vertė *Asta Kavaliauskaitė*

Redagavo *Audronė Kriauciūnienė*

Eilėraščius redagavo poetas *Vladas Vaitkevičius*

Išleido *VšĮ „Reformatų literatūros centras“*

© Pirmasis leidimas pavadinimu „John Bunyan - De Christenreis naar de eeuwigheid,
met illustraties van Albert Wessels“ išleistas Olandijoje, B. V. Uitgeverij De Banier - Utrecht 1992.

© Pasaulinė šio leidinio anglų kalba autorinė teisė priklauso „Bunyan Press“, Anglija.
23 Haslingden Close, Harpenden, Herts. AL5 3EW England

Pirmasis leidimas 1993 metais

© The Bunyan Press

© VšĮ „Reformatų literatūros centras“, vertimas į lietuvių kalbą, 2009

Translated from the original by permission of The Bunyan Press, England

ISBN 978-9955-593-12-6

PILGRIMO KELIONĖ

IŠ ŠIO PASAULIO Į ATEINANTIJĮ

Pateikta skaitytojui tarsi
SAPNAS.

*Sužinosite,
kaip jis leidosi į kelionę,
kokie pavojai užklupo keliaujant
ir apie saugų atvykimą
į Troškimų šalį.*

Aš kalbėjau palyginimais.

Ozėjo 12,10

AUTORIUS JOHN BUNYAN

ILIUSTRAVO ALBERT WESSELS

LEIDINIO LIETUVIŲ KALBA LEIDĖJŲ ŽODIS

Nutarę išleisti geros kokybės „Piligrimo kelionės“ leidimą, nedvejodami kreipėmės į „The Bunyan Press“ leidyklą, prašydami suteikti teisę naudoti jiems priklausančią anglišką tekstą. Taip pat prašėme tapybos darbų savininkų leidimo panaudoti Alberto Wesselso tapytus paveikslus kaip leidinio iliustracijas. Gavome greitą ir malonų atsakymą. Ponas van de Braakas iš „John Bunyan Stitching“ leidyklos, kuriai priklauso šie darbai, leido mums jais naudotis. Mes laikėmės „The Bunyan Press“ leidyklos rekomendacijų – kuo tiksliau pateikti šį kūrinių lietuvių kalba. Tolesnis tekstas parodo, kaip anglų leidėjai, vėliau ir „Reformatų literatūros centras“ rinkosi šios alegorijos laidą bei iliustracijas.

„Kai ponas van de Braakas, atstovaujantis „John Bunyan Stitching“ leidyklai ir būdamas Alberto Wesselso tapybos darbų kolekcijos savininkas, paragino ir netgi paskatino mus išleisti „Piligrimo kelionę“ su iliustracijomis, nežinojome, kokį šios žymios Johno Bunyano alegorijos leidimą panaudoti. Galų gale nusprendėme versti trečią šios alegorijos laidą, kurią 1679 metais išleido Nathaniel Ponder, tik atsisakėme autoriaus apologijos. Šis leidinys – tai Bunyano originalas, kuriam labiausiai būdingas autoriaus rašymo stilius, daug paaiškinimų parašėse bei nuorodų į Šventąjį Raštą („Karaliaus Jokūbo“ leidimo). Parašėse mes pridėjome paragrafų ir puslapių numerius, tikėdamiesi, kad jie padės skaitytojui susieti skaitomą tekstą su iliustracija. Dėkojame daugybei draugų už atliktą korektūros darbą, kuris nėra lengvas, nes knyga parašyta senovine kalba“.

IŽANGA

Kiekvienai kartai Bunyano *Piligrimo kelionė* buvo klasikinis kūrinys. Net be religinės prasmės ir svarbos ji laikoma vienu reikšmingiausių anglų literatūros kūrinių. Kaip nuostabu, kad beveik neišsilavinęs žmogus sugebėjo taip puikiai parašyti!

Bet *Piligrimo kelionė* ypač vertinama dėl to, kad ji yra dvasinė knyga ir kad joje aprašoma suvokiančio savo nuodėmingumą nusidėjėlio kelionė iš Prazūties Miesto į Dangaus Miestą. Gerai susipažinęs su Šventuoju Raštu ir suvokdamas žmogaus širdį, Johnas Bunyanas aprašė Dievo žmonių, keliaujančių į dangų, patyrimus.

Piligrimo kelionės nereikia pristatyti. Bet mūsų klausia (ir teisingai daro), *kodėl dar kartą ją leidžiame?* Per tris šimtus metų ši knyga Anglijoje buvo išleista daugybę kartų. *Kodėl mes leidžiame šį kūrinį dar kartą lietuviškai?* Kuo šis leidinys pranoksta kitus?

Atsakyti į šį klausimą nesunku – NUOSTABIOS ILIUSTRACIJOS. Šios iliustracijos – tai originalių Alberto Wesselso iš Rijseno (Olandija) tapybos darbų kopijos. Piešiniai ne tik puikūs, bet ir juose gausu detalių. Pažvelkime į pirmąjį paveikslą. Juo ilgiau į jį žiūrėsime, juo daugiau pamatysime – visa tai dėl to, kad ponas Wesselsas gerai suprato šią knygą. Prieš keletą metų buvo pristatytas vienas žymus paveikslas, apie kurį buvo kalbama: „Nors žmogus visą valandą į jį žiūrėtų, vis tiek kažko nepastebės“. Į šį paveikslą labai panašūs ir Alberto Wesselso darbai.

„Reformatų literatūros centras“ nuoširdžiai dėkoja „John Bunyan Stitching“ leidyklai (Barnevel, Olandija), leidusiai naudoti šias iliustracijas. „John Bunyan Stitching“ leidykla buvo įkurta dėl garbingo tikslo – visam pasauliui išgarsinti įžymųjį Bunyano kūrinį. Dabar šis ypatingas leidinys prieinamas ir Lietuvos skaitytojams.

Seniau Anglijoje beveik visuose namuose būdavo *Piligrimo kelionė*, Biblija ir Foxo *Kankinių knyga*. Bet šios dienos jau seniai praėjo. Būtų nuostabu, jei šiais tamsiais laikais *Piligrimo kelionę* vėl plačiai ir noriai skaitytų.

Leidėjai karštai trokšta, kad Šventoji Dvasia paragintų skaitytojus bėgti iš šio pasaulio – prazūties miesto, ir pradėti keliauti dangaus miesto link. Ir kad jie, kaip Bunyano piligrimas, būtų nuvesti prie Kristaus Kryžiaus, kur sušuktų:

*Palaimintas iškaltas Kapas Uloje!
Palaimintas šis Kryžius tam šventam Kalne!
O dar labiau palaimintas tik Tas,
Kuris kentėjo ant šio Kryžiaus dėl manęs.*

B. A. RAMSBOTTOM,
THE GOSPEL STANDARD TRUST LEIDYKLOS REDAKTORIUS
ANGLIJA
1993

PILIGRIMO KELIONĖ

PAPASAKOTA PANAŠIAI KAIP SAPNAS

Bekeliaudamas šio pasaulio dykuma, sustojau pailsėti vienoje vietoje, kurioje buvo Urvas¹. Jame priguliau ir užmigau. Bemiegodamas susapnavau šį Sapną.

7

Kalėjimas.

Sapne pamačiau vienoje vietoje stovintį skarmalais apsitaisiusį žmogų, nugara nusigręžusį nuo savo namų. Šis žmogus rankoje laikė Knygą, o jo pečius slėgė sunki Našta. Mačiau, kaip jis atsivertė šią Knygą ir ją skaitė, o beskaitydamas pradėjo drebėti iš baimės ir raudoti. Nebegalėdamas susivaldyti jis pratrūko graudžiu šauksmu: „Ką man daryti?“

9

Izaijo 64, 6.
Luko 14, 33.
Psalmių 38, 4.
Habakuko 2, 2.
Apaštalių darbų 16, 29–30.

Šauksmas.
Apaštalių darbų 2, 37.

11

Stipriai prislėgtas jis grįžo į savo namus ir valdėsi kaip išmanydamas, kad žmona ir vaikai nepastebėtų jo graužaties. Bet ilgai ištylėti negalėjo, nes skausmas vis plėtėsi. Po kiek laiko jis atvėrė savo mintis žmonai ir vaikams ir taip jiems prakalbo: „Ak, mano brangioji Žmona, – tarė jis, – ir jūs, mano kūno Vaikai, aš, jus mylintis draugas, esu prazuvęs, nes mane slegia sunki Našta. Be to, esu įsitikinęs, kad mūsų Miestas² bus sudegintas ugnimi iš Danguis ir siaubingai nusiaubtas, o aš pats ir tu, mano žmona, ir jūs, mano mielieji kūdikiai, vargingai prazūsime, nebent (to dar tikrai nežinau) atsirastų koks nors Kelias, kuriuo eidami išsigelbėtume.“ Tai girdėdami, šeimos nariai susikrimto – ne galvodami, kad tai, kas jiems sakyta, yra tiesa, bet manydami, jog jis išėjo iš proto. Jau temo, ir šeima vylėsi, kad miegas nuramins žmogaus mintis. Tad

Šis pasaulis.

Kol kas jis nežinojo, kaip išsigelbėti.

kuo skubiausiai jį paguldė ilsėtis. Bet naktį, kaip ir dieną, rūpesčiai jo neapleido. Užuo miegojęs, žmogus ištisą naktį dūsavo ir liejo ašaras. Vos tik išaušus rytui šeimyna norėjo sužinoti, kaip jis jaučiasi, o šis atsakė, kad daug blogiau. Jis bandė dar kartą su jais pasikalbėti, bet jų širdys ėmė kietėti. Namiškiai kvailiojimą bandė gydyti šiurkščiu ir piktu elgesiu: kartais jie iš žmogaus juokdavosi, kartais bardavosi, kartais į jį nekreipdavo dėmesio. Todėl jis vis dažniau užsidarydavo savo Kambarėlyje, kad su gailėsčiu melstųsi už juos ir apraudotų savo paties bėdas. Taip pat dažnai vienišas vaikštinėdavo laukais, kartais skaitydamas, kartais melsdamasis. Ir taip kurį laiką jis leido savo dienas.

Kuniški vaistai ligotai Sielai gydyti.

Kartą, labai seniai, pamačiau šį žmogų kvaištinėjančią laukuose ir kaip paprastai skaitantį savo Knygą. Jis buvo be galo susikrimtęs. Skaitydamas, kaip ir anksčiau, pratrūko graudžiai šaukti: „Ką man daryti, kad būčiau išgelbėtas?“

13

Apaštalių darbų 16, 30–31.

Taip pat pamačiau, kaip jis žvalgėsi į vieną ir į kitą pusę tarsi ketindamas bėgti. Bet nepajudėjo iš vietos, nes, man regis, nežinojo, kuriuo keliu eiti. Tada pamačiau, kad pas jį atėjo Žmogus, vardu Evangelistas, kuris paklausė: „Kodėl tu sauki?“

Šis atsakė: „Gerbiamasis, iš Knygos, esančios mano rankose, suprantu, kad esu pasmerktas mirti, o paskui eiti į Teismą. Tačiau suvokiu, kad pirmojo dalyko nenoriu, o antrajam nepasirengęs.“

Tada Evangelistas jo paklausė: „Kodėl nenori mirti, kai šiame gyvenime tiek daug

Hebrajams 9, 27.
Jobo 16, 21–22.
Ezechielio 22, 14.

¹ Miesto kalėjimas, kuriame 1675 metais Bunyanas kalėjo 6 mėnesius ir baigė „Piligrimo kelionę“.

² „Miestas“ – šis pasaulis.

Sapnuojantysis

blogybių?“ Žmogus atsakė: „Bijau, kad mano pečius slegianti Našta nugramzdins mane giliau už kapą ir aš nugarmėsiu į *Tofetą*³. Pone, jeigu nesu pasirengęs eiti į Kalėjimą, tai nesu pasirengęs ir Nuosprendžiui, irėjimui į Baismės vykdymo vietą. Vos tik pagalvoju apie tai, imu balsu raudoti.“

Evangelistas paklausė: „Jeigu tu esi tokios būklės, tai kodėl stovi vietoje?“ Žmogus atsakė: „Todėl, kad nežinau, kur eiti.“ Tai išgirdęs *Evangelistas* davė jam *Pergamento Ritinį*, kuriame buvo parašyta: „*Bėk nuo ateinančios Rūstybės.*“

Žmogus perskaitė tai ir, įdėmiai žvelgdamas į *Evangelistą*, paklausė: „Kur man bėgti?“ Tada *Evangelistas*, pirštu rodydamas labai platų lauką, paklausė: „Ar matai *Ankštuosius Vartus*?“⁴ Žmogus atsakė, kad ne. Tuomet anas jo paklausė: „Ar matai tolumoje Blyksinčią Šviesą?“ Žmogus atsakė: „Manau, kad taip.“ Tada *Evangelistas* tarė: „Neišleisk šios Šviesos iš akių ir eik tiesiai jos link, kol pamatysi Vartus. Kai į juos pasibelsi, tau bus pasakyta, ką daryti.“

Sapne mačiau, kaip Žmogus leidosi bėgti. Jam dar toli nenubėgus nuo namų durų, Žmona ir Vaikai, tai pastebėję, ėmė šaukti, kad šis grįžtų. Bet Žmogus pirštais užsikimšęs ausis ir bėgo šaukdamas: „*Gyvenimas, gyvenimas, amžinasis gyvenimas.*“ Jis nesidairė atgal, bet bėgo Lygumos viduriu.

Į jį bėgantį atėjo pasižiūrėti ir Kaimynai. Vieni tyčiojosi, kiti grasino, tretį šaukė, kad sugrįžtų.

Odu iš šių kaimynų nutarė sugrąžinti jį į jėgą. Vienas iš jų buvo vardu *Užsispyrėlis*, kitas – *Lankstusis*. Tuo metu Žmogus jau buvo gerokai nuo jų nutolęs, bet šie buvo rimtai apsisprendę siekti užsibrėžto tikslo, tad netrukus jį ir pasivijo. Juos pamatęs

Izaijo 30, 33.

Įtikinanti būtinybė bėgti. Mato 3, 7.

Mato 7, 13–14. Psalmių 119, 105. 2 Petro 1, 19. Kristaus ir Kelio pas Jį neįmanoma atrasti be Žodžio.

15

Luko 14, 26.

Pradžios 19, 17.

Jeremijo 20, 10. Bėgantieji nuo ateisiančios rūstybės tampa reginiu pasauliui.

17

Užsispyrėlis su Lankstuoju pasiveja jį.

Kristianas, vos tik palikęs Pasaulį šį, Sutinka Evangelistą, kuris maloniai jį Nudžiugina apie kitą Pasaulį Gerąją žinia Ir parodo, kaip jį pasiekti iš čia.

Žmogus paklausė: „*Kaimynai, ko čia atbėgote?*“ Šie atsakė: „Įtikinti tave, kad grįžtum kartu su mumis.“ Bet Žmogus atsakė: „Jokių būdu neįmanoma. Jūs gyvenate *Pražūties Mieste* (jame ir aš gimiau). Žinau, kad jis pražus. O jūs, jei mirsite jame, anksčiau ar vėliau nugrimsite giliau už kapą ir pateksite į vietą, kurioje liepsnoja Ugnis ir Siera. Gerieji kaimynai, malonėkite keliauti kartu su manimi.“

„Ką! – sušuko *Užsispyrėlis*, – palikti visus Draugus ir Malonumus?!“

„Taip, – atsakė *Kristianas*⁵ (toks buvo šio žmogaus vardas), – *visa tai, ko išsižadėsit, nei menkiausia dalimi neprilygs toms gėrybėms, kurių siekiu aš.* O jūs, jeigu eitumėte drauge su manimi ir siektumėte to paties, įgytumėte tą patį, ką ir aš. Nes ten, kur aš einu, visko pakanka visiems ir dar apščiai lieka. Eikite drauge su manimi ir įsitikinsite, kad mano žodžiai teisingi.“

Užsispyrėlis. Kuo ypatingi dalykai, kurių sieki, kad jų ieškodamas atsižadi viso Pasaulio?

Kristianas. Aš siekiu *nenykstančio, nesutepto, nevystančio Palikimo*. Jis saugomas Danguje ir iš ten numatyto laiku bus suteiktas uoliai jo siekiantiems. Jei norite, paskaitkite apie tai mano Knygą.

Užsispyrėlis. Po šimts, – tarė *Užsispyrėlis*, – atstok su ta Knyga. Tai eisi su mumis ar ne?

Kristianas. Ne, neisiu, nes rankose jau laikau Arklą.

Užsispyrėlis. Ką gi, kaimyne *Lankstusis*, sukimės namų link ir keliaukime vieni, be jo. Yra tokių keistuolių, tuščiagalvių puošei-

2 korintiečiams 4, 18 Romiečiams 8, 18.

Luko 15, 17.

1 Petro 1, 4.

Hebrajams 11, 16.

Luko 9, 62.

³ Taip ST vadinamas Pragaras.

⁴ Ankštieji Vartai – siauri vartai pėstiesiems, vedantys į laukus arba į kelią.

⁵ Kristianas (gr. *Christianos*), arba „panašus į Kristų“.

Χριστιανός = (liet. transliteracija) Kristianos = (lietuviškai) = Kristianas

Kristianas gaudžiai rauda

vų Draugija, kurie taip įsisvajoja ir pradeda manyti, kad yra protingesni už septynetą besivadovaujančių sveiku Protu.

Lankstusis. Nesiplūsk, jeigu tai, ką sako gerasis *Kristianas*, yra tiesa, mano širdis linksta eiti su Kaimynu, nes jis siekia geresnių dalykų nei mes.

Užsispyrėlis. Ką! Dar vienas Kvailys atsirado? Paklausk manęs ir grįžk atgal. Kas žino, kur tavo nuves šis pamišėlis? Būk protingas, sugrįžk, prašau.

Kristianas. Neik su juo, o su manimi, kaimyne Lankstusis! Mūsų laukia tai, apie ką kalbėjau, ir dar daug Šlovingesnių dalykų. Jeigu netiki manimi, perskaityk šią Knygą, nes čia užrašytą tiesą savo Krauju patvirtino ją parašęs Asmuo.

Lankstusis. Ką gi, kaimyne *Užsispyrėli*, imu kai ką suprasti. Aš ketinu keliauti ir išbandyti Laimę kartu su šiuo geruoju žmogumi. Bet mano gerasis drauge, ar tu žinai kelią į šį trokštamą kraštą?

Kristianas. Man parodė kelią žmogus, vardu *Evangelistas*. Jis paragino skubėti mažųjų Vartų, esančių mums priešakyje, link. Ten bus suteikti nurodymai apie tolesnį Kelią.

Lankstusis. Na, tuomet eime, gerasis kaimyne.

Ir jie nukeliavo drauge.

Užsispyrėlis. O aš grįšiu į savo gimtinę. Nesusidėsiu su tokiais išklydusiais iš kelio svajotojais.

Toliau sapnavau, kad, *Užsispyrėliui* nuėjus, *Kristianas* ir *Lankstusis* šnekučiuodamiesi keliavo lyguma. Štai kaip jie pradėjo pokalbį.

Kristianas. Na, kaimyne Lankstusis, kaip puiku! Aš džiaugiuosi, kad prikalbinau tave eiti drauge. O jeigu *Užsispyrėlis* būtų kaip ir aš pajutęs, kokios šiuo metu dar nematomos Jėgos ir Baisybės artėja, nebūtų taip lengvai atgręžęs mums nugaros.

Lankstusis. Kaimyne Kristianai, kad jau esame čia tik mudu, papasakok daugiau apie

tuos dalykus, kuriais džiaugsimės ten, kur dabar keliaujame.

Kristianas. Aš geriau juos įsivaizduoju Mintyse, nei galiu papasakoti Liežuviu. Bet jeigu geidi žinoti, perskaitysiu iš savo Knygos.

Lankstusis. Kaip manai, ar tavo Knygos žodžiai iš tikrųjų teisingi?

Kristianas. Tikrai teisingi, nes juos pasakė tas, kuris negali meluoti.

Lankstusis. Puiku, tai kokie dalykai mūsų laukia?

Kristianas. Mes gyvensime beribėje ir nesibaigiančioje Karalystėje. Mums bus duotas amžinasis Gyvenimas, kad galėtume amžinai gyventi toje Karalystėje.

Lankstusis. Neblogai, o kas dar?

Kristianas. Mums bus suteiktos Šlovės Karūnos ir Drabužiai, kuriuos vilkėdami švytėsime kaip Saulė Dangaus skliaute.

Lankstusis. Tai labai nuostabu, o kas dar?

Kristianas. Ten nebebus nei verksmo, nei sielvarto, nes tos vietos Šeimininkas nušluostys visas ašaras nuo mūsų akių.

Lankstusis. O kokia ten bus mūsų draugija?

Kristianas. Ten būsime kartu su Serafimais ir Cherubinais – būtybėmis, nuo kurių sklinda akinanti šviesa. Ten taip pat sutiksimėme tūkstančius ir dešimtis tūkstančių prieš mus nuėjusiųjų. Niekas ten mūsų neužgaus. Visi bus kupini meilės ir šventi, gyvens Dievo matomi, stovės Jo akivaizdoje ir patirs Jo malonę per amžius. Be to, ten pamatysime Vyresniusius su aukso Karūnomis, matysime Šventąsias Mergeles, skambinančias auksinėmis Arfomis. Pamatysime žmones, Pasaulyje sukaпотus į gabalus, sudegintus liepsnose, sudraskytus žvėrių, nuskandintus Jūrose dėl Meilės tos šalies Viešpačiui – visi jie bus sveiki ir pasipuošę Nemirtingumu lyg drabužiu.

Lankstusis. To, ką išgirdau, pakanka širdžiai sužavėti, bet ar mes visu tuo mėgausimės? Kaip tapsime viso to Dalininkais?

Dieviškų dalykų neįmanoma nupasakoti.

Titui 1, 2.

Izaijo 45, 17.
Jono 10, 27–29.

2 Timotiejui 4, 8.
Apreiškimo 22, 5.
Mato 13, 43.

Izaijo 15, 8.
Apreiškimo 7,
16–17; 21, 4.

Izaijo 6, 2.
1 tesalonikiečiams
4, 16–17.
Apreiškimo 5, 11.

Apreiškimo 4, 4.

Apreiškimo 14,
1–5.
Jono 12, 25.

2 korintiečiams 5,
2; 3, 5.

Kristianas ir
Užsispyrėlis
kovoja dėl
Lankščiojo
Sielos.

Hebrajams 9,
17–21.
Lankstusis
apsisprendžia
keliauti su
Kristianu.

Užsispyrėlis
keikdamasis
grįžta į namus.

19
Kristianas
kalbasi su
Lankščiuoju.

Kristiano šeima stengiasi jį paguoti

Kristianas. Viešpats, šios šalies Valdytojas, užrašė *tai* šioje Knygoje. Jeigu iš tikrųjų norime, kad visa *tai* mums priklausytų, Jis mums *tai* suteiks nemokamai.

Lankstusis. Puiku, gerasis mano bičiuli, džiaugiuosi *tai* girdėdamas. Tad paspartinkime žingsnį.

Kristianas. Negaliu eiti taip greitai, kaip norėčiau, mano pečius slegia Našta.

Paskui sapne mačiau, kad pabaigę šį pokalbį jie priartėjo prie labai *klampaus Liūno*, esančio lygumos viduryje, ir, būdami neatidūs, staiga abu į jį įpuolė. Liūno vardas buvo *Nusiminimas*. Jie kurį laiką jame voliojosi, baisiai apskreto purvais, o *Kristianas*, slegiamas savo Naštos, ėmė skęsti purve.

Lankstusis. Tuomet *Lankstusis* paklausė: „Ak, kaimyne *Kristianai*, kurgi tu dabar?“

Kristianas. Iš tiesų nežinau.

Lankstusis. Tai išgirdęs *Lankstusis* įsižeidė ir pikta paklausė savo draugo: „Ar čia laimė, apie kurią man pasakojai? Jeigu kelionės pradžioje užklumpa tokios nelaimės, ko galime tikėtis iki jos pabaigos? Jei tik Gyvas iš čia išeisiu, grįšiu atgal, o tu žygiuok į narsijų Šalį vienas.“ Tai pasakęs jis, sukaupęs visas jėgas, kartą kitą šoktelėjo ir iškopė iš klampynės toje Liūno pusėje, kuri buvo arčiau jo namų. Jis nubėgo ir *Kristianas* jo daugiau nebematė.

Taigi *Kristianas* liko vienas murkdytis *Nusiminimo* Liūne. Bet jis stengėsi kapstyti toje Liūno pusėje, kuri buvo arčiau Ankštųjų Vartų, o ne jo namų. Nors ir labai stengėsi, bet išlipti niekaip negalėjo, nes Našta slėgė jo pečius. Bet štai sapne pamačiau, kad prie jo priėjo žmogus, vardu *Pagalbininkas*, kuris paklausė, *ką šis ten veikia*.

Kristianas. Pone, šį kelią man nurodė žmogus, vardu *Evangelistas*. Jis mane nukreipė į toluomoje esančius Vartus, kad pabėgčiau nuo artėjančios Rūstybės. Ten eidamas įkritau į Liūną.

Pagalbininkas. Bet kodėl nėjai tvirtomis Pakopomis?

Izaijo 55, 12.
Jono 7, 37.
Jono 6, 37.
Apreiškimo 21, 6.
Apreiškimo 22, 17.

Nusiminimo Liūnas.

Nepakanka būti Lankščiuoju.

Net ir patekęs į bėdą, Kristaus sekėjas stengiasi būti kuo toliau nuo namų.

Pažadai.

Kristianas. Mane taip buvo apėmusi *Baimė*, kad bėgau kitu keliu ir įkritau.

Pagalbininkas. Tuomet jis tarė: „*Duok šen ranką.*“ Žmogus ištiesė ranką, o *Pagalbininkas* jį ištraukė iš Liūno ir pastatė ant tvirtos Žemės paragindamas keliauti tolyn.

Tada aš priėjau prie Kristianą iš Liūno ištraukusio žmogaus ir paklausiau: „Pone, jeigu čia eina kelias nuo *Pražūties* Miesto iki toluomoje esančių Vartų, kodėl jis nesutaisytas, kad vargšai Keliauninkai keliautų saugiai?“ Jis man atsakė: „Šio *Klampaus Liūno* išlyginti neįmanoma, nes į jį nuolat teka atmosferos ir purvas, kuriuos skleidžia Nuodėmingumo Suvokimas, todėl jis ir vadinasi *Nusiminimo* Liūnu. Kai nusidėjėlis suvokia esąs pražuvęs, jo Sieloje nubunda daugybė baimių ir abejonių, drąsą atimančių nuogastavimų, kurie susitelkia ir lieka šioje žemėje, todėl ji tokia prasta.

Bet Karaliui nepatinka, kad ši žemė tokia bloga. Jo darbininkai, Jo Didenybės Matininkų vadovaujami, daugiau kaip šešiolika šimtmečių darbuojasi šiame žemės plote bandydami jį kaip nors pataisyti. Tačiau, – tarė jis, – mano žiniomis, šis sklypas prarijo daugiau nei dvidešimt tūkstančių vežimų žemės. Visais metų laikais iš visų Karaliaus valdų buvo teikiami Milijonai pamokančių Nurodymų (kas išmano, sako, jog tai geriausios medžiagos šią vietą paversti naudingu žemės plotu). Jei būtų įmanoma, šis Liūnas jau būtų seniai užlygintas, bet jis vis dėlto pasiliko *Nusiminimo* Liūnas. Toks jis ir liks, nors būtų daroma viskas, kas įmanoma.

Teisybė, įstatymų Davėjo nurodymu, yra keletas gerų, tvirtų Pakopų netgi Liūno Viduryje. Bet šiuo metu, kaip ir visuomet prieš oro permainas, Liūnas išsplauna purvą ir tvirtų Pakopų beveik nematyti. O net jeigu jos ir būtų matomos, apkvaitę žmonės vis dėlto žengia į šalį ir susitepa, nors šalia esti kietai sumintas takas. Bet vos tik įėjus pro Vartus žemė tampa tvirta.“

Pagalbininkas jį ištraukia.
Psalmių 40, 2.

Nusiminimo Liūno kilmė.

Izaijo 35, 3–4.

Atleidimo ir Gyvenimo pažadai įgyjami tikint Kristų.

1 Samuelio 12, 23.

Evangelistas rodo Kristianui keliq

Toliau sapnavau, kad kaip tik tuo metu *Lankstusis* grįžo į savo namus. Jo aplankyti atėjo Kaimynai. Kai kurie gyrė jį už tai, kad sugrįžo. Kiti vadino Kvailiu, kad drįso susidėti su *Kristianu*, o tretį tyčiojosi iš jo *Bailumo*, sakydami: „Jeigu imčiausi rizikingo sumanymo, taip žemai nepulčiau, kad jo atsisakyčiau iškilus keletui Sunkumų.“ *Lankstusis* klausėsi jų susigūžęs. Bet galiausiai jis įgijo daugiau Drąsos ir jie visi kartu rado bendrą kalbą ir ėmėsi išjuokti *Kristianą* jam už akių. Tai tiek apie *Lankstųjį*.

O *Kristianas*, keliaudamas vienas, iš tolo pastebėjo jo link per laukus ateinantį žmogų. Jis neišvengiamai turėjo susitikti su šiuo žmogumi, nes jų keliai kirtosi. Šio vyriškio vardas buvo ponas *Pasaulio Išminčius*⁶, kuris gyveno labai dideliame *Kūniškos Išminties* mieste, esančiame netoli nuo *Kristiano* gimtojo miesto. Šis Žmogus, pamatęs *Kristianą*, numanė, su kuo susitinkas (nes *Kristianas*, pasitraukdamas iš *Pražūties* Miesto, sukėlė daug triukšmo ir apie jo žygį buvo kalbama ne tik jo mieste. Tai tapo *Pokalbių tema* ir kituose miestuose). Tad ponas *Pasaulio Išminčius* iš sparčios žmogaus eisenos, dūsavimų, dejonų ir kitų veiksmų nuspėjo, ką susitiko, ir taip pradėjo kalbą.

Pasaulio Išminčius. Gerasis žmogau, kur taip sunkiai keliauji?

Kristianas. Iš tiesų sunkiai keliauju, nes mane slegia pati sunkiausia Našta, kokia tik gali slėgti žmogų! O kadangi, pone, klausiate, kur einu, atsakysiu. Einu štai ten, Ankštųjų Vartų link. Man sakė, kad ten mane nukreips Keliu, kuriuo eidamas atsikratysiu savo sunkiosios Naštos.

Pasaulio Išminčius. Ar turi Žmoną ir Vaikų?

Kristianas. Taip, bet mane taip slegia ši Našta, kad jie man neteikia tiek džiaugsmo kaip anksčiau. Atrodo, lyg jų neturėčiau.

21

Grįžusį į namus
Lankstųjį
aplanė
Kaimynai.
Jų reakcija į
sugrįžimą.

Ponas Pasaulio
Išminčius
susitinka
Kristianą.

Ponas Pasaulio
Išminčius
kalbasi su
Kristianu.

1 korintiečiams
7, 29.

Pasaulio Išminčius. Ar paklausysi manęs, jei duosiu patarimą?

Kristianas. Paklausysiu, jei jis bus geras, nes man reikia gero patarimo.

Pasaulio Išminčius. Aš patarčiau kuo greičiausiai atsikratyti šios Naštos, nes kol to nepadarysi, tavo mintys nenurims ir negalėsi džiaugtis Dievo duotais Palaiminimais.

Kristianas. Būtent to aš ir siekiu – atsikratyti šios sunkios Naštos. Bet pats jos nusiimti negaliu ir nėra mano šalyje žmogaus, kuris galėtų nuimti ją nuo mano pečių. Todėl, kaip jums sakiau, einu šiuo Keliu norėdamas atsikratyti Naštos.

Pasaulio Išminčius. Kas liepė eiti tau šiuo keliu, kad atsikratytum Naštos?

Kristianas. Šį kelią nurodė žmogus, kuris man pasirodė esąs didis ir garbingas, o jo vardas, kiek atsimenu, *Evangelistas*.

Pasaulio Išminčius. Prakeiktas jo patarimas. Pasaulyje nėra pavojingesnio ir sunkesnio kelio nei tas, kurį jis tau nurodė. Pamatysi, jei toliau keliausi vadovaudamasis jo patarimu. Kaip matau, jau kažkur buvai patekęs, nes regiu prie tavęs prilipusį *Nusiminimo Liūno* purvą. Bet Liūnas – tai tik Pradžia sielvartų, kurie laukia pasirinkusiųjų šį Kelią. Paklausk manęs, vyresniojo! Kelyje, kuriuo eini, susidursi su Vargais, Skausmais, Alkiu, Pavojaus, Nuogumu, Kardu, Liūtais, Slibiniais, Tamsa – trumpai tariant, su įvairiopomis Mirties formomis. Sakau teisybę, tai patvirtino daugybė Liudijimų. Kaip galima taip be atodairos leisti vadovaujamam Nepažįstamojo?!

Kristianas. Bet, Pone, Našta ant mano pečių siaubingesnė už visus jūsų paminėtus dalykus. Be to, nesvarbu, su kuo susidursiu kelyje, jei tai suteiks Išsivadavimą nuo Naštos.

Pasaulio Išminčius. Kada pirmąkart pajutai turįs šią Naštą?

Kristianas. Skaitydamas šią Knygą.

Pasaulio Išminčius. Aš taip ir maniau. Tau atsitiko taip, kaip ir kitiems silpniems žmonėms, kurie stengėsi suvokti jiems per

Ponas Pasaulio
Išminčius
pataria
Kristianui.

Ponas Pasaulio
Išminčius
pasmerkia
Evangelisto
patarimą.

Jaunojo
Kristaus sekėjo
širdies nuostata.

Ponui Pasaulio
Išminčiui
nepatinka, kai
žmonės rimtai
studijuoja
Bibliją.

⁶ Pasaulio Išminčius – tai šio pasaulio žmogus, kuris nesu-
pranta dvasinių dalykų. Jis nori gydyti simptomus, o ne
priežastis. Norėdamas padėti Kristianui, siūlo jam laikytis
Dievo Įstatymo ir taip atsikratyti naštos. Jis nesupranta, kad
išoriniai veiksmai nepakeis vidaus.

Kristianas bēga iš Pražūties Miesto

sudėtingus dalykus ir įpuolė į beprotybę. Ši beprotybė ne tik atima žmogui drąsą (kaip, mano manymu, atsitiko tau), bet ir pastūmėja į beviltiškus žygius ieškoti nežinia ko.

Kristianas. Aš žinau, ko siekiu – Išsilaisvinti nuo savo sunkiosios Naštos.

Pasaulio Išminčius. Bet kodėl palengvėjimo ieškai eidamas šiuo keliu ir matydamas, kad jame tyko tiek Pavojų? Juolab kad aš, jei-gu turi kantrybės manę išklaudyti, galiu tave pamokyti, kaip atrasti tai, ko ieškai, nesusi-duriant su šiame kelyje laukiančiais pavojais. Taip, Priemonė yra po ranka. Be to, turiu pridurti, kad vietoj pavojų tu patirsi Saugu-mą, Draugystę ir Pasitenkinimą.

Kristianas. Pone, meldžiu, atverkite man šią paslaptį.

Pasaulio Išminčius. Štai aname Kaime (jis vadinasi *Dorovingumo kaimu*) gyvena ponas, vardu *Istatymo Vykdytojas*⁷. Jis labai teisingas žmogus (garsėjantis geru vardu) ir sugeba padėti žmonėms nusimesti tokias Naštas nuo pečių. Kiek žinau, jis yra padaręs daug gero. Negana to, jis sugeba išgydyti tuos, ku-riems Naštos šiek tiek pritemdė protą. Ne-delsdamas keliauk pas jį ir prašyk pagalbos. Iki jo namų nuo čia nebus nė mylios.

O jeigu jo paties nebus namie, tau padės jaunas ir gražus jo Sūnus, vardu *Mandagu-sis*. Kalbama, kad jis sugeba tiek pat, kiek ir vyresnysis Ponas. Taigi ten būsi išlaisvintas nuo savo Naštos, o jeigu nenori sugrįžti į bu-vusius savo namus, to ir aš tau nelinkėčiau, gali ir šį kaimą pasikviesti Žmoną ir Vaikus. Ten yra tuščių namų. Vieną jų gali įsigyti už prieinamą kainą. Maistas ir pragyvenimas ten geras ir nebrangus, o tai tikrai Gyveni-mą daro malonesnį. Tu ten gyvensi tarp są-žiningų kaimynų, turėsi Gerą vardą ir būsi Šiuolaikiškas.

Kristianas šiek tiek padvejojo, bet galiau-siai nutarė: jeigu tiesa, ką sako šis vyriškis,

Ponui Pasaulio Išminčiui labiau patinka Dorovingumas nei Ankštieji Vartai.

Kristianas patikėjo pono Pasaulio Išminčiaus žodžiais.

bus protingiausia paklausti jo patarimo. Taip nutaręs toliau kalbėjo:

Kristianas. Pone, kuris kelias veda į šio dorojo žmogaus namus?

Pasaulio Išminčius. Ar matai tolumoje stūksantį aukštą Kalną?

Kristianas. Taip, labai gerai matau.

Pasaulio Išminčius. Eik Kalno link. Kai priartėsi, pirmas namas bus to žmogaus.

Sinajaus Kalnas.

Taigi *Kristianas* išsuko iš savo kelio ir pa-suko į pono *Istatymo Vykdytojo* namus ieškoti pagalbos. Bet vos tik prisiartinio prie Kalno, pamatė, kad šis ypač status, o jo šlai-tas pakibęs virš Kelio. Tad *Kristianas* pabijo-jo žengti toliau, kad Kalnas neužgrįtų jam ant galvos. Todėl jis sustojo nežinodamas, ką daryti. Našta pasidarė dar sunkesnė nei ei-nant savo Keliu. Nuo Kalno sklido ugniniai žaibai ir *Kristianas* išsigando, kad gali sudeg-ti. Jį išpylė prakaitas ir pradėjo krėsti Baimės drebulys. *Kristianas* pasigailėjo, kad paklausė pono *Pasaulio Išminčiaus* patarimo. Kaip tik tuomet pamatė ateinantį *Evangelistą* ir pa-raudo iš Gėdos. *Evangelistas* vis labiau artė-jo, o priešęs griežtai ir bauginamai pažvelgė į *Kristianą* ir taip jam tarė:

23

Kristianas bijo, kad Sinajaus kalnas neužgrįtų jam ant galvos. Išėjimo 19, 18 ir 19, 16. Hebrajams 12, 21.

Evangelistas sutiko Kristianą prie Sinajaus Kalno ir griežtai jį pasmerkė.

Evangelistas. Ką čia veiki, *Kristianai*? – *Kristianas* nežinojo, ką jam atsaky-ti, todėl stovėjo lyg netekęs žado. Tuomet *Evangelistas* ir vėl jo paklausė: „Ar tu esi tas Žmogus, kurį radau verkiantį už *Pražūties* Miesto sienų?“

Kristianas. Taip, brangusis Pone, aš esu tas pats Žmogus.

Evangelistas. Argi aš neparodžiau tau Ke-lio, vedančio mažųjų Ankštųjų Vartų link?

Kristianas. Taip, brangusis pone, – atsakė *Kristianas*.

Evangelistas. Kas nutiko, kad tu taip grei-tai pasukai į šalį? Tu juk esi išklydęs iš kelio!

Kristianas. Kai tik išsikapsčiau iš *Nusi-minimo* Liūno, sutikau poną, kuris mane įti-

25

Evangelistas vėl kalbasi su Kristianu.

⁷ Istatymo Vykdytojas – žmogus, besistengiantis įvykdyti Dievo Istatymą savo jėgomis ir dėl tokio elgesio tikisi Dievo palankumo.

Lankstusis su Užsispyrėliu pasiveja Kristianą

kino, kad priešais esančiame kaime sutiksiu žmogų, padėsiantį nusiimti Naštą.

Evangelistas. Kas buvo tas žmogus, kurį sutikai?

Kristianas. Jis atrodė kilmingas ir ilgai mane įkalbinėjo. Galiausiai aš jo paklausiau ir taip patekau čia. Bet kai priėjau šį Kalną ir pamačiau, jog jis pakibęs virš kelio, staiga sustojau bijodamas, kad jis neužgriūtų man ant galvos.

Evangelistas. Ką tau sakė tas ponas?

Kristianas. Jis paklausė, kur einu. Aš jam atsakiau.

Evangelistas. Ko jis dar tavęs klausė?

Kristianas. Jis paklausė, ar turiu šeimą. Aš jam atsakiau, kad turiu, paskui pridūriau, jog mane taip slegia Našta, esanti ant pečių, kad negaliu džiaugtis šeima kaip anksčiau.

Evangelistas. Ką jis į tai atsakė?

Kristianas. Paragino kuo skubiau atsikraityti Naštos. Aš jam atsakiau, kad pats siekiu šio Palengvinimo, todėl einu prie toluoje esančių Vartų. Ten bus nurodyta, ką daryti toliau ir kaip patekti į Išsilaisvinimo vietą. O jis pasakė, kad parodys geresnį kelią – trumpesnį ir ne tokį kupiną Sunkumų kaip tas Kelias, kurį, Pone, jūs man nurodėte. „Šis kelias, – sakė jis, – tave nuves pas poną, kuris sugeba nuimti tokias Naštas.“ Juo patikėjęs pasukau iš savo Kelio į šį kelią, kad greičiau išsivaduočiau nuo Naštos. Bet kai priėjau šią vietą ir pamačiau tai, ką jau jums pasakojau, sustojau iš baimės. Dabar nebežinau, ką man daryti.

Evangelistas. „Dabar truputį paklausyk, – tarė *Evangelistas*, – ir aš tau atskleisiu Dievo žodžius.“ Žmogus stovėjo drebėdamas. „Taigi, – tarė *Evangelistas*, – žiūrėk, kad neatstumtum kalbančiojo; nes jeigu anie neištrūko, kai atmetė Tą, kuris Žemėje davė įspėjimų, tai juo labiau neištrūksime mes, nusigręžę nuo To, kuris kalba iš Dangaus.“ Be to, jis pridūrė: „Bet teisusis gyvens tikėjimu, ir jeigu jis atsitrauktų, mano siela juo nebesigėrės. Tokiems taip

pat sakoma: *Tu esi žmogus*, užsitraukęs šią bėdą, Tu jau kone atmetei Aukščiausiojo patarimą ir nuklydai iš Ramybės Kelio, rizikuodamas Pražūti.“

Tada *Kristianas* kaip negyvas puolė jam po kojų raudodamas: „*Vargas man, esu pražuvęs!*“ Tai matydamas *Evangelistas* sugriebė jį už dešinės rankos tardamas: „*Kiekviena Nuodėmė ir Piktžodžiavimas bus žmonėms atleisti; nebūk netikintis – būk tikintis.*“ Tuomet *Kristianas* vėl kiek pagyvėjo ir stovėjo, kaip ir anksčiau, drebėdamas prieš *Evangelistą*.

Evangelistas kalbėjo jam toliau: „Atidžiai Paklausyk, ką tau pasakysiu. Dabar atskleisiu, kas tave suklaidino ir pas ką šis žmogus tave nusiuntė. Žmogus, kurį sutikai, yra *Pasaulio Išminčius*, jis išties vertas šio vardo. Pirma, jis gėrėsi tik šio pasaulio doktrina (todėl jis nuolat vaikšto į bažnyčią *Dorovingumo* mieste). Antra, ši doktrina jam labiausiai patinka, nes gelbsti jį nuo Kryžiaus. Šis žmogus, būdamas kūniškas, siekia iškraipyti teisingus mano kelius. Jo patarime slypi trys dalykai, kurie turėtų tau kelti didžiulį pasibaurėjimą:

1. Jis tave išvedė iš Kelio.
2. Jis siekė, kad tu pajustum pasibaurėjimą Kristaus Kryžiumi.
3. Jis nukreipė tave keliu, vedančiu į Mirties valdas.

Pirma, turi bjaurėtis, kad jis išvedė tave iš Kelio, ir savimi pačiu, nes jo paklausei. Tai reiškia, kad, klausydamas *Pasaulio Išminčiaus* patarimo, tu atmetei Dievo patarimą. Viešpats pasakė: „*Stenkitės įeiti pro Ankštus Vartus*, prie kurių aš tave siunčiau; *nes Ankšti*

Kristaus sekėjai, paklausę kūniškų žmonių, Patiria visi kaip vienas nuostolių didžių. Nes ponas Pasaulio Išminčius šventajam rodys kelią tik tą, Kurs veda į Vergystę ir Vargus visada.

27

Mato 12.
Morkaus 3.

Evangelistas apibūdina poną Pasaulio Išminčių.
1 Jono 4, 5.

Galatams 6, 12.

Evangelistas parodo pono Pasaulio Išminčiaus klastą.

Luko 13, 24.

Mato 7, 13–14.

Hebrajams 12, 25.
Evangelistas įrodo Kristianui, kad šis klydo.

Hebrajams 10, 38.

Nusiminimo Liūnas

Vartai ir siauras kelias veda į gyvenimą, ir tik nedaugelis juos randa.“ Šis nedoras žmogus nukreipė tave nuo mažų *Ankštųjų Vartų* ir nuo tikro Kelio, nuvesdamas tave pražūties keliu. Todėl neapkęsk jo, kad jis išvedė tave iš Kelio, ir bjaurėkis savimi, kad jo paklausei.

Antra, turi nekęsti jo pastangų, kuriomis jis siekė Kristaus Kryžių padaryti tau pasibjaurėtiną, nes *Kristaus Kryžius tau turi būti brangesnis už Egipto turtus*. Be to, Šlovės Karalius tau yra sakęs, kad tas, kuris nori išgelbėti savo gyvybę, ją praras: ir tas, kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo Tėvo, Motinos, Žmonos, Vaikų, Brolių, Seserų ir net savo Gyvybės, – negali būti mano Mokinys. Todėl sakau, kad turi bjaurėtis mokymu tokio žmogaus, kuris stengėsi tave atkalbėti nuo Mirties, be kurios, kaip Tiesa paliudijo, neturėsi Amžinojo Gyvenimo.

Trečia, turi piktintis, kad jis nukreipė tave į kelią, vedantį į Mirties valdas. Todėl apmąstyk, pas ką jis tave pasiuntė ir kad tas Žmogus nesugeba išvaduoti tavęs nuo Naštos.

Tasai, pas kurį buvai nusiųstas ieškoti Palengvinimo, vardu *Įstatymo Vykdytojas*. Jis yra Vergės sūnus. Ir ši moteris, ir jos vaikai yra vergai. Tai simbolizuoja *Sinajaus Kalną*. Tu bijojai, kad jis neužgriūtų tau ant galvos. Tai gi, jeigu ši moteris ir jos vaikai yra Vergijoje, kaip gali tikėtis, kad jie tave išlaisvins? Todėl *Įstatymo Vykdytojas* nepajėgus išlaisvinti tavęs nuo Naštos. Nė vienam žmogui jis nepalengvino Naštos – to niekada nebuvo ir nebus. Tavęs negali išteisinti Įstatymo Darbai, nes nė vienas žemėje gyvenęs žmogus Įstatymo Darbais šios naštos atsikratyti negali. Todėl ponas *Pasaulio Išminčius* yra tavo priešas, ponas *Įstatymo Vykdytojas* – apgavikas, o jo sūnus *Mandagysis*, nepaisant patrauklios išvaizdos, – veidmainis ir tau padėti negali. Patikėk manimi, visas to pakvaišėlio sukeltas triukšmas yra ne kas kita, kaip tik kėsiai nuvilioti tave nuo Išgelbėjimo, išvedant iš Kelio, kurį tau nurodžiau. Tai pasakęs *Evan-*

Hebrajams 11, 25–26.

Morkaus 8, 35.

Jono 12, 25.
Mato 10, 39.
Luko 14, 26.

Galatams 4, 21–27.
Vergė.

gelistas garsiai sušuko, kad Dangūs patvirtintų jo žodžius. Tada iš Kalno, po kuriuo stovėjo vargšas *Kristianas*, pasigirdo Žodžiai su Ugnimi, nuo kurių jam plaukai stojo piestu. Žodžiai buvo šie: „*Visi, kurie remiasi Įstatymo Darbais, yra Prakeikimo galioje, nes parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris nuolat nesilaiko visko, kas Įstatymo Knygoje parašyta, ir to nevykdo.“*

Po šių įvykių *Kristianas* nesitikėjo nieko, tiktai Mirties. Jis ėmė gaudžiai verkti, prakeikdamas tą akimirką, kai susitiko su ponu *Pasaulio Išminčiumi*, vadindamas save paskutiniu kvailiu, kad paklausė jo patarimo. Jam buvo labai gėda, kad šio žmogaus įrodymai, besiremiantys vien tik Kūniška galvosena, taip jį užvaldė, jog dėl jų jis išsižadėjo teisingo Kelio. Po šių įvykių jis taip kreipėsi į *Evangelistą*:

Kristianas. Pone, kaip jūs manote? Ar man dar yra Vilties? Ar galiu grįžti atgal ir eiti *Ankštųjų Vartų* link? Ar nebūsiu atstumtas ir gėdingai iš ten išvartas? Apgailestauju, kad paklausiau to žmogaus patarimo. Ar mano Nuodėmė gali būti atleista?

Evangelistas. Tada *Evangelistas* jam atsakė. „Tavo Nuodėmė labai didelė, nes tu padarei dvigubą nusikaltimą: atsižadėjai gerojo Kelio ir nužingsniavai uždraustais takais. Tačiau Vartus saugantis žmogus tave priims, jis yra kupinas *palankumo* žmonėms. Tikrai, – perspėjo jis, – saugokis, kad dar kartą nenuklystum į šalį ir kad nepamestum Kelio, kol šio žmogaus pyktis dar nestiprus.“ Po šių žodžių *Kristianas* susiruošė keliauti atgal, o *Evangelistas*, pabučiavęs jį, nusišypsojo ir palinkėjo gero kelio.

Galatams 3, 10.

Kristianas teiraujasi, ar gali jis patirti laimę.

Evangelistas jį paguodžia.

2 psalmės paskutinė eilutė.

K*ristianas* skubiai nužingsniavo su niekuo nesikalbėdamas. O jei kas nors jo paklausdavo, jis nesiteikdavo net atsakyti. Keliavo kaip žmogus, einantis pavojinga vieta, ir manė, kad jokių būdu negali jaustis saugus tol, kol vėl nepateks į Kelią, kurio išsižadėjo klausydamas pono *Pasaulio Išmin-*

Kristianas susitinka Pasaulio Išminčių

čiaus patarimo. Taigi po kurio laiko *Kristian*as priėjo Vartus. Ant Vartų buvo parašyta: „*Belskite, ir bus jums atidaryta.*“ Todėl jis pabeldė daugiau nei kartą ar du sakydamas:

Ar čia įeit galiu? Nejaug
Man šeimininkas atlapos duris tuojau
Pasigailėjęs maištininko menko?
Jei įsileis čionai,
Aš giesmė šlovinsiu jį amžinai.

Pagaliau prie vartų priėjo orus žmogus, vardu *Palankusis*, kuris paklausė, kas atėjo, kur šis keliauja ir ko jam reikia.

Kristianas. Aš esu vargšas Naštos pri-spaustas Nusidėjėlis. Atkeliavau iš *Pražūtės Miesto*, keliauju į *Siono* Kalną, kad būčiau apsaugotas nuo ateinančios Rūstybės. Man sakė, kad pro šiuos Vartus eina Kelias to Kalno link. Gal galėtumėte mane įleisti?

Palankusis. „Nuoširdžiai kviečiu užėiti“, – tarė jis atverdamas Vartus.

Kai *Kristianas* žengė vidun, žmogus jį truktelėjo. *Kristianas* jo paklausė: „Ką tai reiškia?“ Žmogus jam atsakė: „Netoli nuo šių Vartų stovi galinga pilis, kurios valdovas – *Belzebubas*. Nuo tvirtovės jis su bendrais laido strėles į tuos, kurie priartėja prie Vartų, kad šie numirtų dar neįėję pro juos.“ *Kristianas* tarė: „Aš džiaugiuosi, bet kartu ir drebu iš baimės.“ Šiam įėjus Vartų sargas paklausė, kas jį čia atsiuntė.

Kristianas. *Evangelistas* mane paragino ateiti čia ir pasibelsti (taip ir padariau). Jis pasakė, kad jūs, Pone, patarsite, ką man toliau daryti.

Palankusis. Štai prieš tave atviros Durys, ir joks žmogus negali jų uždaryti.

Kristianas. Dabar pradėdu matyti sunkaus ir pavojingo žygio teikiamą Naudą.

Tas, kurs patekti į vidų panūs,
Tėgu nedvejodamas beldžiasi į Vartus.
Visus, kurie tik bels, įleis,
Nes Dievas myli juos, ir nuodėmę atleis.

Mato 7, 8.

Ankštieji Vartai atveriami sudužusios širdies nusidėjėliams.

Šėtonas pavydi tiems, kurie įeina pro Ankštuosius Vartus.

Kristianas įėjo pro Vartus džiaugdamasis ir drebėdamas iš baimės. Palankusis kalbasi su Kristianu.

Palankusis. Bet kodėl tu atėjai vienas?

Kristianas. Nė vienas mano artimųjų neįžvelgė pavojaus, kurį aš mačiau.

Palankusis. Ar kuris nors iš jų žinojo, kad tu čia eini?

Kristianas. Taip, mano Žmona ir Vaikai sužinojo pirmieji, bet jie ragino mane sugrįžti. Taip pat keletas kaimynų verkdami ragino sugrįžti, bet aš pirštais užsikimšau ausis ir iškeliavau.

Palankusis. Bet ar nė vienas iš jų tavęs nepasivijo ir neįkalbinėjo sugrįžti?

Kristianas. Užsispyrėlis su *Lankščiuoju* bandė tai daryti. Bet *Užsispyrėlis*, pamatęs, kad neperkalbės, keikdamasis grįžo atgal, o *Lankstusis* šiek tiek su manimi paėjęs.

Palankusis. Bet kodėl jis čia neatkeliavo?

Kristianas. Mes keliavome drauge tol, kol netikėtai įklimpome į *Nusiminimo Liūną*. Tada mano kaimynas *Lankstusis* neteko drąsos ir ryžto eiti toliau. Išlipdamas iš Liūno toje pusėje, kurioje buvo jo namai, jis palinkėjo narsiųjų šalį pasiekti man vienam. Tad jis nuėjo *savo*, o aš – *savo* keliu. Jis nusekė *Užsispyrėlį*, o aš keliavau šių Vartų link.

Palankusis. Į tai *Palankusis* atsakė: „Koks vargšas žmogus! Nejaugi Dangiškoji Šlovė jam tokios mažos vertės, kad, jo nuomone, neverta iškėsti keleto sunkumų, su kuriais susiduriama norint ją pasiekti?“

Kristianas. Iš tiesų, – tarė *Kristianas*, – aš teisingai paliudijau apie *Lankstųjį*. Bet jeigu pasakyčiau tiesą apie save, pasirodys, kad esu ne geresnis už jį. Taip, jis grįžo į savo namus, bet aš taip pat pasukau Mirties keliu, įtikintas kūniškų pono *Pasaulio Išminčiaus* samprotavimų.

Palankusis. Ak, ir tau teko su juo susitikti? Jis turbūt prikaltėjo, kad palengvinimą tau suteiks pono *Įstatymo Vykdytojo* pagalba? Jie abu tikri sukčiai. Ar paklausei jo patarimo?

Kristianas. Taip, aš išdrįsau pasukti ieškoti pono *Įstatymo Vykdytojo*. Tačiau pamatęs, kad prie jo namų stovintis Kalnas užgrius ant galvos, buvau priverstas sustoti.

Kai žmogus išsirušia keliauti į Dangų, jis gali turėti draugiją, bet vis dėlto tikslą pasiekia vienas.

Kristianas kaltina save Žmogų prie Vartų.

Kristianas ir Sinajaus Kalnas

Palankusis. Tas kalnas jau pražudė daugybę žmonių, ir dar daug jų pražudys. Gerai, kad pasisaugojai, nes jis būtų tave sutraiškęs.

Kristianas. Iš tiesų nežinau, kas būtų iš manęs likę, jeigu, laimei, labai *nusiminęs* ir vėl nebūčiau sutikęs *Evangelisto*. Tik dėl Dievo Malonės jis vėl pas mane atėjo, kitaip nebūčiau čia atkeliavęs. Bet aš atėjau toks, koks esu, labiau vertas mirti po kalnu, nei kalbėtis su savo Viešpačiu. Ak, kokia Malonė, kad man leidžiama čia įeiti!

P*alankusis.* Mes niekada neatsisakome priimti nė vieno, kad ir kokie jie buvo prieš ateidami čia. Atėjusieji joku būdu nebus išvaryti laukan. Todėl, gerasis *Kristianai*, truputį paeik su manimi ir aš pamokysiu apie kelią, kuriuo turi eiti. Pažvelk priešais save. Ar matai siaurąjį kelią? Tu turi eiti ŠIUO keliu. Jį pramynė Patriarchai, Pranašai, Kristus ir Jo apaštalai. Jis tiesus lyg *Liniuote* nubrėžtas. Turi eiti šiuo Keliu.

Kristianas. Bet ar jame nėra posūkių arba vingių, dėl kurių Nepatyręs žmogus galėtų pasiklysti?

Palankusis. Taip, yra daugybė kelių, *vedančių* į šį kelią, bet jie – vingiuoti ir platūs. *Taip* tu atskirsi teisingą nuo neteisingo. Teisingas kelias visuomet tiesus ir siauras.

Paskui sapnavau, kad *Kristianas* dar paklausė, ar šis žmogus negalėtų padėti nusiimti Naštos nuo pečių. Mat iki šiol jos niekas nenuėmė, o jis pats be pagalbos to padaryti negalįs.

Šis atsakė: „Norai nešk ją tol, kol prieisi *Išlaisvinimo* vietą. Ten ji pati nkris tau nuo pečių.“

Tada *Kristianas* susijuosė strėnas ir ėmė ruošti Kelionei. *Palankusis* jam pasakė, kad už Vartų prieisiąs *Aiškintojo* namus. Ten turįs pasibelsti į duris ir *Aiškintojas* parodysiąs jam nuostabių dalykų. Tuomet *Kristianas* iškeliavo palikdamas Draugą, o šis jam palinkėjo Gero kelio.

Kristianas keliavo, kol priėjo *Aiškintojo* namus. Ten jis ilgokai *beldėsi* į duris, kol galų gale kažkas priėjo prie durų ir paklausė, kas ten.

Kristianas. Pone, čia Keliautojas. Mane atsiuntė geras šių Namų Šeimininko pažįstamas, kuris sakė, kad man bus naudinga čia užsukti. Aš norėčiau pasikalbėti su šių namų Šeimininku.

Taigi šis pašaukė namų Šeimininką, kuris po kiek laiko atėjo pas *Kristianą* ir paklausė, ko jam reikia.

Kristianas. Pone, – atsakė *Kristianas*, – atėjau iš *Pražūties* Miesto, einu *Siono* Kalno link. Žmogus, saugantis Vartus šio kelio pradžioje, man sakė, kad jeigu kreipsiuosi į jus, parodysite man puikių dalykų, kurie pravers Kelionėje.

Aiškintojas. „Užeik, – atsakė jam *Aiškintojas*, – parodysiu, kas bus tau naudinga.“ Jis įsakė savo tarnui uždegti Žvakę ir liepė *Kristianui* eiti iš paskos. Kai jie atėjo į asmeninį kambarį, *Aiškintojas* paprašė, kad *Kristianas* atidarytų vidines duris. Tai padaręs *Kristianas* išvydo ant sienos kabantį labai garbingo Žmogaus portretą. Šis atrodė taip: akys buvo pakeltos į Dangų, rankoje – geriausiaji Knyga, lūpose įrašytas Tiesos Įstatymas, o Pasaulis buvo jam už nugaros. Atrodė, kad jis kviečia ir įtikinėja žmones, o virš jo galvos švytėjo Aukso Karūna.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* paklausė: „Ką tai reiškia?“

Aiškintojas. Žmogus, kurio portretą matai, yra vienas iš tūkstančio. Jis gali susilaukti vaikų, juos pagimdyti ir globoti, kai šie gimsta. Tu matai, kad jo akys pakeltos į Dangų, rankose – geriausiaji Knyga, lūpose įrašytas Tiesos Įstatymas tau parodo, kad jo darbas – pažinti ir atskleisti Nusidėjėliams nežinomus dalykus. Rodos, jis kviečia ir įtikinėja žmones. Taip pat matai, kad Pasaulis jam yra už nugaros, o virš jo galvos švyti Aukso Karūna. Tai reiškia, kad, mylėdamas savo Viešpaties tarnybą, jis niekina ir nepai-

Kristianas priėjo Aiškintojo namus.

Kristianą pradeda mokyti Aiškintojas. Šviesa.

Kristianas mato puikų paveikslą. Paveikslas apibūdinamas.

1 korintiečiams 4, 15. Galatams 4, 19.

Paveikslas prasmė.

31

Kristianas ir vėl guodžiamas

Jono 6, 37.

Kristianui teikiama patarimai apie Kelią.

Kristinas jaudinasi, kad nepamestų savo Kelio.

Mato 7, 14.

Kristianą vargina jo Našta.

Vien tik Kristaus mirtis ir kraujas išlaisvina nuo kaltės ir Nuodėmės naštos.

33

Kristianas pasuka iš kelio

so žemiškų dalykų, o ateinančiame pasaulyje susilauks Šlovės kaip atlygio. *Aiškintojas* toliau kalbėjo: „Parodžiau tau šį paveikslą visų pirma todėl, kad šis žmogus yra vienintelis, įpareigotas Vietos, į kurią eini, Viešpaties, būti tavo Vadovu, kai susidursi su sunkumais Kelyje. Todėl ypač gerai įsidėmėk, ką tau parodžiau, ir gerai saugok atmintyje tai, ką pamatei, nes Kelionėje susitiksi su žmonėmis, kurie dedasi teisingai vadovaujant, bet jų kelias veda tiesiai į mirtį.

Paskui *Aiškintojas* paėmė *Kristianą* už rankos ir nusivedė į labai didelę svetainę. Ji buvo pilna dulkių, nes jos niekada niekas nešlavė. Kai jie trumpai ją apžiūrėjo, *Aiškintojas* pakvietė tarną ir paprašė kambarį iššluoti. Pradėjus šluoti, aplink *Kristianą* pakilo daugybė dulkių. Jis vos neužspringo. Tuomet netoliese stovinčiai *Mergelei Aiškintojas* paliepė: „Atnešk čia vandens ir pašlakstyk kambarį.“ Kai ji padarė, kas buvo liepta, pavyko viską kuo gražiausiai sušluoti ir išvalyti.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* paklausė: „Ką tai reiškia?“

Aiškintojas. Jam *Aiškintojas* atsakė: „Ši svetainė – tai žmogaus širdis, kurios niekada neatgaivino nuostabi Evangelijos Malonė. *Dulkės* – jo Gimtoji Nuodėmė ir vidinis Sugedimas, suteršiantis visą žmogų. Pirmasis, ėmęsis valyti, yra *Istatymas*, o *Mergelė*, atnešusi Vandens ir juo pašlaksčiusi, – *Evangelija*. Iš pradžių matei, kad, žmogui ėmus šluoti, dulkės pasklido po visą kambarį, jų nebuvo galima išvalyti ir tu vos neužspringai. Tai rodo, kad *Istatymas*, užuot savo veikimu apvalęs širdį nuo Nuodėmės, ją atgaivina, sustiprina ir padaugina sieloje, nes jis nuodėmę atskleidžia ir pasmerkia, bet nesuteikia Jėgų nugalėti.

Kaip matei, *Mergelei* pašlaksčius kambarį vandeniui, šis kuo gražiausiai buvo išvalytas. Tai rodo, kaip širdį paveikia nuostabus ir brangus Evangelijos veikimas. Kaip *Mergelė*

Kodėl jis parodė šį paveikslą pirmiausia?

35

Romiciams 7, 6.
1 korintiečiams 15, 56.
Romiciams 5, 20.

nugramzdino dulkes pašlakstydamą grindis Vandeniui, taip per Tikėjamą Evangeliją Nuodėmė įveikiama bei nugalima ir siela išvaloma. Taip ji tampa verta būti Šlovės Karaliaus buveine.

Be to, sapne mačiau, kaip *Aiškintojas*, paėmęs žmogų už rankos, nusivedė į mažą kambarėlį, kuriame ant atskirų kėdžių sėdėjo du maži vaikai. Vyresnysis buvo vardu *Igeidis*, antrasis – *Kantrusis*. *Igeidis* atrodė labai nepatenkintas, o *Kantrusis* – labai ramus. Tai pamatęs *Kristianas* paklausė: „Kodėl *Igeidis* toks nepatenkintas?“ *Aiškintojas* atsakė: „Jų Valdovas liepė jam palaukti to, kas jam geriausia, iki kitų metų pradžios, bet jis visko nori dabar, o *Kantrusis* sutinka palaukti.“

Paskui pamačiau, kad prie *Igeidžio* priejo kažkoks žmogus. Jis atnešė maišą Brangenybų ir visas jas pažėrė *Igeidžiui* po kojomis. Jis ėmė jas rinkti, be galo džiaugdamasis ir šaipydamasis iš *Kantriojo*. Šiek tiek vėliau pamačiau, kad jis viską iššvaistė ir liko tik su skarmalais.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* paprašė *Aiškintojo*: „Paiškind visą tai išsamiau.“

Aiškintojas atsakė: „Šie du vaikai yra Simboliai: *Igeidis* simbolizuoja šio pasaulio žmogų, o *Kantrusis* – būsimojo pasaulio žmogų. Kaip matei, *Igeidis* visko nori dabar, šiais metais. Kitaip tariant, tokie yra šio pasaulio žmonės, norintys, kad visi geri dalykai būtų prieinami dabar. Jie negali palaukti iki kitų metų, kitaip tariant, iki ateis kitas Pasaulis ir jo gėrybės. Patarlė „*Žvirblis saujoje geriau nei sakalas padangėje*“ jiems reiškia daugiau negu visi Dieviškieji liudijimai apie ateinančiojo Pasaulio Gėrybes. Bet, kaip matei, jis greitai viską paleido vėjais ir dabar jam beliko skarmalai. Šio pasaulio Pabaigoje tas pat atsitiks visiems tokiems žmonėms.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* tarė: „Dabar matau, kad *Kantrusis* Išmintingėsniis dėl daugybės priežasčių. 1. Jis laukia geriausių dalykų. 2. Be to, jis susilauks Šlovės, kai pirmajam bus likę tik skarmalai.

Jono 15, 3.
Efeziečiams 5, 26.
Apaštalių darbų 15, 9.
Romiciams 16, 25–26.
1 Jono 5, 13.

37

Igeidis ir Kantrusis. Igeidis nori visko dabar.

Kantrusis laukia.

Igeidis gauna širdies troškimus.

Ir greitai viską iššvaisto.

Išaiškinimas.

Pasaulio žmogus nori turėti žvirblį saujoje.

Kantrusis yra išmintingiausias.

Kristianas gaudžiai atgailauja

Aiškintojas. Dar galima pridurti štai ką: ateinančiojo Pasaulio Šlovė niekada nesibaigs, o šio pasaulio – greitai pranyks. Todėl *Igeidis*, gaudamas savo gėrybes pirmas, neturi juoktis iš *Kantriojo*, o *Kantrusis*, gavęs geriausius dalykus paskutinis, galės juoktis iš *Igeidžio*. *Pirmasis* turės užleisti vietą *paskutinijam*, nes *paskutiniojo* laikas dar ateis. Paskutinysis niekam neturės užleisti vietos, nes po jo niekas neateis. Sulaukęs savosios dalies *pirmas*, turi Laiko ją sunaudoti, o *paskutiniojo* dalis pasiliks amžinai. Todėl apie Turtuolį pasakytą: „*Tu gyvendamas atsiėmėi savo gėrybes, o Lozorius – tik nelaimes. Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti.*“

Kristianas. Tuomet, manau, nereikia trokšti to, kas pasiekama *dabar*, bet geriau laukti ateinančiųjų dalykų.

Aiškintojas. Tiesą sakai, *kas regima, yra laikina, o kas neregima – amžina*. Bet nors taip yra, dabarties daiktai ir mūsų kūniškieji troškimai labai artimi vienas kitam, o ateinantieji dalykai ir kūniškasis Mąstymas yra labai Svetimi vienas kitam. Tad pirmieji puola *Bičiuliautis*, o antrieji vis labiau *Nutolsta* vienas nuo kito.

Vėliau sapnavau, kad *Aiškintojas*, paėmęs *Kristianą* už rankos, nusivedė į vietą, kurioje prie mūro sienos degė Ugnis. Šalia jos stovėjo būtybė, kuri nuolat pylė gausybę vandens, norėdama laužą užgesinti. Tačiau Ugnis vis karščiau liepsnojo.

Kristianas paklausė: „Ką tai reiškia?“

Aiškintojas jam atsakė: „Ši Ugnis – Malonės atliekamas Darbas širdyje. Pilantis vandenį laužui užgesinti ir sunaikinti yra *Šėtonas*. Bet Ugnis, nepaisant jo pastangų, vis labiau liepsnoja ir plečiasi. Tu sužinosi, kodėl taip yra.“ Žmogus nusivedė *Kristianą* už mūro sienos. Ten šis pamatė Žmogų, rankose laikantį Aliejaus Indą ir iš jo nuolat paslapčia pilantį į Ugnį aliejaus.

Kristianas pasiteiravo: „Ką tai reiškia?“

Aiškintojas atsakė: „Čia *Kristus*. Jis nuolat savo Malonės Aliejumi palaiko širdyje pradėtą darbą, dėl kurio, kad ir ką darytų *Šėtonas*, *Kristaus* atpirktųjų sielos pasilieka malonėje. Taip pat matei, kad Ugnies degimą palaiko Žmogus, stovintis už sienos. Tai moko, kad Gundomiesiems sunku suvokti, kaip Jo Malonės Darbas palaikomas sieloje.“

2 korintiečiams
12, 9.

Pirmieji
dalykai turės
užleisti vietą
ateisiantiems,
o Paskutinieji
išliks.

Luko 16.
Turtuolis
pirmiausia
atsiėmė gėrybes.

2 korintiečiams
4, 18.
Pirmieji dalykai
tik laikini.

Taip pat mačiau, kad *Aiškintojas* paėmė jį už rankos ir nusivedė į nuostabią vietą. Ten stovėjo didingi ir gražūs Rūmai. *Kristianas* žvelgė į juos su pasigėrėjimu. Ant Rūmų stogo jis pamatė Aukšniais drabužiais vilkinčius asmenis.

Kristianas paklausė: „Ar mums galima ten įeiti?“

Tada *Aiškintojas*, paėmęs jį už rankos, nusivedė Rūmų Durų link. Pamačiau, kad prie Durų stovi Daugybė žmonių, trokštančių įeiti, bet nedrįstančių. Truputį toliau nuo durų prie stalo sėdėjo žmogus. Prieš jį gulėjo knyga ir rašiklis įrašyti įeinančiojo vardą. *Kristianas* matė, kad duris saugojo daugybė šarvuotų žmonių, pasiryžusių įeinantį žmogų sužeisti ar kitaip jam pakenkti. *Kristianas* šiek tiek suglumo. Galiausiai, kai visi atsitraukė bijodami ginkluotų sargybinių, *Kristianas* pastebėjo labai ryžtingą vyrą, kuris priėjo prie raštininko ir tarė: „*Įrašykite mano vardą, Pone.*“ Tai padarius, šis žmogus išsitraukė Kardą, užsidėjo ant galvos Šalmą ir nuskubėjo prie Durų ginkluotų kareivių link, kurie puolė jį su baisia jėga. Bet šis vyras nė kiek neprarado drąsos ir ėmė įnirtingai mojuoti kardu į visas puses. Sužeidęs daugybę jį bandžiusių sulaikyti sargybinių, jis prasisėkynė kelią pro juos ir įsiveržė į Rūmus, iš kurių sklido malonūs viduje esančiųjų balsai. Tai buvo balsai vyrų, vaikstančių ant Rūmų stogo, kurie sakė:

41

Narsuolis.

*Įeiki, įeiki
Amžiną Šlovę laimėki.*

Ankštieji Vartai

Taigi, šis žmogus įėjo vidun ir buvo apvilktas tokiais pat drabužiais, kokiais vilkėjo buvusieji Rūmuose. Tuomet *Kristianas* nusišypsojo ir pasakė: „Manau, kad tikrai suvokiu, ką tai reiškia.“

„Dabar, – tarė *Kristianas*, – aš norėčiau iškeliauti.“ „Ne, dar pabūk, – atsakė *Aiškintojas*, – aš tau dar kai ką parodysiu ir tada galėsi eiti savo keliu.“ Jis vėl paėmė *Kristianą* už rankos ir nusivedė į labai tamsų kambarį, kuriame buvo Geležinis Narvas. Jame sėdėjo žmogus.

Šis žmogus buvo labai liūdnas: akys nudelbtos žemyn, rankos sunertos, iš vidaus sklido tokie atodūsiai, jog atrodė lyg plyštų širdis. *Kristianas* paklausė: „Ką tai reiškia?“ *Aiškintojas* pasiūlė pasikalbėti su šiuo žmogumi.

Kristianas paklausė žmogaus: „Kas tu toks?“ Žmogus jam atsakė: „Esu toks, koks anksčiau nebuvau.“

Kristianas. Koks buvai anksčiau?

Žmogus. Žmogus atsakė: „Anksčiau tiek savo, tiek kitų akimis buvau doras ir stropus tikėjimo Išpažinėjas⁸. Maniau, kad esu vertas Dangaus Miesto ir netgi Džiūgaudavau vos tik pagalvojęs, kad ten pateksiu.“

Kristianas. Nagi, o koks dabar esi?

Žmogus. Dabar esu *Nusivylęs* žmogus ir uždarytas į šį nevirties Geležinį Narvą. Aš negaliu iš jo išeiti. Ak, dabar nebegaliu išeiti!

Kristianas. O kaip patekai į tokią padėtį?

Žmogus. Nustojau budėti ir blaiviai mąstyti. Leidau viešpatuoti savo įgeidžiams, nusidėjau Žodžio Šviesai ir Dievo Gerumui, nuliūdinau Dvasią ir Ji mane paliko. Gundžiau Dievo Šėtoną ir jis pas mane atėjo. Sukėliau Dievo Pyktį ir Jis nuo manęs nusigręžė. Taip sukietinau savo širdį, kad *nebegaliu* atgailauti.

Tada *Kristianas* paklausė *Aiškintojo*: „Argi nėra Vilčių tokiam žmogui kaip šis?“ „Paklauskime jo paties“, – atsakė *Aiškintojas*.

43

Nusivylimas
lyg geležinis
narvas.

Luko 8, 13.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* paklausė: „Argi nėra tau jokios Vilties ir visuomet būsi uždarytas šiame Nusivylimo Narve?“

Žmogus. Ne, jokios vilties.

Kristianas. Kodėl? Palaimintojo Sūnus labai gailėstingas.

Žmogus. Aš dar kartą Jį nukryžiauvau, paniekinau Jo Asmenį, niekinau Jo Teisumą, laikiau Jo kraują nešventu ir nekenčiau Malonės Dvasios. Aš atsiskyriau nuo visų Pažadų. Dabar man neliko nieko kito, tik Grėsmė, bauginanti Grėsmė, baisi būsimojo Teismo ir liepsnojančios Rūstybės Grėsmė, kuri praris mane kaip Priešą.

Kristianas. Dėl ko patekai į tokią bėdą?

Žmogus. Dėl Geidulių, Malonumų ir šio Pasaulio teikiamos Naudos. Buvau tikras, kad mėgaudamasis jais patirsiu daug džiaugsmo. Bet dabar kiekvienas iš jų mane kandžioja ir graužia kaip ugniniai Kirminai.

Kristianas. Ar negalėtum dabar atgailauti ir atsigręžti atgal?

Žmogus. Dievas nepriima mano Atgailos. Jo Žodis manęs neskatina tikėti. Taip, Jis pats mane uždarė į šį Geležinį Narvą ir nė vienas žmogus negali manęs iš čia ištraukti. Ak, amžinybe, amžinybe! Kaip ištversiu tą Kankynę, kuri laukia manęs Amžinybėje?

Aiškintojas. Tuomet *Aiškintojas* tarė *Kristianui*: „Prisimink šio žmogaus Kančias ir tegu jos tau būna amžinas Įspėjimas.“

Kristianas. „Na, – atsakė *Kristianas*, – tai išties Baisu. Dieve, padėk man atidžiai viską stebėti ir būti budriam, meldžiu, kad išvengčiau šio žmogaus Kančios Priežasties. Pone, galbūt man jau laikas eiti savo keliu?“

Aiškintojas. Palūkėk, parodysiu tau dar vieną dalyką. Tada galėsi keliauti.

Hebrajams 6, 6.

Luko 19, 14.

Hebrajams 10,
28–29.

Tada jis vėl paėmė *Kristianą* už rankos ir nusivedė į kambarį, kuriame buvo iš lovos besikėliąs žmogus. Vilkdamasis apdarą, žmogus drebėjo. *Kristianas* paklausė: „Kodėl šis žmogus šitaip dreba?“ *Aiškintojas* paprašė žmogaus paaiškinti *Kristianui* drebėjimo

45

⁸ Tikėjimo Išpažinėjas – žmogus, kuris tik išpažino tikėjimą, o ne gyveno pagal jį.

Palankusis Kristianui parodo teisingą kelią

priežastį. Žmogus pradėjo pasakoti: „Šiandakt sapnavau, kad Dangus neįtikėtinaai pajuodo – griaudėjo ir žaibavo taip smarkiai, kad aš beveik apmiriau. Sapnavau, kad vėjas nešė debesis neįprastu greičiu, girdėjau garsiai skambantį Trimitą ir mačiau ant Debesies sėdintį Žmogų, apsuptą Tūkstančių Dangaus būtybių. Juos visus gaubė liepsnojanti ugnis. Ugnies buvo apimtas ir visas Dangus. Paskui išgirdau Balsą, sakantį: „Kelkitės, Mirusieji, ir stokite į Teismą.“ Tuo metu ėmė skilinėti Uolos, atsivėrė Kapai, iš kurių pakilo Mirusieji. Vieni iš jų buvo be galo linksni ir žvelgė aukštyn, kiti stengėsi pasislėpti po kalnais. Tuomet pamačiau, kad ant Debesies sėdintis Žmogus atsivertė Knygą ir liepė Žmonėms prieiti arčiau. O jį ir minią tarsi užtvara tarp Teisėjo ir teisiamųjų tam tikru atstumu skyrė kaitrios Ugnies ruožas. Taip pat girdėjau, kaip Sėdintis ant Debesies įsakė patarnautojams: „*Surinkite Piktžoles, Pelus ir Ražienas ir meskite juos į degantį Ežerą.*“ Maždaug toje vietoje, kurioje stovėjau, atsivėrė bedugnė Duobė. Iš jos gelmės su baisiu triukšmu sklido gausybė dūmų, ugnies, žarijų. Tiems patiems Asmenims buvo pasakyta: „*Surinkite mano Kvietčius į Klojimą.*“ Pamačiau, kaip daugybė žmonių pakilo ir buvo nunešti į debesis, o aš likau nuošalyje. Norėjau pasislėpti, bet negalėjau, nes Žmogus ant debesis vis dar nuo manęs nenuleido Akių. Tada prisiminiau savo Nuodėmes, mane visaip kaltino Sąžinė. Tai sapnuodamas pabudau.

Kristianas. Bet kodėl bijojai šio žmogaus žvilgsnio?

Žmogus. Pamačiau, kad atėjo Teismo Diena, o aš jai nepasirengęs. Bet visų labiausiai mane išgąsdino, kad Angelai, paėmę keletą žmonių, mane paliko. Be to, Pragaros Duobė atsivėrė kaip tik ten, kur aš stovėjau. Mane taip pat kaltino Sąžinė ir man atrodė, jog visą laiką jutau Teisėjo Žvilgsnį. Iš jo veido Išraiškos buvo galima išskaityti Pasipiktinimą manimi.

Tada *Aiškintojas* paklausė *Kristiano*: „Ar apsvarstei visus šiuos dalykus?“

Kristianas. Taip, jie suteikė man ir *Vilties*, ir *Baimės*.

Aiškintojas. Gerai, tad prisimink viską, ką matei, kad tai tau kaip *akstinas* badytų šonus ir ragintų keliauti pirmyn Keliu, kuriuo privalai eiti. Tada *Kristianas* susijusė strėnas ir ėmė ruošti Kelionei. *Aiškintojas* jam tarė: „*Gerasis Kristianai, Guodėjas visuomet bus su tavimi. Jis vadovaus tau keliaujant Keliu, vedančiu į Miestą.*“

Kristianas iškeliavo savo Keliu sakymas:

*Dalykų daug naudingų ir retų mačiau.
Mačiau ir malonių man, ir baisių, tačiau
Visi jie stiprino mane. Todėl gi aš prašau,
Kad leistum juos man apmąstyti, suprast.
Kodėl, gerasis Aiškintojau, rodei tai? –
Ir gilią pagarbą išreikšt karštai.*

Vėliau sapne mačiau, kad kelias, kuriuo *Kristianas* ėjo, iš abiejų pusių buvo aptvertas siena, kuri vadinosi *Išgelbėjimu*. Nešdamas Naštą *Kristianas* bėgo šiuo keliu aukštyn. Bėgti buvo nelengva, nes pečius slėgė Našta.

Jis bėgo iki iškilių vietos. Šios vietos viršuje stovėjo *Kryžius*, o truputį žemiau, kalvos papėdėje, buvo Kapas. Sapnavau, kad *Kristianui* priėjus prie *Kristaus Kryžiaus*, Našta atsipalaidavo nuo pečių ir ėmė slysti žemyn. Nukritusi žemėn ji ėmė riedėti, kol atriedėjo prie uoloje iškalto Kapo angos. Ten ji įkrito ir daugiau jos nebemačiau.

Tai patyręs *Kristianas* tapo linksmas bei miklus ir nuoširdžiai džiaugdamasis tarė: „*Savo Kancią Jis man suteikė Poilsį, savo Mirtimi – Gyvenimą.*“ Kurį laiką stovėjo nuste- bęs ir žvalgėsi. Jam buvo labai keista, kad, pamatęs *Kryžių*, jis atsikratė savo Naštos. Jis ilgai žiūrėjo į jį, kol iš akių per skruostus ėmė plūsti ašarų upeliai. Mačiau, kad jam stovint ir beraudant priartėjo trys Švytinčios

1 korintiečiams
15, 52.

1 tesalonikiečiams
4.
Judo 15.

Jono 5, 28.
2 tesalonikiečiams
1, 8.
Apreiškimo 20,
11–14.
Izaio 26, 21.
Michėjo 7, 16–17.
Psalmių 5, 1–3.

Danieliaus 10, 7.

Malachijo 3, 2–3.
Danieliaus 7,
9–10.

Mato 3, 12;
13, 30.
Malachijo 4, 1.

Luko 3, 17.

1 tesalonikiečiams
4, 16–17.

Romiciams 2,
14–15.

47

Izaio 26, 1.

Kai Dievas mus
išlaisvina nuo
Kaltės Naštos,
mes šokinėjame
iš džiaugsmo.

Zacharijo 12,
10.

Aiškintojo namuose

Būtybės ir taip jį pasveikino: „*Ramybė tau.*“ Pirmoji iš jų tarė: „*Tavo nuodėmės atleistos.*“ Antroji nuplėšė jo skarmalus ir suteikė jam Naują Apdarą. O trečioji pažymėjo jo galvą Antspaudu ir davė Užantspauduotą Ritinį, liepdama jį bėgant skaityti ir įteikti ties Dangaus Vartais. Paskui šios trys nuėjo savo keliais. *Kristianas* triskart pašoko iš džiaugsmo ir uždainavo:

*Toli ėjau prislėgtas Nuodėmės, kančia
Ir sielvartas nerimo tol, kol atėjau aš čia.*

Kas per vieta!

Čia mano laimės bus pradžia!

Čia nuo pečių nukris Nasta!

Čia virvė, varžanti mane, bus nutraukta!

Palaimintas iškaltas Kapas Uoloje!

Palaimintas šis Kryžius tam šventam Kalne!

O dar labiau palaimintas tik Tas,

Kuris kentėjo ant šio Kryžiaus dėl manęs.

Morkaus 2, 5.

Zacharijo 3, 4.
Efeziečiams
1, 13.

Kristianas,
nors ir keliauja
vienas, gieda,
nes Dievas
suteikė
džiaugsmo jo
širdžiai.

Paskui mačiau, kad jis priėjo kalvos papėdę. Čia pamatė miegančius tris vyrus, Grandinėmis supančiotomis kojomis. Vienas jų buvo vardu *Naivuolis*, antras – *Tinginy*, trečias – *Ižūlusis*.

Kristianas, matydamas juos šitaip gulinius, priėjo ir, norėdamas pažadinti, sušuko: „Jūs esate kaip tie, kurie miega ant stiebo viršūnės. Po jumis – Mirties Jūra, bedugnė Srovė! Pabuskite ir keliaukime! Jei tik panorėsite, aš padėsiu nusiimti tuos Gelžgalius.“ Jis taip pat juos įspėjo: „Jeigu čia atslinks tas, kuris vaikšto kaip *riaumojantis Liūtas*, jis tikrai jus praris.“ Pažiūrėję į *Kristianą* šie taip atsakė. *Naivuolis*: „*Neįžvelgiu jokio Pavojaus.*“ *Tinginy* tarė: „*Dar truputį Pamiegsiu*“, o *Ižūlusis* išrėžė: „*Kiekvienas kubilas te žiūri, kas jo paties dugne.*“ Taigi, visi trys vėl sugulė miegoti, o *Kristianas* nužingsniavo savo Keliu.

Jis susirūpinęs mąstė, kad pavojuje atsidūrę žmonės taip menkai įvertino jo gerumą, kai jis pasisiūlė pagelbėti – pažadinti, patarti ir padėti nusimesti Grandines.

49

Naivuolis,
Tinginy ir
Ižūlusis.

Patarlių 23, 34.

1 Petro 5, 8.

Neįmanoma
įtikinti tų,
kuriems Dievas
neatveria akių.

Taip besisielodamas jis pamatė Kairėje siaurojo Kelio pusėje per sieną peršokant du žmones, kurie greitai artinosi prie jo. Vienas buvo vardu *Formalistas*, kitas – *Veidmainys*. Kaip sakiau, jie prisiartinio, o *Kristianas* pradėjo su jais kalbėtis.

Kristianas. Ponai, iš kur ateinate ir kur traukiate?

Formalistas ir Veidmainys. Esame gimę *Tuščiagarbių* šalyje ir keliaujame į *Siono* kalną gauti Pagyrimo.

Kristianas. Kodėl neįėjote pro Vartus Kelio pradžioje? Ar nežinote, kad parašyta: „*Kas neįeina pro Vartus, bet įlipa pro kur nors kitur, tas Vagis ir Plėšikas.*“

Formalistas ir Veidmainys. Jie abu pareiškė, kad visi jų šalies gyventojai mano, jog keliauti iki Vartų per toli, todėl paprastai jie nukerta kelio galą ir perlipa per tvorą, kaip jie ir padarė.

Kristianas. Bet ar tai nebus nusizengimas Miesto, į kurį keliaujame, Valdovui? Ar taip nepažeisite apreikštosios Jo valios?

Formalistas ir Veidmainys. Šie atsakė, kad dėl to nereikia sukti galvos, nes jie pasielgė pagal *Papročius*. Jeigu reikia, jie galėtų pateikti šį poelgį pateisinantį Liudijimą, nes taip daroma jau daugiau nei tūkstantį metų.

Kristianas. Bet, – tarė *Kristianas*, – ar jūsų poelgio nepasmerks Teismas?

Formalistas ir Veidmainys. Jiedu atsakė, kad *Papročiai* gyvuoja jau daugiau nei tūkstantį metų. Dabar nešališkas Teisėjas be jokių abejonių pripažinsiąs juos teisėtais. „O be to, – tęsė jie, – jeigu jau pataikėme į Kelią,

Kristianas
šnekučiuojasi
su jais.

Jono 10, 1.

Tie, kurie
patenka į Kelią
ne pro Vartus,
mano, kad gali
pateisinti tokį
savo Elgesį.

Kas tai? Tai Piligrimas!

Ak, tiesa!

Praėjo tai, kas sena, ir visa tapo

Nauja mūsų akyse.

Kaip nuostabu! Tu patikėk,

tai ne tas pats Žmogus!

Juk gražų Paukštį puošia

plunksnų gražumas įstabus!

Dulkėtas kambarys

argi svarbu, pro kur įėjome? Juk esame vi-
duje, ir tiek. Kaip suprantame, tu į šį Kelią
patekai pro Vartus, o mes taip pat esame Ke-
lyje, tik į jį patekome perlipę per tvorą. Ar tu
kuo nors geresnis už mus?“

Kristianas. Aš keliauju taip, kaip Nurodė
mano Šeimininkas, o jūs – kaip veda įžū-
lūs jūsų įgeidžiai. Kelio Šeimininkas jus jau
laiko Vagimis, todėl abejoju, ar Kelio Gale
būsime laikomi teisiais. Jūs įėjote patys, be Jo
Vadovavimo, ir išeisite patys, be Jo Gailės-
tingumo.

Į tai jie atsakė trumpai – liepė žiūrėti sa-
vęs paties. Tada mačiau, kad jie nukeliavo
savo keliu, su Kristianu per daug Nedisku-
tuodami. Išskyrus tai, kad šiedu pasakė *Kris-
tianui*, jog jie laikosi *Įstatymų* ir *Apeigų* taip
pat uoliai, kaip ir jis. „Todėl, – pareiškė jie, –
neįžvelgiame, kuo tu skiriesi nuo mūsų, bet
iš tavo pečius dengiančio *Apsiausto* spren-
džiame, kad jį davė tavo artimieji pridengti
nuogumo gėdą.“

Kristianas. Įstatymai ir Apeigos jūsų ne-
išgelbės, nes jūs įėjote ne pro Vartus. O *Ap-
siaustą*, dengiantį mano pečius, davė vietos, į
kurią einu, Viešpats. Jis, kaip sakėte, skirtas
pridengti mano nuogumą. Ir tai laikau Jo
gerumo ženklu, nes anksčiau teturėjau Skar-
malus. Be to, eidamas guodžiuisi mintimi,
kad, kai prieisiu Miesto Vartus, Viešpats
mane tikrai pažins iš mano dėvimo *Apsiaus-
to* – to, kurį Jis man padovanojo, kai nuplėšė
nuo manęs Skarmalus. Dar aš turiu Ženklą
kaktoje, kurio galbūt nepastebėjote.

Jį man uždėjo vienas iš artimiausių mano
Viešpaties Bendrininkų tą dieną, kai nuo pe-
čių nukrito Našta. Be to, man duotas užants-
pauduotas Ritinys, kuris mane paguodžia,
kai skaitau jį eidamas Keliu. Man buvo liep-
ta įteikti jį ties Dangaus Vartais kaip ženklą,
dėl kurio mane tikrai įleis vidun. Neabejoju,
kad visų šių dalykų jūs nenorite ir neturite,
nes įėjote ne pro Vartus.

Tai girdėdami jie nieko neatsakė, tik žval-
gėsi vienas į kitą ir *juokėsi*. Mačiau, kad jie

visi iškeliavo. *Kristianas* ėjo vienas priekyje.
Jis neturėjo su kuo pasikalbėti, išskyrus save
patį, tad kartais dūšaudavo, kartais guodėsi,
dažnai skaitė vienos iš Švytinčių Būtybių
duotą Ritinį, kuris jį atgaivindavo.

Kristianas
pasikalba pats
su savimi.

Mačiau, kad jie visi taip ėjo tol, kol pri-
ėjo *Sunkumų* kalvą, šalia kurios tekėjo
Šaltinis. Kalvos papėdėje, šalia kelio, ėjusio
tiesiai nuo Vartų, šakojosi dar du keliai. Vie-
nas suko į kairę, kitas – į dešinę. O siaurasis
kelias ėjo tiesiai į Kalvą (kopimas į Kalvą va-
dinamas *Sunkumais*). *Kristianas* priėjo prie
Šaltinio ir atsigerė iš jo, malšindamas troš-
kulį. Tuomet pradėjo kopti į Kalvą sakyda-
mas:

*Aukšta Kalva! Aš trokštu jon įkopti,
Sunkumai nepakenks niekuo.
Jaučiu, čia kelias link gyvenimo teves.
Drąsiau, širdie, nealpk ir nebijoki,
Nes geriau jau eit teisingu,
Nors sunkiu keliu, išties,
Negu klaidingu, nors lengvu,
Nes jo gale – mirtis.*

Galatams 2, 16.

Kristianas turi
Viešpaties
Apsiaustą. Jį
guodžia ir tai,
kad ant kaktos
turi Ženklą ir
rankoje Ritinį.

Prie Kalvos priėjo ir kiti du keliautojai.
Bet pamatę, kad Kalva stati ir aukšta ir
kad yra dar du keliai, pamanė, jog už Kalvos
šie keliai, ko gero, susijungs su *Kristiano* ke-
liu. Tad abu keliauninkai nusprendė pasukti
šiais keliais. Vienas kelias vadinosi *Pavojus*,
kitas – *Pražūtis*. Vienas pasuko keliu, vadi-
namu *Pavojumi*, vedančiu į didelį mišką. Ki-
tas nuėjo tiesiai į *Pražūtį* – keliu, kuris vedė
į platų lauką, pilną tamsių Kalnų. Ten jis su-
klupo, parkrito ir nebeatsikėlė.

53
Jis prieina
Sunkumų kalvą.

Izaijo 49, 10.

55
Pavojinga
išsukti iš Kelio.

Tuomet žiūrėjau, kaip *Kristianas* kopia į
kalvą. Mačiau, kad jis tai bėga, tai eina,
tai ropščiasi remdamasis rankomis ir keliais,
nes kalva išties buvo stati. O maždaug pu-
siaukelėje į kalvos viršūnę stovėjo nuostabi
Pavėsinė, pastatyta Kalvos Valdovo nuvargu-
siems Keleiviams atspūsti. *Kristianas* atėjo

57

Malonės
žodžiai.

Igeidis ir Kantrusis

į ją ir atsisėdo pailsėti. Ten jis išsitraukė iš užančio Ritinį ir jį skaitė norėdamas pasisemti Paguodos. Jis dar kartą apžvelgė Apšiaustą, savo Apdarą, duotą jam prie Kryžiaus. Taip maloniai leisdamas laiką jis Užsnūdo ir staiga giliai Užmigo. Ir Pramiegojo toje vietoje tol, kol beveik sutemo. Bemiegant iš rankų išslydo Ritinys. Kol jis miegojo, kažkas priėjo ir pažadino sakydamas: „*Nueik pas skruzdelę, dykaduoni, patyrimėk jos kelius ir pasimokyk išminties.*“ Tai išgirdęs *Kristianas* staiga pakirdo, leidosi į Kelią ir greitai įkopė į kalvos viršūnę.

Kai jis jau buvo kalvos viršūnėje, atbėgo du vyrai. Vienas buvo vardu *Baugštusis*, kitas – *Tikintis savaip*. *Kristianas* jų paklausė: „Ponai, kas nutiko, kodėl jūs bėgate ne į tą pusę?“ *Baugštusis* atsakė, kad jie ėjo į *Siono* Miestą, sunkiai užkopė į šią kalvą, bet pateko į sunkumus. Jis tęsė: „Juo tolyn, juo daugiau Pavojų, todėl apsigrėžėme ir traukiame atgal.“

„Be to, – tarė *Tikintis savaip*, – tiesiog mums ant kelio gulėjo du liūtai. Ar jie miegojo, ar ne – mes nežinome ir nenorime apie tai net pagalvoti. Jeigu būtume priėję arčiau, jie mus būtų sudraskę į gabalus.“

Kristianas. Jiems atsakė *Kristianas*: „Jūs įvarėte baimės, bet kur man bėgti, kad būčiau saugus? Jeigu sugrįšiu į savo šalį, tikrų tikriausiai joje pražūsiu, nes jos laukia Ugnis ir Siera. Esu įsitikinęs, kad jeigu patekčiau į Dangaus Miestą, ten man būtų saugu. Turiu išdrįsti keliauti pirmyn. Pasukus atgal laukia tik mirtis, o keliaujant pirmyn pasitiks Mirties baimė, bet už jos – amžinasis Gyvenimas. Vis dėlto eisiu pirmyn.“ Taigi

Pralaimi tas, kas miega.

Patarlių 6, 6.

Kristianas sutinka *Baugštųjį* ir *Tikintį savaip*.

Kristianas atsikrato Baimės.

Baugštusis ir *Tikintis savaip* nubėgo Kalva žemyn, o *Kristianas* ėjo savo Keliu. Galvodamas apie tai, ką girdejo iš tų dviejų vyrų, ėmė užantyje ieškoti Ritinio, kad galėtų jį paskaityti ir pasiguosti, bet nerado. Tuomet *Kristianas* labai susikrimto nežinodamas, ką daryti. Jam trūko to, kas jį paguosdavo ir kas buvo jo Leidimas į Dangaus Miestą. Todėl jis be galo suglumo ir nežinojo, kaip jam pasielgti. Galiausiai prisiminė, kad miegojo Pavėsinėje, kalvos atslaitėje. Puolė ant kelių prašydamas Dievo Atleisti už šį kvailą poelgį ir grįžo atgal ieškoti Ritinio. Kas galėtų apsaityti *Kristiano* širdies skausmą Keliaujant atgal? Kartais jis dūsavo, kartais verkė, dažnai koneveikė save, kad buvo kvailas ir užmigo vietoje, skirtoje trumpam pavargusiųjų atokvėpiui. Taigi jis grįžo atgal visą kelią atidžiai žvalgydamasis tai į vieną, tai į kitą pusę, tikėdamasis rasti Ritinį, kuris taip dažnai jį guodė Keliaujant. Jis ėjo, kol pamatė Pavėsinę, kurioje sėdėjo ir užmigo. Bet Pavėsinės vaizdas jam tik dar labiau atgaivino liūdesį, iš naujo primindamas miego sukeltą blogį. Taigi dabar, sielvartaudamas dėl nuodėmingo miego, jis taip kalbėjo: „*Koks vargšas aš Žmogus! Aš miegojau Dienos metu! Miegojau pačių Sunkumų viduryje! Pataikavau Kūnui, panaudodamas jo poilsui vietą, kurią Kalvos VIEŠPATS pastatė tikrai Piligrimų Sielų atgaivai! Kiek žingsnių žengiu veltui! (Taip atsitiko ir Izraeliui už nuodėmę. Jo žmonės buvo parsiję atgal nuo Raudonosios jūros.) Aš priverstas su Liūdesiu žengti šiuos žingsnius, nors galėjau eiti su Džiaugsmu, jeigu ne šis nuodėmingas Miegas. Kaip toli šiuo metu jau būčiau nuėjęs! Kelią, kurį galėjau nueiti vieną kartą, esu priverstas eiti triskart. Dabar atrodo, kad mane užklups naktis, nes Diena jau beveik praėjo. Ak, kad nebūčiau miegojęs! Tuo metu jis vėl sugrįžo prie Pavėsinės, kurioje truputį pasėdėjo ir paverkė. Bet pagaliau (kaip *Kristianui* pasirodė), liūdnai žvelgdamas žemyn, po suolu pastebėjo savo Ritinį. Virpėdamas skubiai jį pagriebė*

Kristianas pasigenda savo Ritinio, iš kurio pasisemtų Paguodos.

Jis apstulbo, nes nerado Ritinio.

Kristianas apraudo savo kvailą Miegą.

Apraiškimo 2 sk. 1 tesalonikiečiams 5, 7–8.

Kristianas atrado pamestą Ritinį.

*Ar tie, kurie pradėjo Netiesoj,
pabaigs Tiesos kely?*

*Ar jų bičiulis bus Ramybė nuostabi?
Ne, ne, jokių būdu, juk užsispyrėliai
(o taip ir bus)
Galvotrukčiais skubėdami
pirmyn suklupę žus.*

Neužgesinama ugnis

ir įsidėjo į užantį. Kas galėtų apsaityti, kaip apsidžiaugė žmogus, atgavęs savo Ritinį! Juk šis Ritinys Garantavo jam Gyvenimą, Priėmimą į geidžiamą Dangų. Įsidėjęs jį į užantį padėkojo DIEVUI, kad nukreipė akis į ten, kur Ritinys gulėjo, ir su Džiaugsmo Ašaromis vėl leidosi į Kelią. Ak, kaip mikliai jis kopė į likusią Kalvos dalį! Bet *Kristianui* dar neužkopus į Kalvą, nusileido Saulė. Tai jam priminė miego tuštybę, ir jis vėl ėmė apgaillestauti: „Ak, nuodėmingasis Miege! Dėl tavęs mane Kelionėje užklupo naktis! Dėl šio nuodėmingo miego turiu eiti Saulei nusileidus. Mano kelią kloja tamsa, turiu klausytis baisių būtybių garsų!“ Jis taip pat prisiminė *Baugščiojo* ir *Tikinčio savaip* pasakojimą, kaip juos išgąsdino Liūtai. Tada *Kristianas* dar kartą tarė: „Šie Žvėrys grobio ieško Naktį. Jei aš pro juos eisiu tamsoje, kaip nuo jų išsisuksiu?“

„Kaip aš nuo jų išsigelbėsiu, kad jie manęs nesudraskytų į gabalus?“

Taip jis ėjo savo Keliu, apraudodamas nelemtą klaidą. Bet staiga pakėlęs akis išvydo labai didingus rūmus, kurie vadinosi *Gražieji*. Jie stovėjo prie Kelio.

Taip pat sapne mačiau, kad jis nuskubėjo pirmyn, norėdamas paprašyti ten Nakvynės.

Šiek tiek paėjęs pateko į labai siaurą Perėjimą, kuris buvo maždaug per du šimtus metrų nuo Durininko namelio. Eidamas šiuo siauru keliu, jis pamatė du Liūtus, esančius jam ant kelio. Pamanė: „Dabar matau pavojų, parginusį *Baikštųjį* ir *Tikintį savaip*“ (liūtai buvo prirakinti prie grandinių, bet *Kristianas* to nematė). Jis išsigando ir nusprendė kaip ir jie grįžti atgal, nes, jo manymu, priekyje nelaukia niekas – tik mirtis. Bet Namelyje esantis Durininkas, vardu *Budrusis*, pastebėjęs, kad *Kristianas* Sustojo tartum ketintų grįžti atgal, sušuko: „Ar tik tiek teturi Jėgų? Nebijok Liūtų, nes jie pririšti grandinėmis ir stovi ten, kad Išbandytų Tikėjimą, jeigu jo

esama. Ir kad būtų Atskleisti tie, kurie tikėjimo neturi. Eik Tako *viduriu* ir tau nieko blogo nenutiks.“

Mačiau, kad *Kristianas* nuėjo drebėdamas, nes bijojo Liūtų ir atidžiai laikėsi Durininko nurodymų. Jis girdėjo, kaip urzgia Liūtai, bet jie jam nieko blogo nepadarė. Tada jis iš džiaugsmo suplojo rankomis ir ėjo tolyn, kol priėjo Vartus, ties kuriais stovėjo Durininkas. *Kristianas* jo paklausė: „Pone, kieno čia namai? Ar galiu šiąnakt čia pernaktvoti?“ Durininkas atsakė: „Šiuos namus pastatė Kalvos Valdovas, jie skirti Piligrimų atgaivai ir apsaugai.“ Durininkas taip pat paklausė, iš kur žmogus atėjęs ir kur einas.

Kristianas. Ateinu iš *Pražūtės* miesto, o einu į *Siono* kalną. Bet Saulė jau nusileido, taigi norėčiau, jeigu galima, čia pernaktvoti.

Durininkas. Kuo tu Vardu?

Kristianas. Dabar mano vardas *Kristianas*, bet anksčiau vadinausi *Neturinčiu Malonės*. Esu kilęs iš *Jafeto*, kurį Dievas įkalbino gyventi *Semo* Palapinėse, giminės.

Durininkas. Bet kodėl atėjai taip vėlai? Juk Saulė jau nusileidusi.

Kristianas. Būčiau atėjęs anksčiau, bet, vargšas aš žmogus, užmigau įkalnėje stovinčioje *Pavėsinėje*. Nors ir miegojau, būčiau atėjęs greičiau, bet Miegodamas pamečiau savo Liudijimą ir be jo nuėjau iki Kalvos viršūnės. Ten aptikau, kad jo neturiu ir buvau priverstas Skaudama Širdimi grįžti į tą vietą, kur Miegojau. Ten jį ir suradau, paskui atėjau čia.

Durininkas. Gerai, pakviesiu vieną iš čia gyvenančių Mergelių. Jeigu jai patiks tavo Kalba, supažindins tave su kitais Šeimos nariais, kaip reikalauja šių namų taisyklės.

Tad Durininkas, vardu *Budrusis*, pasiskambino varpeliu. Jam nuskambėjus iš namo išėjo rimta ir graži mergelė, vardu *Apdairioji*. Ji paklausė, kodėl buvo kviesta.

Durininkas jai atsakė: „Šis žmogus keliauja iš *Pražūtės* Miesto į *Siono* kalną. Jis

Pradžios 9, 27.

59

61

Morkaus 13, 14.

63

Nuostabieji Rūmai

*Sunkumai įveikti. Nors ant kalvos jisai,
Vėl baimė apima –
riaumoja Liūtai čia grasiai!
Ramiai gyventi Kristianas negalės –
Kai vienas išgąstis praeis,
tuoj kitas puls iš pašalės.*

pavargęs, o dabar tamsu. Teiraujasi, ar negalėtų šianakt čia pernaktuoti. Aš pasakiau, kad pakviesiu tave ir tu su juo pakalbėjusi nuspręsi, kaip pasielgti pagal šių namų Įstatymą.“

Mergelė paklausė *Kristiano*, iš kur jis kilęs ir kur keliauja. Jis jai atsakė. Ji taip pat paklausė, kaip jis pateko į šį Kelią. Žmogus atsakė. Paskui Mergelė paklausė, ką jis matė ir su kuo susitiko Kelyje, ir jis jai papasakojo. Galiausiai ji paklausė, kuo jis Vardu, ir žmogus atsakė: „Mano vardas *Kristianas*. Aš labai trokštu čia pernaktuoti, nes sužinojau, kad šiuos Namus pastatė Kalvos Valdovas Piligrimų poilsiui ir apsaugai.“ Ji nusišypsojo, bet jos akyse sužibo ašaros.

Po trumpos pertraukėlės ji tarė: „Pakviesiu dar du ar tris Šeimos narius.“ Ji nubėgo prie durų ir pasikvietė *Išmintingąją, Pamaldžiąją ir Meiliąją*, kurios po trumpo pokalbio su Kristianu priėmė jį į Šeimą. Daugybė šios Šeimos narių, pasitikę jį ties Namu Slenksčiu, sakė: „Jeik, Viešpaties palaimintasis! Kalvos Valdovas pastatė šiuos Namus, kad į juos būtų priimti Piligrimai kaip tu.“ Tuomet žmogus nuleidęs galvą nusekė paskui juos į Namus. Kai jis įėjo ir atsisėdo, jam davė kažko atsigerti. Jie susitarė, kad kol bus paruošta Vakarienė, kelios iš jų pasikalbės su *Kristianu*. Taip Prasmingiau praeis Laikas. Pasikalbėti buvo paskirtos *Išmintingoji, Pamaldžioji ir Meilioji*. Pokalbis prasidėjo taip:

Pamaldžioji. Na, gerasis *Kristianai*, kadangi buvome tau malonūs ir šianakt priėmėme tave į šiuos Namus, gal galėtum papasakoti,

ką patyrei savo Kelionės metu, kad tai mums būtų pamoka?

Kristianas. Su mielu noru. Man be galo malonu, kad esate taip palankiai man nusiteikę.

Pamaldžioji. Kas pirmiausia paragino tave rinktis Piligrimo Gyvenimą?

Kristianas. Iškeliauti iš Gimtosios Šalies paskatino siaubingas garsas, skambantis aussyse, ir suvokimas, kad jeigu liksiu ten, kur esu, manęs neišvengiamai laukia pražūtis.

Pamaldžioji. Bet kaip nutiko, kad iš savo Šalies iškeliavai šiuo Keliu?

Kristianas. Čia įsiterpė pats Dievas. Kai buvau apimtas pražūties baimės ir nežinojau, kur eiti (kai drebėjau ir verkiau), atsitiktinai atėjo Žmogus, vardu *Evangelistas*. Jis nusiuntė mane Ankštųjų Vartų link, kurių be jo niekada nebūčiau radęs. Ir nurodė kelią, vedantį tiesiai į šiuos Namus.

Pamaldžioji. Ar buvai užsukęs į *Aiškintojo* Namus?

Kristianas. Taip, ir ten mačiau tokių dalykų, kuriuos prisiminsiu, kol gyvas būsiu. Ypač įstrigo trys dalykai: kaip Kristus, nepaisydamas *Šėtono*, palaiko savo Malonės Darbą žmogaus širdyje; kaip žmogus nusiėdė ir prarado Dievo Malonę; taip pat įstrigo sapnas žmogaus, kuris sapnavo, kad atėjo Teismo Diena.

Pamaldžioji. Nejaugi girdėjai jį pasakojant savo sapną?

Kristianas. Taip, ir manau, kad jis buvo labai baisus. Man skaudėjo širdį, kai žmogus jį pasakojo. Bet džiaugiuosi, kad jį išgirdau.

Pamaldžioji. Ar tai viskas, ką matei *Aiškintojo* namuose?

Kristianas. Ne, jis nusivedė prie didingų Rūmų ir parodė juose žmones, apsirengusius Auksu. Ten atėjęs vienas narsuolis prasiskyrė Kelią tarp ginkluotų žmonių, neleidžiančių jam įeiti į vidų, ir įėjo, pelnydamas Amžiną Šlovę. Šie dalykai labai sužavėjo mano širdį! Aš norėjau pasilikti to gerojo žmogaus namuose ištisus metus, bet žinojau, kad turiu keliauti toliau.

Kodėl
Kristianas
paliko gimtąją
Salį.

Kaip jis pateko
į Kelią, vedantį
į Sioną.

Jis pasakoja, ką
matė Kelyje.

Žmogus geležiniame narve

Pamaldžioji. Ką dar matei Kelyje?

Kristianas. Ką mačiau? Nukeliavęs šiek tiek toliau, rodės, kad mačiau kraujuojantį žmogų, kuris kabėjo ant Kryžiaus. Tik Pažvelgiau į Jį ir man nuo pečių nukrito Našta (nes aš dejavau slegiamas šios sunkios Naštos). Tai labai keista, anksčiau nebuvau to matęs. Tad kol stovėjau žvelgdamas aukštyne į kabantįjį (aš negalėjau nuo Jo atitraukti akių), prie manęs priėjo Trys Švytinčios Būtybės. Viena iš jų paliudijo, kad mano Nuodėmės atleistos, kita nuplėšė nuo manęs Skarmalus ir aprenė šiuo siuvinėtu Apsiaustu, kurį matote. Trečioji mano kaktoje pažymėjo štai šį Ženklą ir davė man šitą Ritinį (kurį jis išsitraukė iš Užančio).

Pamaldžioji. Bet tu dar kažką buvai sutikęs, ar taip?

Kristianas. Dalykai, apie kuriuos pasakojau, tai patys geriausi. Bet mačiau kitokių, menkesnės svarbos dalykų – tris vyrus: *Naivuolį, Tinginį ir Išžulįjį*, kurie miegojo kiek atokiau nuo Kelio, kuriuo aš keliavau. Jų kojos buvo surakintos grandinėmis. Kaip manote, ar man pavyko juos pažadinti? Taip pat mačiau *Formalistą* ir *Veidmainį*, lipusius per sieną ir keliavusius (kaip jie sakė) į *Sioną*, bet jie greitai pražuvo. Aš juos buvau perspėjęs, kad jiems taip nutiks, tačiau jie manimi netikėjo. Bet visų *sunkiausia* buvo užkopti į šią Kalvą ir nelengva praeiti pro Liūtus. Iš tiesų jei ne gerasis Durininkas, budėjęs prie Vartų, ko gero, būčiau pasukęs atgal. Bet dabar, ačiū Dievui, esu čia. Ir ačiū jums, kad mane priėmėte.

Tada *Išmintingoji* panoro užduoti jam kelis klausimus ir išgirsti atsakymus į juos.

Išmintingoji. Ar retkarčiais nemąstai apie Šalį, iš kurios iškeliavai?

Kristianas. Taip, mąstau, bet su *Gėda* ir *Pasibjaurėjimu*. Jei būčiau pasiilgęs Šalies, iš kurios iškeliavau, turėčiau laiko į ją sugrįžti. Bet aš trokštu geresnės Šalies – Dangiškosios.

Išmintingoji. Ar neatsinešei su savimi iš ten mielų ir įprastų dalykų?

Kristianas. Taip, atsinešiau, bet prieš savo valią. Tai mano kūniškos Mintys, kuriomis visi mano gimtinės žmonės, taip pat ir aš, gėrėjosi. Dabar visi šie dalykai kelia man Skausmą. Jei galėčiau pasirinkti, niekada apie tai nebegalvočiau. Tačiau, kai noriu daryti tai, kas geriausia, mane lydi ir tai, kas blogiausia.

Išmintingoji. Ar nepatyrei pergalės prieš tave Varginusius dalykus?

Kristianas. Taip, esu patyręs, bet nedažnai. Tokias akimirkas vadinu Aukšinėmis Valandomis.

Išmintingoji. Ar pameni, kokiomis Prieemonėmis nugalėdavai tave varginusius dalykus?

Kristianas. Nugalėdavau, kai mąstydavau apie tai, ką mačiau prie Kryžiaus, arba kai žiūrėdavau į savo siuvinėtą Apsiaustą, taip pat kai pažvelgdavau į Ritinį, kurį nešioju užantyje, ir kai galvodavau apie Šalį, į kurią keliuju.

Išmintingoji. Kodėl tu taip trokšti nukeliauti į *Siono* Kalną?

Kristianas. Todėl, kad ten aš tikiuosi su tiktą *gyvą* Tą, kuris *miręs* kabėjo ant Kryžiaus. Taip pat ten viliuosi išsilaisvinti nuo dalykų, kurie dabar mane Vargina. Ten, sakoma, nėra Mirties, ir ten aš gyvensiu tokioje Draugijoje, kuri man labiausiai patinka. Sakau atvirai, aš myliu Jį, nes Jis mane išvadavo nuo Naštos. O mane patį labai vargina vidinis Blogis. Puiku būti ten, kur nepatirsiu mirties, ir Drauge su tais, kurie nepaliaujamai šaukia „*Šventas, Šventas, Šventas!*“

Tuomet *Meilioji* paklausė *Kristiano*, ar šis turįs šeimą, ar jis vedęs žmogus.

Kristianas. Taip, turiu Žmoną ir keturis mažus Vaikus.

Meilioji. Kodėl jie neatkeliavo kartu su tavimi?

Kristianas. Jis pradėjo raudoti ir sušuko: „Ak, kaip norėčiau, kad jie būtų su manimi! Bet jiems visiškai nepatiko mano mintys apie Iškeliavimą!“

Kristianui nepatinka Kūniškos Mintys.

Kristiano pasirinkimas. Romiečiams 7 sk.

Kristiano Aukšinės Valandos.

Kaip Kristianas įveikia savo sugedimą.

Kodėl Kristianas trokšta patekti į Siono Kalną.

Izaio 25, 8. Apreiškimo 21, 4.

Meilioji kalbasi su Kristianu.

Kristianas myli Žmoną ir Vaikus.

Išmintingoji kalbasi su Kristianu.

Kristiano mintys apie Gimtąją Šalį.

Hebrajams 11, 15–16.

Žmogus, kuris sapnavo Teismo Dieną

Meilioji. Bet tu turėjai kalbėtis su jais ir stengtis jiems išaiškinti, kaip Pavojinga pasilikti?

Kristianas. Taip aš ir dariau. Pasakojau, kaip Dievas man parodė, kad mūsų Miestas pražus. Bet jiems atrodė, kad aš juokauju, ir jie manimi nepatikėjo.

Meilioji. Ar tu meldeisi, kad Dievas palaimintų tavo Liudijimą?

Kristianas. Taip, labai Nuoširdžiai, nes iš tiesų mano Žmona ir vargšai Vaikai man labai brangūs.

Meilioji. Bet ar tu perteikei jiems savo paties Liūdėsį ir Pražūties Baimę? Tikiuosi, kad puikiai suvoki pražūtį.

Kristianas. Taip, ir daugybę kartų tai dariau. Jie galėjo matyti Baimę mano Veide ir mano Ašarose – kaip aš drebėjau, suvokdamas virš mūsų galvų pakibusį Teismą. Tačiau visa tai jų nepaveikė, ir jie neatkeliavo su manimi.

Meilioji. Kokias jie išvardijo priežastis, dėl kurių neiškeliavo?

Kristianas. Žmona bijojo prarasti šį Pasaulį, o Vaikai pasidavę kvailiems Jaunystės Malonumams. Tad dėl vienos ar kitos priežasties jie leido man iškelti vienam.

Meilioji. Gal tu lengvabūdišku Elgesiu sugriovei, ką įrodinėjai Žodžiais, kad jiems būtina keliauti su tavimi?

Kristianas. Iš tiesų negaliu pasigirti savo Gyvenimu, nes esu padaręs daugybę klaidų. Žinau, kad žmogus savo Elgesiu gali greitai sugriauti tą gėrį, kurį jis įtikinėjimais bei Įrodinėjimais stengiasi įdiegti kitiems. Bet aš, galiu pasakyti, buvau labai apdairus, kad dėl mano netinkamo elgesio jie neatsisakytų Iškeliavimo. O jie mane kaltino būtent dėl šio dalyko: kad neva aš esu pernelyg smulkmeniškasis ir atsisakau netgi tų dalykų (jų pačių labai), kurie jiems neatrodė blogi. Tiesiogiau pasakius, aš manau, kad jei jie ir matė ką nors manyje, kas sukludytų jiems iškelti, tai buvo mano didelis Jautrumas

nenusidėti Dievui ir nepadaryti nieko Blogo savo Artimui.

Meilioji. Iš tiesų *Kainas* nekenė savo brolio, nes jo paties darbai buvo Pikti, o brolio – Teisūs. Jei tavo Žmona ir Vaikai įsižeidė, tai pasirodė esą neverti gėrio. O tavo siela apsaugota nuo jų Kraujo.

Paskui sapne mačiau, kad taip jie kalbėjo, kol buvo paruošta Vakarienė. Kai ją patiekė, jie sėdosi valgyti. Stalas buvo nukrautas riebiais Valgiais ir puikiais Vynais. Kalba prie Stalo sukosi vien tik apie Kalvos VIEŠPATĮ – ką JIS nuveikė, dėl ko tai padarė ir kodėl pastatė šiuos Namus. Tai kalbėdami visi suvokė, kad JIS buvo *didis Karžygys*, kovojęs ir nugalėjęs tą, kuris turėjo Mirties Raktus. Toji kova buvo labai Pavojinga, dėl to aš Jį dar labiau pamilau.

Nes, kaip jie sakė ir tu aš tikiu (pasakė *Kristianas*), kovodamas Viešpats neteko daug Kraujo. Visi Jo darbai atlikti dėl tyros Meilės savo Kraštui, todėl Malonės Šlovė atsispindi visuose Jo veiksmuose. Be to, Šeimoje buvo keletas, kurie matė ir kalbėjo su Juo po to, kai Jis mirė ant Kryžiaus. Jie paliudijo, ką girdėjo iš Jo paties lūpų. Jis sakė esąs toks didis Pilgrimų mylėtojas, kad kito nerasi nuo Rytų ligi Vakarų.

Be to, jie pateikė dar vieną Liudijimą, jog Jis atsisakė Šlovės, kad galėtų pasitarinti Vargšams. Jie girdėjo Jį sakant ir tvirtinant, *kad Jis nenori Siono Kalne gyventi vienas*. Maža to (pridūrė jie), Jis daugybę Pilgrimų pavertė Kunigaikščiais, nors iš prigimties jie buvo elgetos, o jų kilmė – iš sąšlavų krūvos.

Taip jie kalbėjosi iki vėlyvos nakties. Paskui, patikėję save Viešpaties Apsaugai, nuėjo miegoti. Pilgrimą paguldė dideliame viršutiniame kambaryje, kurio langas buvo į Saulėtekio pusę. Šio kambario vardas buvo *Ramybė*. Žmogus miegojo iki aušros, o atsižadęs užgiedojo:

1 Jono 3, 12.
Kristianas
švarus nuo jų
Kraujo, jei jie
pražus.
Ezechielio
3, 19.

Ką Kristianas
valgė per
vakarienę.
Jų kalba
vakarieniaujant.

Hebrajams 2,
14–15.

Pražūties Baimė
atsispindėjo jo
veide.

Priežastys, dėl
kurių Žmona
ir Vaikai nejo
kartu su juo.

Kristianas
teisingai elgėsi
su žmona ir
vaikais.

Kristus
elgetas padaro
Kunigaikščiais.
1 Samuelio 2, 8.
Psalmių 113, 7.

Kristiano
miegamasis.

Kristianas kryžiaus papėdėje

*Kaip myli ir globoja Jėzus savus Piligrimus!
Jais rūpinas, atleidžia nuodėmes,
ir miegas jų ramus!
Kur aš dabar esu, kur patekau?
Jaučiuos, lyg būčiau prieangy Dangaus!*

Atsikėlę jie trumpai pasikalbėjo ir *Kristianui* patarė neiškeliauti nepamačius vietos *Retenybių*. Visų pirma jie nuvedė jį į darbo Kabinetą. Čia jam parodė labai senus Metraščius, kuriuose, kaip atmenu savo sapną, aprašoma Kalvos Viešpaties *Kilmė*. Jis – Amžinojo Sūnus ir kilęs iš Amžinosios Giminės. Taip pat Metraščiuose aprašyti Viešpaties atlikti Darbai ir Vardai daugelio šimtų žmonių, kuriuos jis priėmė į savo tarnystę ir suteikė Buveines, kurios nei dėl Laiko, nei dėl Gamtos poveikio nebus sunaikintos.

Paskui jie perskaitė kai kuriuos Viešpaties Tarnų Žygdarbius: kaip jie nugalejo Karalystes, įvykdė Teisumą, įgijo Pažadus, užčiaupė Liūtams Nasrus, užgesino Ugnies Siautėjimą, paspruko nuo Kalavijo Ašmenų, sustiprėjo iš Silpnumo, tapo Kovos galiūnais, privertė bėgti *Svetimųjų* Pulkus.

Paskui jie vėl skaitė kituose tų Namų Metraščiuose, kad jų Viešpats nori priimti į savo šlovę visus, kurie anksčiau labai įžeidinėjo jį ar Jo Darbus. Čia taip pat buvo užrašyta keletas įžymių istorijų, su kuriomis *Kristianas* susipažino. Jis sužinojo apie Senovės ir Dabarties įvykius, Pranašystes ir Įspėjimus apie tai, kas tikrai skirtu metu įvyks, kas gąsdina ir stebina Priešus, o Piligrimams teikia paguodą ir nusiramimą.

Kitą dieną jis buvo nuvestas į Ginklų Sandėlių. Jame pamatė įvairiausių Ginklų, kuriuos Viešpats parūpino Piligrimams. Tai Kardai, Skydai, Šalmi, Šarvai, *Nuolatinės Maldos ginklai* ir nesusidėvintys Batai. Šių ginklų buvo tokia daugybė, kad jais Viešpaties tarnystei būtų galima apginkluoti tiek žmonių, kiek Žvaigždžių Danguje.

Jie taip pat parodė *Kristianui* keletą Įrankių, kuriuos naudodami Viešpaties Tarnai

Kristianas
darbo Kabinete.
Ką jis ten
pamatė.

Hebrajams 11,
33–34.

Kristianas
Ginklų
Sandėlyje.

atliko nuostabių dalykų. Tai buvo *Mozės* Lazda, Kūjis ir Vinis, kuriais *Jaelė* nužudė *Siserą*, taip pat *Asočiai*, Trimitai ir *Žibintai*, kuriais *Gedeonas* privertė bėgti *Midjano* Pulkus. Jam buvo parodyta Lazda jaučiams varyti, kuria *Samgaras* užmušė Šešis Šimtus vyrų. Jis pamatė *Žandikaulį*, kuriuo *Samsonas* įvykdė Žygdarbius, be to, *Svaidyklę* ir *Akmenį*, kuriais *Dovydas* užmušė *Galijotą iš Gato*. Taip pat jis pamatė Kalaviją, kuriuo jų Viešpats nužudys Nuodėmės Žmogų tą Dieną, kurią Jis pakils Plėšti. Be šių, jie parodė *Kristianui* dar ir kitų nuostabių dalykų, kurie jam teikė didelį pasigėrėjimą. Tai atlikę jie visi nuėjo Ilsėtis.

Paskui sapne mačiau, kad ryte atsikėlęs *Kristianas* norėjo iškeliauti, bet namiškiai pageidavo, kad jis pasilikėtų dar vieną dieną. Jie žadėjo jam parodyti (jei diena bus giedra) Žavinguosius Kalnus, kurie, kaip jie tvirtino, dar labiau jį Paguos, nes jie arčiau trokštamojo Prieglobsčio, nei jis esąs dabar. Taigi *Kristianas* sutiko pasilikti. Įdienojus jie nusivedė Kristianą ant Namų stogo ir liepė žiūrėti į Pietų pusę. Jis taip ir padarė. Tolumoje pamatė pačią gražiausią kalnuotą Šalį, išpuostą Miškais, Vynuogynais, įvairiausių rūšių Vaisiais ir Gėlėmis. Ten tryško Versmės ir Šaltiniai. Ši Šalis iš tikrųjų kėlė pasigėrėjimą. *Kristianas* paklausė, kaip ši Šalis vadinasi. Namiškiai jam atsakė, kad tai *Emanuelio Žemė*. Ji, kaip ir ši *Kalva*, skirta visiems Piligrimams. Kai tu nueisi į šią šalį, iš jos pamatysi Vartus į Dangaus Miestą. Juos tau parodys ten gyvenantys Piemenys.

Po šių įvykių *Kristianas* pagalvojo apie iškeliavimą ir namiškiai neprieštaravo. Bet visų pirma (jie pasakė) nueikime į Ginklų Sandėlių. Taip jie ir padarė. Ten *Kristianas* buvo apginkluotas neperšaunamais šarvais nuo galvos iki kojų, kad galėtų Apsiginti, jei būtų užpultas Kelyje. Taip apginkluotas *Kristianas* su Draugais nuėjo iki Vartų. Ten jis paklausė Durininko, ar šis nematė pra-

Kristianas mato
senovinius
dalykus.

Kristianas
pamatė
Žavinguosius
Kalnus.

Izaijo 33,
16–17.

67

Kristianas
ruošiasi
iškeliauti.

Kristianas
iškeliauja
apginkluotas.

Kristianas susitinka Naivuolį, Tinginį ir Ižuluį

einančio kokio nors Piligrimo. Durininkas atsakė, kad matė.

Kristianas. Prašau pasakyti, ar tu jį pažįsti?

Durininkas. Aš paklausiau, koks jo vardas. Šis atsakė, kad *Istikimasis*.

Kristianas. Ak, – sušuko Kristianas, – aš jį pažįstu! Jis yra iš mano Miesto, mano artimas kaimynas. Jis atėjo iš tos pačios vietos, kurioje ir aš gimiau. Kaip manai, ar jis toli nuėjo?

Durininkas. Jis šiuo metu turėtų būti nusileidęs nuo Kalvos.

Kristianas. Gerasis *Durininke*, – pasakė Kristianas, – tegu Viešpats būna su tavimi ir suteikia tau daugybę palaiminimų už tai, kad buvai toks malonus man.

Po šio pokalbio *Kristianas* leidosi į kelią. Iki Kalvos papėdės jį lydėjo *Apdairioji*, *Pamaldžioji*, *Meilioji* ir *Išmintingoji*. Taigi, kol nusileido nuo Kalvos, jie keliavo tęsdami ankstesnį pokalbį. Tuomet *Kristianas* pasakė, kad buvo *sunku* kilti į kalną, bet mato, ir kaip *pavojinga* leistis žemyn. Taip, – atsakė *Išmintingoji*, – sunku žmogui nusileisti į *Pažeminimo* Slėnį, kuriame tu esi dabar, ir nepaslysti Kelyje, todėl mes tave lydėsime iki Kalvos papėdės. Tad *Kristianas* pradėjo labai atsargiai lipti žemyn, bet vis dėlto keletą kartų paslydo.

Paskui sapne regėjau, kad gerosios Palydovės (kai *Kristianas* pasiekė Kalvos papėdę) davė jam kepalėlį duonos, butelį vyno ir kekę vynuogių. Tada *Kristianas* iškeliavo tolyn savo Keliu.

Bet vos tik nusileidęs į *Pažeminimo* Slėnį, vargšas *Kristianas* pateko į sunkią padėtį, nes per laukus pamatė jo link skubančią bjaurią *Piktąją Dvasią*, kurios vardas *Apolionas*. *Kristianas* pradėjo dvejoti, ar jam grįžti atgal, ar kovoti su ja. Pagalvojo, kad jo nugarą neapdengta Šarvais ir jei jis leisis bėgti, priešas savo Strėlėmis lengvai jį sužeis. Todėl *Kristianas* nutarė išdrįsti kautis. „Nes, – mąs-

Kaip Kristianas prieš iškeldamas atsiseikina su Durininku.

Pažeminimo Slėnis.

Ant Kristiano nugaros nėra ginklų.

Kristianas nusprendžia kautis su Apolionu.

tė jis, – jei tesiekčiau išsaugoti tik savo gyvybę – ir tai būtų verta kautis.“

Tad jis ėjo pirmyn, o *Apolionas* sutiko jį. Ši Pabaisa buvo bjauri. Jos kūną dengė žvynai lyg žuvies (tai buvo Jo Išdidumas). Sparnai buvo kaip Drakono, kojos – lyg lokio, burna – kaip liūto, o iš jos pilvo veržėsi ugnis ir dūmai. Prisiartinusi prie *Kristiano* pažvelgė į jį su panieka ir pradėjo klausinėti.

Apolionas. Iš kur ateini ir kur keliauji?

Kristianas. Ateinu iš *Pražūties* Miesto, kuris viso Pikto Buveinė, o keliauju į *Siono* Miestą.

Apolionas. Iš šių žodžių suprantu, kad esi vienas iš mano pavaldinių. Visa ši šalis yra mano, o aš – jos Kunigaikštis ir Dievas. Kodėl tu pabėgai nuo savo Karaliaus? Jei nesitikėčiau, kad tu dar man pasitarnausi, vienu smūgiu parblokščiau tave ant žemės.

Kristianas. Iš tiesų aš gimiau tavo Valdo-se, bet Tarnystė tau buvo sunki, o alga tokia maža, kad neįmanoma iš jos pragyventi, *nes Nuodėmės Alga yra Mirtis*. Todėl, tapęs pilnametis, padariau tai, ką daro visi protingi žmonės, – ieškojau būdų, kaip galėčiau pasitaisyti.

Apolionas. Nėra nė vieno kunigaikščio, kuris lengvai prarastų savo pavaldinius, todėl ir aš tavęs nepaleisiu. Bet jei skundiesi tarnystė ir alga, grįžk kuo ramiausiai atgal. Visa, ką geriausia gali pasiūlyti mūsų Šalis, aš tau pažadu suteikti.

Kristianas. Bet aš jau parrisamdžiau kitam asmeniui – Karalių karaliui. Argi sąžininga sugrįžti pas tave?

Apolionas. Tu pasielgei pagal Patarlę „*Nuo vilko bėgai, bet ant meškos užšokai*“. Įprasta, kad tie, kurie išpažįsta tikėjimą ir jam Tarnauja, po kurio laiko paslysta ir sugrįžta pas mane. Sugrįžk ir tu, ir viskas bus gerai.

Kai Kristianas dievotų draugų būry,

Jų aukso žodžiai paguodžia jį.

O iškeldamas jis tolyn tiktai

Nuo galvos ligi kojų apginkluotas gerai.

Kristiano pokalbis su Apolionu.

Romiciams 6, 23.

Apoliono meilikavimas.

Apolionas nevertina tarnystės Kristui.

Formalistas ir Veidmainis

Kristianas. Aš Tikiu juo ir pasižadėjau būti jam Ištikimas. Kaip galiu grįžti atgal ir nebūti pakartas kaip Išdavikas?

Apolionas. Tu taip pasielgei su manimi. Bet aš pasiryžęs tau atleisti, jei atsigręši ir grįši atgal.

Kristianas. Tau prisižadėjau būdamas nepilnametis. Esu tikras, kad Kunigaikštis, po kurio Vėliava stoviu, gali mane išteisinti ir netgi atleisti nuo tau duotų Pažadų. Be to (ak, *Apolione* – naikintojau!), tiesą sakant, man patinka jo Tarnystė, Alga, Tarnai, Valdžia, Draugija ir Šalis labiau negu tavo. Todėl nebeįkalbinėk manęs daugiau. Aš esu jo tarnas ir seksiu juo.

Apolionas. Dar kartą šaltu protu pamąstyk apie tai, ką sutiksi Kelyje, kuriuo eini. Žinai, kad daugelio jo Tarnų laukia liūdna Baigtis, nes jie nusižengė man ir mano Keliams. Kokia daugybė jų buvo niekingai nužudyti! Ir dar tu manai, kad tarnystė jam yra geresnė nei man, nors jis niekuomet neatėjo iš savosios Šalies iš priešų rankos išgelbėti savo tarnų! Bet aš esu ne toks! Aš daugelį kartų, visas Pasaulis tai žino, Jėga ar Klasta išgelbėdavau tuos, kurie man ištikimai tarnavo, nuo jo arba jo tarnų rankos! Taip pat išgelbėsiu ir tave.

Kristianas. Jis susilaiko ir neišgelbėja todėl, kad nori išbandyti jų Meilę – ar jie bus jam ištikimi iki Galo. Kalbant apie liūdną baigtį, kaip tu sakai, tai tie žmonės ją laiko pačia garbingiausia. Kalbant apie dabartinį išgelbėjimą, tai jie jo ir nesitiki, nes laukia jiems skirtos Garbės, kurią gaus, kai pasirodys šlovingas jų Kunigaikštis kartu su savo Angelais.

Apolionas. Tu jau esi buvęs jam neištikimas, kaip tikiesi gauti iš jo Algą?

Kristianas. Ak, *Apolione*, kada buvau jam neištikimas?

Apolionas. Tik iškeliavęs nusilpai ir vos neprigėrei *Nusiminimo* Liūne. Taip pat netinkamais būdais bandei atsikratyti savo

[Apolionas apsimeta gailestingu, tik pirmame 1678 m. leidinyje].

Apolionas įkalbinėja Kristianą, kad šis, išgirdęs apie liūdnas kitų Kristaus sekėjų baigtis, grįžtų atgal.

Apolionas įkalbinėja, paminėdamas Kristiano silpnybes.

Naštos, kuri turėjo būti ant tavo pečių tol, kol tavo Kunigaikštis ją nuims. Tu nuodėmingai miegojai ir pametei pačius brangiausius Daiktus. Beveik buvai nusprendęs grįžti atgal vos pamatęs Liūtus. O kai kalbi apie savo Kelionę ir visa tai, ką girdėjai ir matei, širdies kertelėje geidi Tuščios garbės dėl kiekvieno savo poelgio ar žodžio.

Kristianas. Visa tai tiesa, ir dar daug ko nepaminėjai. Tačiau Kunigaikštis, kuriam tarnauju ir kurį gerbiu, yra gailestingas ir pasiruošęs atleisti. Be to, visas šias Ydas atsi-nešiau iš tavo Šalies. Jos ten į mane įsiskverbė. Aš raudojau ir atgailavau už jas, ir mano Kunigaikštis Atleido.

Apolionas. Tada *Apolionas* baisiai Įsiutęs suriko: „Aš esu tavo Kunigaikščio Priešas. Nekenčiu jo Asmens, jo Įsakymų ir jo Žmonių! Aš atėjau čia susikauti su tavimi!“

Kristianas. *Apolione*, saugokis, nes aš esu Karaliaus vieškelyje, Šventumo Kelyje – tau pačiam gali liūdnei baigtis!

Apolionas. Tuomet *Apolionas* plačiai išsižergė ir užstojo visą Kelią, sakydamas: „Aš nė kiek Nebijau! Pasiruošk mirti! Prisiekiu savo pragaro Buveinei, kad tu nežengsi toliau nė žingsnio! Čia išliesiu tavo Sielą!“

Su šiais žodžiais jis paleido ugninę Strėlę į *Kristiano* krūtinę. Tačiau šis rankoje turėjo Skydą, kuris sulaukė strėlę ir apsaugojo Kristianą.

Tuomet *Kristianas* išsitraukė Kardą, nes pamatė, kad reikia sukrusti. *Apolionas* apibėre jį Strėlių kruša, kurios *Kristianą* sužeidė į *galvą*, *rankas* ir *kojas*, nors visaip jis sten-gėsi nuo jų apsisaugoti. Sužeistas *Kristianas* truputį atsitraukė. Tuo metu *Apolionas* jį įnirtingai Puolė. Bet *Kristianas* neprarado Drąsos ir priešinosi kiek įmanydamas. Ši nuožmi Kova truko daugiau nei pusę dienos, kol *Kristiano* jėgos beveik išseko. Galite numanyti, kad dėl Žaizdų *Kristianas* vis silpo.

Tai matydamas *Apolionas* vėl priartėjo prie *Kristiano*, susiėmė su juo ir Bloškė jį

Apolionas įpykęs puola Kristianą.

Kristiano supratimas, tikėjimas ir kalba sužeisti.

Sunkumų Kalva

baisia jėga žemėn, kad net Kardas iškrito Kristianui iš rankos. Tada Apolionas sušuko: „Dabar tu neištrūksi iš mano nagų!“ Sulig šiais žodžiais jis Mirtina jį suspaudė. Kristianas jau nebesitikėjo likti gyvas.

Tačiau Dievas taip įsikišo, kad, Apolionui užsimojus paskutiniam smūgiui galutinai pribaugti šį gerąjį žmogų, Kristianas vikriai ištiesė ranką ir pagriebė savo Kalaviją, sakydamas: „Nesidžiauk, mano priešė! Nors suklupau, atsikelsiu!“ Tai tardamas jis taip smarkiai smogė Kalaviju, kad Apolionas turėjo trauktis atgal, lyg gavęs mirtiną žaizdą. Tai pastebėjęs Kristianas dar kartą smogė kalaviju tardamas: „Maža to, visuose šiuose dalykuose mes esame daugiau negu nugalėtojai per Tą, kuris mus pamilo.“ Tai išgirdęs Apolionas išskleidė sparnus lyg Drakono ir nuplasnojo. Kristianas daugiau jo nebematė.

Kas pats nematė ir negirdėjo, tam sunku įsivaizduoti, kokius garsus šiose Kautynėse leido Apolionas, kaip jis baisiai šaukė ir siaubingai riaumėjo (jo balsas buvo lyg Drakono), taip pat kokie liūdni atodūsiai ir dejonės sklido iš Kristiano krūtinės.

*Sunku įsivaizduot tokią kovą, kai
Kristaus sekėjas su Angelu grumias ilgai.
Bet šiam Narsuoliui su Kalaviju ir Skydu
Pavyko nugalėt Drakoną baisųjį,
kai liko vienu du.*

Per visą Kovą jis nenusiypsojo, išskyrus tada, kai suvokė, kad savo dviašmeniu Kalaviju sužeidė Apolioną. Tuomet jis nusiypsojo ir pakėlė akis į Dangų. Tai buvo baisiausias Mūšis, kokį teko matyti.

Pasibaigus Kovai, Kristianas pasakė, kad Padėkos tam, kuris jį išvadavo iš Liūto nasrų, kuris padėjo kovoti su Apolionu. Tad jis prabilo šitaip:

Apolionas
sviedžia
Kristianą
žemėn.

71

Kristiano
pergalė prieš
Apolioną.
Michėjo 7, 8.

Romiciams
8, 37.
Jokūbo 4, 7.

Trumpas
stebėtojo
pasakojimas.

Kristianas
padėkoja
Dievui už
išlaisvinimą.

*Belzebubas atsiuntė Pabaisą šią,
Kad sunaikintų jis mane.
Baisiai įtūžęs jis užpuolęs
partrenkė mane, netenkančią vilties!
Bet arkangelas Mykolas
man padėjo šikart atsitiest.
Kalaviju aš dūriau priešui šiam baisiam
ir priverčiau jį sprukti iš čionai!
Todėl dėkosiu, garbinsiu
ir laiminsiu aš Dievą amžinai!*

Paskui prie Kristiano priartėjo Ranka, laikanti keletą Gyvybės Medžio lapų, ir uždėjo juos ant žaizdų. Akimirksniu viskas sugijo. Toje vietoje Kristianas atsisėdo, užvalgė duonos ir atsigėrė vyno, kuriuos buvo gavęs. Atsigaivinęs vėl leidosi į Kelionę, rankoje laikydamas Kalaviją, nes mąstė: „Galbūt netoliese tyko koks nors Priešas.“ Bet be Apoliono jis tame Slėnyje nieko nesutiko.

Kristianas
toliau keliauja
su Kalaviju
rankoje.

Slėnio pabaigoje prasidėjo kitas Slėnis, Skuris vadinosi Mirties Šešėlio Slėniu. Kristianas turėjo keliauti juo, nes Kelias į Dangaus Miestą veda per patį šio Slėnio vidurį. Šis Slėnis labai nuošalus. Pranašas Jeremijas rašė: „Dykuma, stepių ir daubų kraštas, išdžiūvusi ir mirties šešėlio žemė, kraštas, per kurį niekas nekeliauja (išskyrus Kristaus sekėjus) ir kuriame joks žmogus negyvena.“

Čia Kristianui buvo sunkiau, nei kovoti su Apolionu. Toliau pamatysite, kodėl.

Sapnavau, kad Kristianui jau beveik priartintus prie Mirties Šešėlio Slėnio, priešais atbėgo du vyrai, kurie buvo vaikai žvalgų, atnešusių blogą žinią apie gerąjį žemę. Jie labai skubėdami bėgo atgal. Kristianas juos užkalbino.

Kristianas. Kur jūs einate?

Vyrai. Jie atsakė: „Atgal! Atgal! Patariame ir tau tai padaryti, jei brangini savo Gyvybę ir Ramybę.“

Kristianas. Kodėl? Kas nutiko? – paklau-
sė Kristianas.

73

Mirties Šešėlio
Slėnis.

Jeremijo 2, 6.

Žvalgų vaikai
grįžta atgal.
Skaičių knygos
13 skyrius.

Kopimas į Sunkumų Kalvą

Vyrai. Neklausk, kas nutiko! – šie atsa-
kė. – Mes keliavome tuo pačiu Keliu, kaip
ir tu,ėjome pirmyn, kol išdrįsime. Jei būtu-
me ėję dar toliau, negalėtume sugrįžti ir tau
pranešti.

Kristianas. Ką jūs sutikote? – paklausė
Kristianas.

Vyrai. Buvome beveik įžengę į Mirties
Šešėlio Slėnį, bet, laimei, pažiūrėjome į prie-
kį ir pamatėme mūsų laukiantį pavojų.

Kristianas. Ką jūs ten matėte? – vėl pa-
klausė *Kristianas.*

Vyrai. Ką matėte? Pačiame Slėnyje tam-
su, nors į akį durk, o jame – Vaiduokliai, Sa-
tyrai, Bedugnės Drakonai! Taip pat girdėjo-
me, kaip tame Slėnyje nuolat vaitoja ir rauda
žmonės, kankinami neapsakomos kančios,
ir sielvartauja surakinti grandinėmis. O virš
Slėnio kybo drąsą atimantis Sumaištis de-
besis. Mirtis nuolat išskleidusi savo sparnus.
Vienu žodžiu, tai siaubinga vieta, kurioje
baisiausia Netvarka.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* atsakė:
„Nelabai suvokiui, ką jūs pasakojate, bet ži-
nau, kad šitas Kelias veda į mano trokštamą
Uostą.“

Vyrai. Tebūnie tai tavo Kelias, bet mes juo
neisime.

Tad jie išsiskyrė. *Kristianas* nuėjo savo
Keliu, rankoje vis dar tebelaikydamas Kala-
viją, nes bijojo, kad kas nors neužpultų.

Paskui sapnavau, kad per visą Slėnį deši-
nėje pusėje buvo labai gilus Griovys. Į jį
visais amžiais įpuola aklieji, vedantys akluo-
sius, ir visi jame apgailėtinai pražūna. Kairė-
je pusėje pamačiau plytinčią labai dumblinę
Pelkę, į kurią netgi geras žmogus įpuolęs
neberasdavo kieto pagrindo savo kojai. Į šią
Pelkę kartą buvo įpuolęs Karalius *Dovydas*.
Be abejo, jis būtų nuskenęs, jei jo nebūtų
ištraukęs Tas, kuris sugeba ištraukti.

O takas tarp jų buvo nepaprastai siauras,
dėl to gerajam *Kristianui* buvo labai sunku.
Kai jis Tamsoje stengėsi neįpulti į Griovį,

koja jau būdavo ant Pelkės krašto. Kita ver-
tus, kai jis stengdavosi laikytis atokiau nuo
Pelkės, turėdavo labai saugotis, kad neįvirstų
į Griovį. Taip jis pėdino pirmyn, o aš girdė-
jau jo liūdnus atodūsius. Be išvardytų pavojų,
padėti sunkino visiška tamsa. Dažnai ženg-
damas žingsnį jis nežinodavo, nei kur, nei
ant ko pastatys koją.

Beveik Slėnio viduryje pamačiau Pragaro
angą. Ji buvo taip pat prie Kelio. *Kristianas*
pagalvojo: „Ką man daryti?“ Iš šios angos
labai gausiai su baisiu triukšmu kibirkščia-
vo ugnis ir kilo dūmai (šie dalykai nebijojo
Kristiano Kalavijo kaip *Apolionas*). *Kristia-
nas* buvo priverstas įkišti kalaviją į makštis
ir imtis kito Ginklo, kuris vadinasi *Nuolatinė
Malda*. Jis taip šaukėsi Dievo: „*Ak, Viešpa-
tie, maldauju išgelbėti mano Sielą!*“ Nors jis
nukeliavo gerą kelio galą, bet vis tebejautė
ugnies karštį. Be to, girdėjo liūdnus balsus
ir skubius žingsnius. Todėl manė, kad tuoj
bus sudraskytas į gabalus arba sutryptas lyg
gatvės purvas. Šį baisų vaizdą matė ir šiuos
bjaurius garsus girdėjo kelias mylias, paskui
atėjo į vietą, kurioje išvydo priešais ateinantį
visą Būrį *Piktųjų Dvasių*. Ten jis sustojo ir
pradėjo svarstyti, kaip pasielgti. Kilo min-
tis grįžti atgal, bet tuojau prisiminė, kad jau
perėjo pusę šio Slėnio. Prisiminė, kokius
pavojus nugalėjo ir kad grįžti atgal gali būti
kur kas pavojingiau nei eiti pirmyn. Todėl
nusprendė keliauti pirmyn. *Piktosios Dva-
sios* vis artėjo prie jo. Vos tik jos prisiartin-
o, *Kristianas* stipriu balsu sušuko: „*Aš keliauju
su Viešpaties Dievo jėga!*“ Tada jos atsitraukė
ir daugiau nebesekė iš paskos.

Vargšeli, kur tu patekai?

Tava diena – naktis tamsi.

*Žmogau gerasis, tu nenusimink –
teisingame Kely esi!*

Į Dangų kelias eina

pro Pragaro Vartus tikrai.

*Laikykis ir nenusimink,
ir viskas bus gerai!*

Psalmių 44, 19.
Psalmių 107,
10.

Jobo 3, 5; 10,
22.

Jeremijo 2, 5.

75
Psalmių 69, 14.

Efeziečiams
6, 18.
Psalmių 116, 4.

Kristianas
trumpam
susvyravo.

Atrandamas pamestas ritinys

Dar norėčiau paminėti vieną dalyką. Vargšas *Kristianas* buvo taip suglumęs, kad neatpažino savo balso. Tai aš supratau iš to, jog tuo metu, kai jis keliavo pro degančios Duobės angą, vienas Piktasis, jam nematant prisėlinęs už nugaros, prišnabždėjo daugybę sielvartą keliančių Piktžodžiavimų. O *Kristianas* pagalvojo, kad tai jo paties mintys. Tai *Kristianui* suteikė gerokai daugiau skausmo nei visa tai, su kuo buvo susidūręs anksčiau. Jis negalėjo atsistebėti, kaip išdrįso piktžodžiauti prieš Tą, kurį taip karštai mylėjo. Jei gu tai būtų kilę iš jo paties, jis tikrai nebūtų piktžodžiavęs. Bet jis nesuprato, kad reikia arba užsikimšti ausis, arba suvokti, iš kur Piktžodžiavimai kyla.

Kristianui liūdnam nukeliavus netrumpą kelio gabalą, staiga pasigirdo pirma jo einančio žmogaus balsas: „*Nors aš eisiu Mirties Šešėlio Slėniu, nebijosiu, nes tu esi su manimi.*“

Tada *Kristianas* nudžiugo, nes:

Pirma: suprato, kad šiame Slėnyje yra daugiau Dievo bijančių žmonių – tokių kaip jis.

Antra: iš to suvokė, kad Dievas yra su tais žmonėmis netgi tokioje tamsioje ir niūrioje vietoje, tai kodėl Dievas negalėtų būti ir su juo? Nors dėl šios vietos baismo aš negalėjau to pajusti.

Trečia: jis tikėjosi, jei pavyks pasivyti, įgyti kelionės Draugų.

Tad bekeliaudamas toliau jis pašaukė einantįjį priekyje. Bet šis nežinojo, ką atsakyti, nes manė, kad šiame Slėnyje vienas. Pagaliau išaušo Diena ir *Kristianas* sušuko: „*Jis paverė Mirties Šešėlį Rytul!*“

Išaušus Rytui *Kristianas* atsigręžė atgal (ne norėdamas sugrįžti, bet pamatyti Dienos Šviesoje, per kokius Pavojus keliavo Naktį). Dabar dar aiškiau pamatė Griovį, kuris buvo vienoje kelio pusėje, ir Pelkę, esančią kitoje pusėje. Taip pat pastebėjo, koks siauras Kelias, vingiavęs tarp jų, ir iš tolo matė Duobės Baidkles, Satyrus, Drakonus, kurie išaušus Die-

Kristianas patikėjo, kad pats pasakė Piktžodžiavimus, kuriuos Šėtonas jam prišnabždėjo.

Psalmių 23, 4.

Jobo 9, 10.

Amoso 5, 8.

Kristianas džiaugiasi patekėjusia saule.

nai nebesiartino prie jo. Šie įvykiai jam priminė tai, kas parašyta: „*Jis atidengia, kas paslėpta Tamsoje, ir iškelia Švieson mirties šešėlį.*“

Jobo 12, 22.

Kristianas labai susijaudino matydamas, iš kokių pavojų keliaudamas vienišas šiuo Keliu buvo išgelbėtas. Nors jis jų anksčiau bijojo, bet dabar dienos šviesa juos dar labiau išryškino. Tuo metu patekėjo Saulė. Ir tai *Kristianui* buvo dar viena Malonė, nes turite pastebėti, kad nors Mirties Šešėlio Slėnio dalis buvo pavojinga, bet toji, per kurią jam dar teks praeiti – pavojingesnė. Nuo tos vietos, kurioje jis dabar stovėjo, iki Slėnio pabaigos buvo prispęsta visokių pinklių, spastų, žabangų ir kilpų bei daugybė duobių, vilkduobių, gilių urvų ir skardžių, kad jei būtų buvę tamsu, kaip pirmoje šio Kelio dalyje, tai jis, nors ir turėtų tūkstantį Sielų, būtų jas visas praradęs. Bet, kaip sakiau, tuo metu kaip tik patekėjo Saulė. Tada *Kristianas* ištare: „*Jo Žiburyš šviečia virš mano galvos ir prie Jo Šviesos vaikščiojau Tamsumoje.*“

Antroji Slėnio dalis labai pavojinga.

Jobo 29, 3.

Tad apšviestas šios Šviesos jis priėjo Slėnio pabaigą.

Dabar sapne mačiau Slėnio gale krūvą žmonių kaulų ir pelenų, kraujo klaną bei sužalotus mirusių žmonių kūnus. Tai buvo Piligrimų, kurie anksčiau keliavo šiuo Keliu, kūnai. Bemažtydamas, ką tai galėtų reikšti, priešais pamačiau Urvą, kuriame senais Laikais gyveno du milžinai – *Pagonis* ir *Popiežius*. Dėl jų jėgos ir žiaurumo žmonės, kurių kaulai, kraujas, pelenai ir visa kita gulėjo krūvoje, buvo žiauriai nužudyti. Bet ši vieta *Kristianui* nekėlė pavojaus, dėl to aš nustebau. Vėliau supratau kodėl. Juk *Pagonis* jau seniai buvo miręs, o *Popiežius*, nors ir gyvas, bet dėl senyvo amžiaus ir dėl jaunystėje patirtų susirėmimų išėjęs iš proto. Jo sąnariai taip sustabarėjo, kad jis daugiau negali nieko kito, tik sėdėti Urve, žvelgti į Piligrimus, piktai šiepti jiems dantis ir graužtis nagus, nes negali prie jų prisartiinti.

Gražieji Rūmai

Kristianas keliavo toliau savo Keliu. Matydamas *Seną Vyrą Urve*, nebežinojo, ką ir galvoti, ypač kai išgirdo jį sakant (nors jis negalėjo jo vyti): „*Dar daugiau turi jūsiškių sudegti, gal tuomet susiprotėsite!*“ Bet *Kristianas* nesutriko, užprotestavo šiuos žodžius, todėl nesužeistas keliavo tolyn. *Kristianas* užgiedojo:

*Stebuklą stebuklas! – aš sakau:
Buvau apsaugotas nuo to, ką sutikau!
Palaiminta Ranka sergėjo mane
ir sergės dar, tikiuos,
Nuo Tamsos pavojų,
Velnio, Nuodėmės sunkios,
Puolančių mane šiame Slėny!
O kur dar Pinklės, pro kurias kasdien eini,
O Duobės, Spąstai ir Tinklai,
Į kuriuos toks menkas aš įpuolęs
būčiau eidamas akiai.
Pavojų mano Kelyje gausu,
Bet, garbė JĖZUI, gyvas aš esu!*

Bekeliaudamas savo Keliu *Kristianas* priėjo pakilesnę vietą, kuri buvo supilta Piligrimams pamatyti tolesnį kelią. *Kristianas* užlipo ant kalvos ir apsižvalgęs pamatė keliaujantį *Istikimąjį*. Tuomet *Kristianas* sušuko: „*A-ū! A-ū! Sustok, aš noriu būti tavo kelionės Draugas!*“ *Istikimasis* sustojo ir atsigręžė, o *Kristianas* dar sykį sušuko: „*Palauk, palauk, kol aš tave prisivysiu!*“ Bet *Istikimasis* atsakė: „*Nelauksiu, aš gelbėju savo Gyvybę, mane vėjasi Kraujo Keršytojas!*“

Tai išgirdęs *Kristianas* susijaudinęs pradėjo iš visų jėgų bėgti. Greitai pasivijo *Istikimąjį* ir net jį pralenkė. Taip *paskutinis* tapo *pirmuoju*. Kupinas tuščios garbės *Kristianas* nusišypsojo, nes pralenkė savo Brolį. Bet neapsižiūrėjęs, kur deda koją, staiga suklupęs pargriuvo ir negalėjo pakilti, kol *Istikimasis* priėjo jam padėti.

Tuomet sapne mačiau, kad jie labai susidraugavo ir meiliai kalbėjosi apie tai, ką pa-

tyrė Kelionėje. Šį pokalbį *Kristianas* pradėjo taip:

Kristianas. Mano gerbiamas ir didžiai mylimas Broli *Istikimasis*, aš džiaugiuosi, kad pasivijau tave ir kad Dievas taip suartino mūsų Širdis, jog mes kaip Draugai galime keliauti šiuo mielu keliu.

Istikimasis. Mielas Drauge, aš norėjau su tavimi kartu iškelti iš mūsų miesto, bet tu iškeliavai anksčiau už mane. Todėl turėjau didžiąją Kelio dalį nukelti vienam.

Kristianas. Ar ilgai pasilikai *Pražūties* Mieste, kai aš iškeliavau?

Istikimasis. Neilgai, nes po tavo iškeltimo pasklido kalbos, kad netrukus mūsų Miestas iki pačių pamatų bus sudegintas Ugnies iš Dangaus.

Kristianas. Argi mūsų Kaimynai taip kalbėjo?

Istikimasis. Taip, kurį laiką visi apie tai tekalbėjo.

Kristianas. Ką? Kodėl tik tu vienas pabėgai nuo gresiančio pavojaus?

Istikimasis. Kaip sakiau, apie tai buvo daug Kalbama, bet aš netikiu, kad jie nuširdžiai tuo tikėjo. Mat pačiame tų kalbų įkarštyje išgirdau, kaip jie šaipėsi iš tavęs ir tavo beprotiškos Kelionės (taip jie vadino tavo Iškeliamąją). Bet aš tikrai patikėjau ir dabar tikiu, kad vieną dieną mūsų Miestas bus sunaikintas ugnimi iš Dangaus, todėl pabėgau iš ten.

Kristianas. Ar girdėjai ką nors apie kaimyną *Lankstųjį*?

Istikimasis. Taip, *Kristianai*, girdėjau, kad jis keliavo su tavimi iki *Nusiminimo* Liūno. Kaimynai sakė, kad į jį buvo įkritęs. Bet jis nenorėjo, kad kiti žinotų apie tai. Esu tikras tuo, nes jis buvo išsiterliojęs purvais.

Kristianas. Ką jam sakė kaimynai?

Istikimasis. Kai tik jis sugrįžo, iš jo šaipėsi labai daug žmonių, kai kurie juokėsi ir niekino jį, niekas nenorėjo priimti į darbą.

Jų kalba apie gimtąją Šalį.

79

Kristianas
pralenkia
Istikimąjį.

Dėl Kristiano
Nuodėmės
Istikimasis
dar labiau jį
pamilsta.

Kaip *Lankstusis*
buvo sutiktas
namuose.

Durininkas drąsina Kristianą

Dabar jam septynis kartus blogiau, nei prieš išeinant iš Miesto.

Kristianas. Kodėl jie taip nusiteikę prieš jį? Juk jie niekina Kelią, kurio jis išsižadėjo.

Ištikimasis. Ak, jie sako: „Pakarti tą išverstaskūrį! Jis neištikimas savo Tikėjimui!“ Manau, kad Dievas sukurstė netgi jo priešus, kad šie nušvilptų jį ir jis taptų pajuokos objektu, nes išsižadėjo Kelio.

Kristianas. Ar nekalbėjai su juo prieš iškeliaudamas?

Ištikimasis. Buvau sutikęs jį gatvėje, bet jis perėjo į kitą pusę, nes gėdijosi savo poelgio. Todėl aš su juo nekalbėjau.

Kristianas. Na, o aš daug tikėjausi iš to žmogaus. Bet dabar bijau, kad jis pražus, kai bus naikinamas Miestas. Nes jam atsitiko taip, kaip rašoma patarlėje: „Šuo sugrįžo prie savo vėmalų ir išmaudyta kiaulė prie savo jovalo.“

Ištikimasis. Aš irgi manau, kad taip ir nutiks. Gal įmanoma tai pakeisti?

Kristianas. Nagi, kaimyne *Ištikimasis* (pasakė *Kristianas*), palikime jį ramybėje ir kalbėkime apie tai, kas susiję su mumis. Papasakok, ką buvai sutikęs Kelyje? Esu tikras, kad kažką sutikai, antraip tai būtų tikras Stebuklas.

Ištikimasis. Man pavyko išvengti *Liūno*, į kurį tu buvai įkritęs. Iki Vartų nukeliavau saugiai, tik buvau sutikęs moteriškę, vardu *Ištivirkėlė*, norėjusią man pakenkti.

Kristianas. Gerai, kad tau pavyko išvengti jos žabangų. Ji taip pat buvo prikibusi ir prie *Juozapo*. Pastarasis vos ištrūko iš jos nagų, kaip ir tu, bet tai jam beveik kainavo Gyvybę. Ką ji tau padarė?

Ištikimasis. Tu negali įsivaizduoti (nebent pats patyrei), kaip ji moka meilikausti. Ji įkalbinėjo pasukti su ja į šoną, žadėdama įvairiopą Pasitenkinimą.

Kristianas. Ne, ji negalėjo žadėti tyros Sąžinės teikiamo Pasitenkinimo.

Ištikimasis. Tu juk supranti, kad ji žadėjo žemiškąjį ir kūniškąjį pasitenkinimą.

Jeremijo 29,
18–19.

2 Petro 2, 22.

Šuo ir kiaulė.

Ištikimąjį
užpuolė
Ištivirkėlė.

Pradžios 39,
11–13.

Kristianas. Ačiū Dievui, kad tu ištrūkai iš jos! Tie, kuriais Viešpats bjaurisi, įkrinta į jos duobę.

Ištikimasis. Aš net nežinau, ar man pavyko visiškai jos atsikratyti.

Kristianas. Juk tu nepritarei jos geiduliams?

Ištikimasis. Ne, aš nesusitečiau, nes pirmiau skaitytą seną Posakį, kad *Jos kojos žengia į Pragarą*. Todėl užsimerkiau, kad ji manęs nesužavėtų. Tada ji pradėjo mane plūsti, o aš nukeliavau savo keliu.

Kristianas. Ar daugiau niekas tavęs neužpuolė keliaujant?

Ištikimasis. Kai priėjau *Sunkumų* kalvos papėdę, sutikau labai seną Žmogų, kuris paklausė, kas aš toks ir kur keliauju. Jam atsakiau, kad esu Piligrimas, keliaujantis į Dangaus Miestą. Šis atsakė, jog aš atrodau doras vyrukas ir paklausė, ar norėčiau apsigyventi ir dirbti pas jį už Atlyginimą. Paklausiau, kuo jis vardu ir kur gyvena. Jis atsakė, kad jo vardas – *Pirmasis Adomas*, o gyvena *Apgaulės* mieste. Dar paklausiau, koks bus mano Darbas ir kokį jis siūlo Atlyginimą? Jis atsakė, kad *Darbas – daugybė malonumų*, o *Atlyginimas* už jį – kad aš ilgai taptų jo Įpėdiniu. Toliau klausinėčiau, kokie jo Namai ir kiek jis turi Tarnų. Jis atsakė, kad jo Namuose patiekama gausybė gardumynų iš viso pasaulio, o jam *tarnauja* jo paties vaikai. Tuomet paklausiau, kiek jis turi vaikų. Šis atsakė, kad turi tris dukteris: *Kūno Aistrą, Akių Aistrą* ir *Gyvenimo Puikybę*. Aš galėsiu visas tris vesti, jei tik panorėsiu. Dar paklausiau, kaip ilgai turėsiu pas jį gyventi. Šis atsakė, kad iki jo gyvenimo pabaigos.

Kristianas. Na, ir ką su tuo senu žmogumi susitarei?

Ištikimasis. Iš pradžių norėjau keliauti su juo, nes jo žodžiai buvo labai malonūs. Bet bekalbėdamas ant jo kaktos pamačiau žodžius: „*Nusirenkite Senąjį Žmogų su jo Darbais*.“

Kristianas. Na, ir kas paskui?

Patarlių 22, 14.

Patarlių 5, 5.
Jobo 31, 1.

Jį buvo
užpuolęs
Pirmasis
Adomas.

Efeziečiams
4, 22.

1 Jono 2, 16.

Apdairioji pasveikina Kristianą

Ištikimasis. Tuomet kaip deganti liepsna mane nutvieskė mintis, kad šis žmogus savo meiliais žodžiais norėjo prisivilioti mane į savo namus, paskui parduoti į Vergiją. Liepia jam nutilti, nes aš neisiu artyn jo namų. Jis pradėjo mane plūsti ir pažadėjo į mano kelią atsiųsti kitą asmenį, apkartinsiantį man Kelionę. Pasisukau eiti tolyn nuo jo, bet staiga pajutau, kad jis nutvėrė už mano Kūno ir taip truktelėjo, kad, rodos, dalis manęs atsidūrė pas jį! Tai pajutęs pradėjau šaukti: „*Ak, vargšas aš Žmogus!*“ Po šių įvykių pradėjau kopti į Kalvą.

Kai buvau įkopęs beveik į pusę Kalvos, atsigrėžiau atgal ir pamačiau, kad manęs link vėjo greičiu kažkas atbėga. Žmogus mane pasivijo ties ta vieta, kurioje stovi Pavėsinė.

Kristianas. Būtent toje vietoje, – pasakė *Kristianas*, – aš buvau atsisėdęs pailsėti ir mane apėmė Miegas. Ten aš pamečiau šį Ritinį.

Ištikimasis. Bet, mielas broli, išklausyk manęs iki galo. Prisivijęs žmogus taip stipriai smogė man, kad aš kritau lyg negyvas. Kai atsipeikėjau, paklausiau jo, kodėl jis taip piktai su manimi elgiasi. Šis atsakė, kad dėl mano slapto polinkio į *Pirmąją Adomą*. Po šių žodžių jis dar kartą man smogė į krūtinę ir parvertė aukštiekninką. Prie jo kojų gulėjau kaip negyvas. Vos tik atsigavęs prašiau jo pasigailėti, bet jis atsakė, kad nesirošia pasigailėti, ir dar kartą partrenkė mane žemėn. Be abejo, jis mane būtų nužudęs, bet pro šalįėjo vienas žmogus, kuris įsakė jam liautis.

Kristianas. Kas buvo tas žmogus?

Ištikimasis. Iš pradžių jo nepažinau. Bet jam praeinant pro šalį, pamačiau pervertas jo rankas ir šoną. Iš to nusprendžiau, kad tai buvo mūsų Viešpats. Paskui įkopiau į Kalvą.

Kristianas. Tas žmogus, kuris tave vijosi, buvo *Mozė*. Jis nesigaili ir nėra gailėstingas nė vienam, kuris pažeidžia jo Įstatymą.

Ištikimasis. Tai labai gerai žinau. Aš jį sutikau nebe pirmą kartą. Jis buvo pas mane

atėjęs, kai ramiausiai gyvenau namie, ir pasakė sudeginsiąs mano namus, jei ilgiau juose pasiliksiu.

Kristianas. Bet argi nematei *Namo*, stovinčio Kalvos, kurioje tave pasivijo *Mozė*, viršūnėje?

Ištikimasis. Aš jį mačiau, ir ne tik jį, bet ir Liūtus. Manau, kad jie miegojo, nes buvo Vidurdienis. Kadangi dar visa Diena buvo prieš akis, praėjau pro Durininką ir nulipau žemyn.

Kristianas. Tiesa, jis paminėjo, kad matė tave praeinantį. Jei būtum užėjęs į tuos *Namus*, jie tau būtų parodę tiek daug įžymybių, kurių nepamirštum, kol gyvas. Bet argi tu nieko nesutikai *Pažeminimo* Slėnyje?

Ištikimasis. Sutikau vieną asmenį, vardu *Nepasitenkinimas*. Jis būtų apsidžiaugęs, jei būčiau grįžęs su juo atgal dėl to, kad šis Slėnis visai *Negarbinga* vieta. Be to, jis sakė, kad jei eisiu tolyn, nepaklusiui šiems savo *Draugams*: *Išdidumui*, *Išpuikimui*, *Pasipūtimui*, *Pasaulio Šlovei* ir kitiems. Jis esąs tikras, kad jie labai įsižeis, jei aš būsiu toks *Kvailys* ir keliausiu per šį Slėnį.

Kristianas. Na, ir ką tu jam atsakei?

Ištikimasis. Atsakiau, kad nors visi minėti asmenys man giminės (nes iš tikrųjų jie buvo mano giminės pagal *Kūną*), bet nuo to laiko, kai tapau Piligrimu, jie išsižadėjo manęs, o aš išsižadėjau jų. Todėl jie dabar man lyg tuščia vieta, lyg niekada nebūčiau jų pažinęs. Dar pridūriau, kad jis kalbėdamas apie šį Slėnį visiškai susipainiojo. Nes prieš *Garbę* eina *Pažeminimas*, o prieš *Nuopuolį* – *Išdidi Dvasia*. Todėl nusprendžiau keliauti per šį Slėnį, kad pasiekičiau garbę, kurią pasiekia Išmintingiausi, ir atsisakiau rinktis tai, kas jam miela.

Kristianas. Ar šiame Slėnyje daugiau nieko nesutikai?

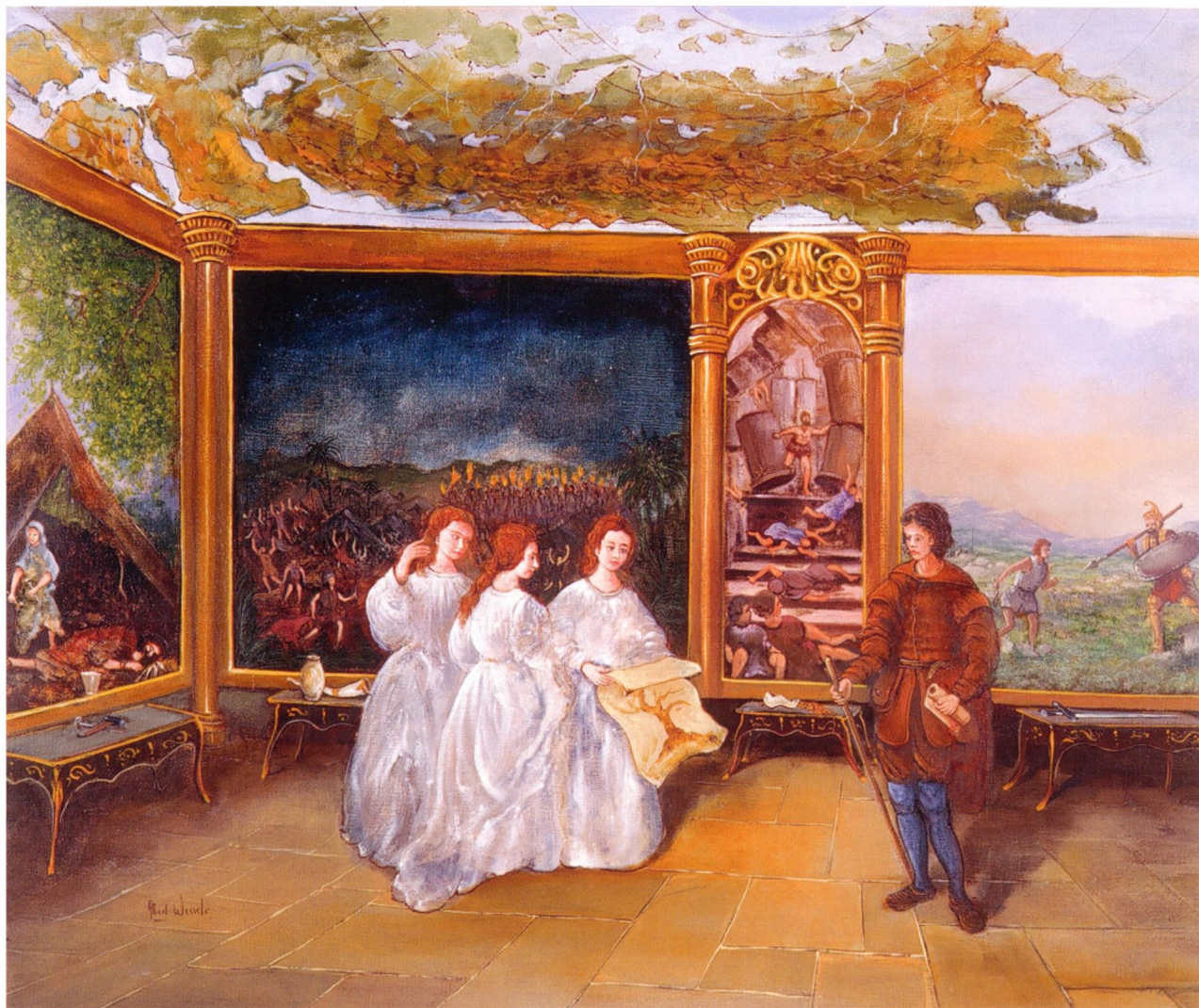
Ištikimasis. Susitikau su *Gėda*. Bet iš visų, kuriuos sutikau Kelionėje, šiam asmeniui labiausiai netinka šis vardas. Visais kitais

Romiečiams 7, 24.

Ištikimajį puolė
Nepasitenkinimas.

Mozės pyktis.

Jį buvo užpuolęs
Gėda.

Išmintingoji, Pamaldžioji ir Meilioji

pakeleiviais galėjau lengvai atsikratyti, bet šiuo įžūliuoju *Gėda* taip greitai atsikratyti nepavyko.

Kristianas. Ką jis tau sakė?

Ištikimasis. Ką sakė? Jis burnoje prieš *Tikėjimą*. Jo nuomone, vyrui domėtis *Tikėjimu* yra žema, apgailėtina ir niekinga. Jis sakė, kad vyrui nepritinka jautri Sąžinė, o vyro atsakinga Kalba ir Elgesys reiškia savęs suvaržymą ir atsilikimą nuo šaunios *Laikų Dvasios*, kuri vilioja visus narsuolius. Be to, iš tokio tyčiosis visi bendraamžiai. Jis pridūrė, kad yra labai *mažai Garbingų, Turtingų, Išmintingų*, kurie mąsto taip, kaip aš. *Šiuos žmones* kiti įkalbėjo tapti kvailiais, savanoriškai ir mielai rizikuojančiais prarasti Viską nežinia dėl ko. Be to, jis dar pasakė, kad visais laikais Piligrimai buvo patys menkiausi ir neturtingiausi žmonės, kad jam nepatinka, jog jie Neišmano ir nesidomi Gamtos Mokslais. Dar daug dalykų jis man prikalbėjo, kurių čia nepapasakojau. Jis sakė, kad gėda gailėtis ir liūdėti klausantis pamokslų, gėda dūsaujant ir dejuojant eiti namo, gėda atsiprašyti Artimojo atleidimo ar Atlyginti nuostolį. Jis taip pat pridūrė, kad *Tikėjimas* atitolina žmones nuo *Kilmingųjų*, nes jie turi tam tikrų Ydų (kurias jis pavadino gražiais vardais) ir verčia laikyti savais bei gerbti tuos, kurie yra *Tikėjimo Broliai*. Ar taip elgtis ne *Gėda*?

Kristianas. Ką tu jam atsakei?

Ištikimasis. Ką atsakiau? Iš pradžių buvau netekęs amo. Jis mane taip įtikinėjo, kad net nuraudau. *Gėda* man beveik visą kraują suvarė į galvą ir vos neįveikė manęs. Bet po kurio laiko pradėjau mąstyti, kad tie, kuriuos Žmonės vertina, Dievui kelia pasibjaurėjimą. Paskui mąščiau, kad šis *Gėda* kalba apie žmones, bet nieko nekalba apie *Dievą* ir *Dievo Žodį*. Be to, pagalvojau, kad Visuotinio Teismo Dieną mums bus paskelbtas Mirties ar Gyvenimo nuosprendis ne pagal šio pasaulio šaunuolių nuomonę,

1 korintiečiams
1, 26; 3, 18.
Filipiečiams 3,
7–8.
Jono 7, 48.

Luko 16, 15.

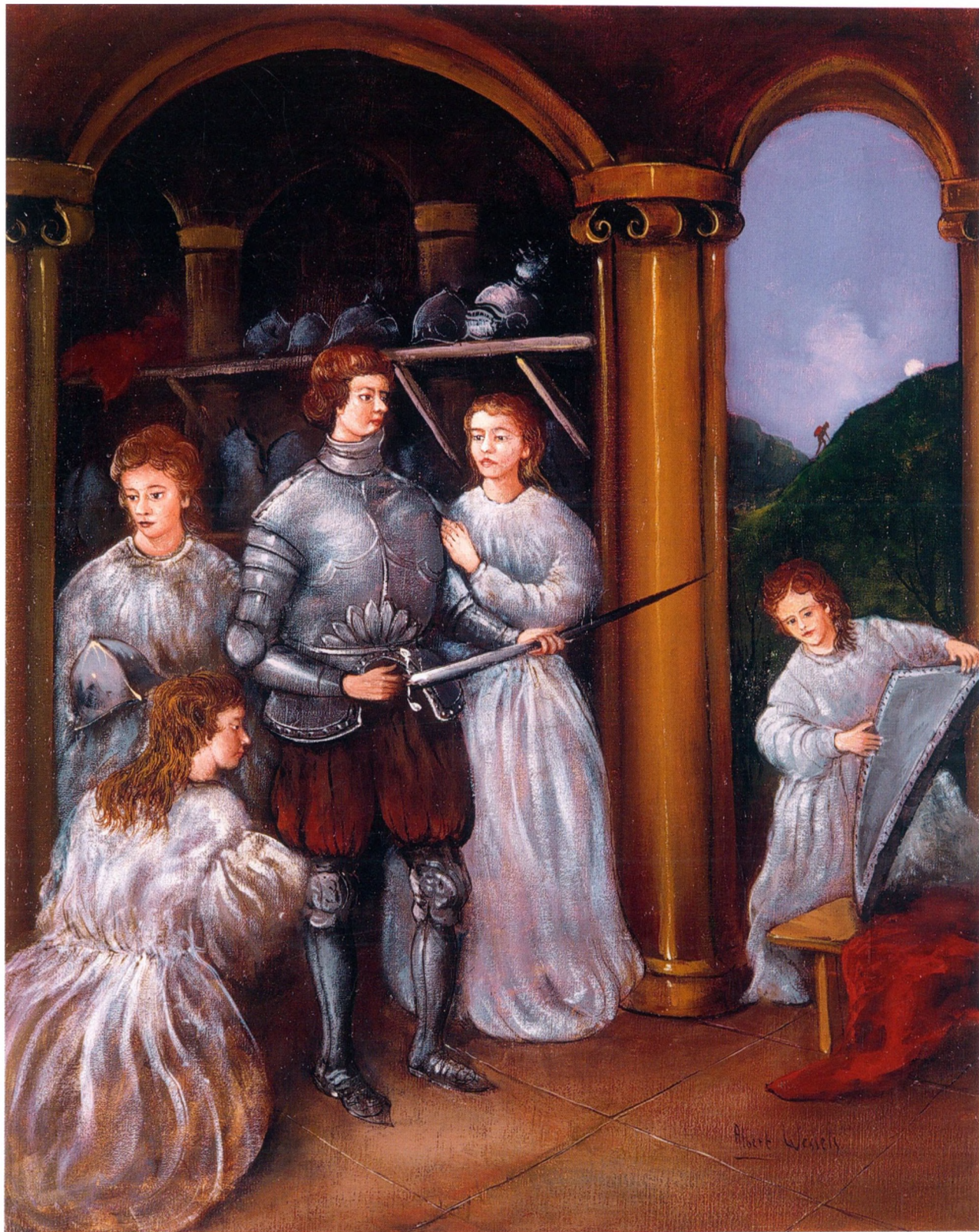
bet pagal Aukščiausiojo Išmintį ir Įstatymą. Todėl pamaniau, kad geriausia klausyti, ką sako Dievas, nors visi pasaulio žmonės būtų prieš Jį. Suvokiau, kad Dievui labiau patinka *Tikėjimas*, Jautri Sąžinė, kad tie, kurie pasidaro kvailiai dėl Dangaus Karalystės, yra išmintingiausi, o skurdžius, mylintis Kristų, yra turtingesnis už didingiausią pasaulio žmogų, nekenčiantį Jo. *Gėda*, šalin nuo manęs, tu – mano Išgelbėjimo Priešas, ar gali užimti mano Viešpaties Valdovo vietą? Kaip aš galėsiu pažvelgti Jam į akis, kai Jis ateis? Ar galiu dabar *gėdytis* Jo Kelių ir Tarnų ir tikėtis Jo palaiminimo? Bet šis *Gėda* buvo įžūlus, todėl vargais negalais atsikračiau jo draugijos. Bet, kur buvęs kur nebuvęs, jis ir vėl šnabždėjo man į ausį apie kitus Nepatogumus, kurie lydi *Tikėjimą*. Galų gale pasakiau, kad jis veltui stengiasi paveikti mane, nes tie dalykai, kuriuos jis niekina, man atrodo ypač Šlovingi. Taip pagaliau atsikračiau šio įkyruolio. Išsilaisvinęs nuo jo, pradėjau giedoti:

*Kūno pagundų susilauks
Visi, paklūstantys Pašaukimui iš Dangaus.
Jų daug, jos pasireiškia su nauja jėga,
Kuri užlieja lyg banga,
Kad apimtų, nugaltų, prazūdytų jus, deja,
Tuoju pat ar kada nors ateityje.
Todėl jūs, o Piligrimai, kelyje,
Budėkite ir narsiai nugalkit jas!*

Kristianas. Džiaugiuosi, mano broli, kad taip narsiai susikovei su šiuo niekšu. Iš visų, kuriuos minėjai, jam labiausiai nepritinka jo vardas. Nes jis nesigėdi sekti mus gatvėse ir gėdyti prieš visus žmones – priversti mus gėdytis to, kas Gera. Bet jei jis nebūtų įžūlus, niekuomet nebandytų taip elgtis. Tad toliau jam priešinkimės, nes, nepaisant jo drąsos, jis aukština vien tik Kvailius. „Išmintingieji paveldės Šlovę, – pasakė *Saliamonas*, – bet Kvailiai susilauks Gėdos.“

Morkaus 8, 38.

Patarlių 3, 35.

Ginkly sandēlis

Ištikimasis. Manau, jog mes turime mels-
tis ir prašyti Dievo pagalbos, kad nugalėtu-
me *Gėdą* ir kad narsiai kovotume už Tiesą
čia, žemėje.

Kristianas. Tavo tiesa. Ar daugiau nieko
nesutikai tame Slėnyje?

Ištikimasis. Ne, daugiau nieko. Visą likusį
Kelią man švietė Saulė, kurios šviesa mane
lydėjo ir per Mirties Šešėlio Slėnį.

Kristianas. Tau pasisekė. O man ne taip
puikiai sekėsi. Vos tik įžengiau į šį Slėnį,
pradėjau siaubingą Kovą su bjauriu piktuo-
ju *Apolionu*. Maniau, kad jis mane nugala-
bys, ypač tuomet, kai pargriovė ir prispaudė.
Tada jaučiausi tarsi plėšomas į gabalus. Kai
jis bloškė mane žemėn, man iš rankų iškrito
Kalavijas.

Jis *buvo tikras*, kad neištrūksiu iš jo rankų,
bet aš šaukiausi Dievo. Dievas mane išklau-
sė ir išvadavo iš visų negandų. O vos tik įžengu-
sį į *Mirties Šešėlio Slėnį* mane pasitiko tamsa.
Beveik pusę kelio nemačiau Šviesos. Manau,
jei būčiau turėjęs daugybę sielų, jas visas ten
būčiau praradęs. Bet pagaliau išaušo Rytas ir
patekėjo Saulė. Tad likusį kelią keliavau kur
kas lengviau ir ramiau.

Be to, sapne pamačiau, kad toliau jiems
bekeliaujant *Ištikimasis* pažvelgė į šoną
ir pamatė žmogų, vardu *Plepys*, keliaujantį
netoliese (ši vieta buvo pakankamai plati).
Jis buvo aukštas vyras ir iš tolo daug patrau-
klesnis nei iš arti. *Ištikimasis* taip kreipėsi į
šį vyrą:

Ištikimasis. Drauguži, kur keliauji? Ar į
Dangiškąją Šalį?

Plepys. Taip, *einu* į tavo paminėtą Vietą.

Ištikimasis. Puiku, tikiuosi, kad mes vie-
nas kitam sudarysime puikią draugiją!

Plepys. Mielai būsiu tavo kelionės Draugas.

Ištikimasis. Tad keliaukime drauge ir šne-
kučiuokimės apie naudingus dalykus.

Plepys. Man labai patinka kalbėtis su ta-
vimi ar su kuo nors kitu apie gerus dalykus.
Džiaugiuosi, kad pavyko sutikti tuos, kurių

širdys linksta tokiam geram darbui. Tiesą
sakant, tik nedaugelis mėgsta taip leisti lai-
ką. Visi kiti keliaudami mieliau kalbasi apie
nereikšmingus dalykus. Tai mane labai Var-
gina.

Ištikimasis. Taip, tai labai apgailėtina. Ar
Žemės žmonėms kas nors pritinka labiau,
nei kalbėtis apie Dangaus Dievą?

Plepys. Man tu labai patinki, tavo kalba
kupina įsitikinimo. Pridursiu, kad nėra ma-
lonesnių ir vertingesnių dalykų, nei kalbėtis
apie Dieviškus Dalykus. Ar gali būti kas nors
malonesnio, kai žmogui patinka nuostabūs
dalykai? Pavyzdžiui, jei žmogui patinka kal-
bėtis apie Istoriją ar daiktų Paslaptis arba jei
patinka kalbėtis apie Stebuklus, Ženklus ar
nepaprastus Įvykius – kur kitur galime juos
atrasti taip nuostabiai aprašytus nei Šventa-
jame Rašte?

Ištikimasis. Tavo tiesa, bet mūsų tikslas
yra iš kalbos gauti naudos.

Plepys. Aš kaip tik tai noriu pasakyti, kad
kalbėti apie tokius dalykus yra naudingiau-
sia, nes tai darydami žmonės įgyja Pažinimą,
pavyzdžiui, apie Žemiškųjų dalykų tuštybę
ir Dangiškųjų vertę. Vienu žodžiu, žmo-
gus pradeda suvokti Naujo Gimimo svarbą,
mūsų Darbų nepakankamumą, Kristaus tei-
sumo reikalingumą ir daugybę kitų dalykų.
Be to, žmogus gali sužinoti, kas yra atgaila,
tikėjimas, malda, kančia ir taip toliau. Taip
pat Žmogus sužino, kad Evangelijoje už-
rašyti didingi Pažadai, skirti mus paguosti.
Žmogus išmoka atremti klaidingas nuo-
mones ir apginti Tiesą, taip pat pamokyti
Neišmanėlius.

Ištikimasis. Visa tai tiesa. Džiaugiuosi tai
girdėdamas iš tavęs.

Plepys. Deja, dėl tokių pokalbių svarbos
nesuvokimo tik nedaugelis supranta Tikė-
jimo svarbą ir Malonės darbo reikšmę jų
sielose, kad įgytų Amžinąjį Gyvenimą. Bet
neišmanėliai remiasi Įstatymo darbais, dėl
kurių joks žmogus neįeis į Dangaus Kara-
lystę.

Kokių pokalbių
nemėgsta
Plepys.

Plepio graži
kalba.

Apolionas užpuola Kristianą

Istikimasis. Bet drįstu įsiterpti, kad Dangiskųjų dalykų pažinimas yra Dievo Dovana. Joks žmogus jo neįgis savo paties pastangomis arba tik kalbėdamas apie tai.

Plepys. Tai labai gerai suprantu. Joks žmogus negali nieko gauti, jei jam nebus duota iš Dangaus – visa dėl Malonės, o ne dėl darbų. Galiu išvardyti šimtą Šventojo Rašto vietų, patvirtinančių tai.

Istikimasis. Nagi, – pasakė *Istikimasis*, – apie kokį vieną dalyką pradėsime pokalbį?

Plepys. Apie bet kurį. Aš galiu kalbėtis apie Dangiskus, Moralės, Evangelijos dalykus, taip pat apie Šventus arba Pasaulio dalykus, praeities arba ateities įvykius, apie tai, kas svetima arba kas sava, apie svarbius arba menkos svarbos dalykus. Aš tikiuosi, kad tai bus mums abiem Naudinga.

Istikimajam tokia kalba kėlė nuostabą. Prisiartinęs prie *Kristiano* (nes šis tuo metuėjo vienas), švelniai jam pasakė: „Kokį šaunų turime kelionės Draugą! Iš tiesų šis žmogus bus puikus Piligrimas.“

Kristianas. Tai išgirdęs *Kristianas* santūriai nusišypsojo ir atsakė: „Žmogus, kuris tau kelia susižavėjimą, savo Liežuviu apžavęs ir dvidešimtį jo nepažįstančių!“

Istikimasis. Ar tu jį pažįsti?

Kristianas. Ar pažįstu? Taip, aš jį pažįstu geriau nei jis pats save.

Istikimasis. Meldžiu pasakyti, kas jis toks.

Kristianas. Jo vardas *Plepys*, jis gyvena mūsų mieste. Stebiuosi, kad tu jo nepažįsti. Vis dėlto mūsų Miestas yra nemažas.

Istikimasis. Kas jo tėvas? Kurioje vietoje jis gyvena?

Kristianas. Jo tėvas *Gražbylys*, o jis pats gyvena *Tauškalų skersgatvyje*. Visi jį pažįsta kaip *Plepį iš Tauškalų skersgatvio*. Nors ir turi puikų liežuvį, jis yra nevykėlis.

Istikimasis. Bet iš išorės jis labai dailus vyras.

Kristianas. Taip visiems atrodo, kurie jo nepažįsta, nes jis geras svetimiems, o saviems – labai baisus. Tavo posakis *dailus* vy-

ras man primena vieno Tapytojo paveikslus, kurie iš tolo atrodo labai gražiai, bet prisartinus buvo ypač nepatrauklūs.

Istikimasis. Manau, kad tu *juokauji*, nes *nusišypsojai*.

Kristianas. Gink Dieve, aš *nejuokauju*, nors ir nusišypsojau. Papasakosiu apie jį daugiau. Šis žmogus tinka bet kuriai draugijai, nes gali *kalbėti* apie viską. Kaip jis *ką tik kalbėjo* su tavimi, taip gali kalbėtis ir prie *alaus bokalo*. Juo daugiau jis išgeria, juo daugiau kalba. Tikėjimas neišsiskynijęs nei jo širdyje, nei namuose, nei elgesyje. Tikėjimas vien tik jo *kalboje*, o jo tikslas – sukelti kuo daugiau triukšmo.

Istikimasis. Tai bent! Tuomet šis žmogus mane labai apgavo!

Kristianas. Apgavo? Tuo gali būti tikras! Prisimink patarėlę: „*Jie kalba, bet nedaro. Dievo Karalystė ne kalboje, o jėgoje.*“ Jis kalba apie Maldą, Atgailą, Tikėjimą, Naują Gimimą, bet pats to nepatyrė, vien tik *kalba*. Svečiavausi jo Šeimoje, mačiau, kaip jis elgėsi namie bei svetur, ir žinau, kad tai tiesa. Jo namie tiek tikėjimo, kiek kiaušinio baltyme skonio. Ten nėra nė pėdsakų nei Maldos, nei Atgailos už Nuodėmes. Netgi gyvulys geriau tarnauja Dievui nei šis žmogus. Jis – Tikėjimo dėmė, priekaištas ir gėda. Apie jį niekas visame Mieste negali pasakyti nė vieno gero žodžio. Apie jį pažįstami atsiliepia kaip „*Svetur – šventasis, namie – Velnias*“. Jo vargšai namiškiai žino, kad jis storžievis, keikūnas ir labai priekabus tarnams. Pastarieji nebeišmano, kaip jam tarnauti ir ką pasakyti. Žmonės, turėję su juo reikalų, sako: „Geriau bendrauti su *turku* nei su juo, nes *turkas* sąžiningesnis.“ Šis *Plepys*, ko gero, dar viršytų turkus sugebėjimu išvilioti, suklaidinti ir apgauti. Be to, jis savo sūnus auklėja taip, kad tie sektų jo pėdomis. Pamatęs juose *paišką Bailumą* (taip jis vadina jautrios sąžinės apraiškas), sūnus išvadina bukagalviais Kvailiais ir daugiau jiems nepaveda jokio svarbaus uždavinio, o kitų akivaizdoje neigiamai

Ak, šaunuoli
Plepy!

Ak, šaunuoli
Plepy!

Plepys apgavo
Istikimajį.

Kristianas
atskleidžia,
koks yra Plepys,
ir pasakoja
Istikimajam,
kas jis toks.

Mato 23 sk.
1 korintiečiams
4, 20.
Plepys kalba,
bet nevykdo.

Jo namie nėra
Tikėjimo.

Jis yra Tikėjimo
dėmė.
Romiečiams 2,
24–25

Posakis apie
Plepį.

Žmonės nenori
turėti su juo
reikalų.

Apolionas nugalėtas

atsiliepia apie juos. Aš manau, kad jo piktas Gyvenimas daugybę žmonių paskatino suklupti ir nupulti. Jei Dievas neįsikiš, tokių bus dar daugiau.

Ištikimasis. Aš tikiu tavimi, brolau, ne tik todėl, kad tu jį pažįsti, bet kad tu, kaip Kristaus sekėjas, privalai liudyti tiesą apie žmones. Negaliu patikėti, kad tai sakai iš Blogos valios. Tikiu, kad yra taip, kaip sakai.

Kristianas. Jei nepažinočiau jo, galbūt pagalvočiau taip, kaip tu. Jei visa tai išgirsčiau iš tų, kurie Tikėjimo priešai, manyčiau, kad tai šmeižtas. (Juk dažnai girdime, kaip blogi žmonės iškraipo gerų žmonių tikėjimą ir elgesį). Bet tai, ką papasakojau, ir dar daugybę kitų dalykų pats patyriau. Be to, geri žmonės gėdijasi šio žmogaus, nevadina jo nei *broliu*, nei *draugu*. Vos tik paminėjęs jo vardą šie nurausta iš gėdos.

Ištikimasis. Suvokiu, kad *kalba* ir *darbai* yra du skirtingi dalykai. Nuo šiol turėsiu tai omenyje.

Kristianas. Taip, tai iš tiesų du dalykai, ir jie labai skirtingi. Jie kaip Siela ir Kūnas, nes Kūnas be Sielos tik skeletas. Taip ir *kalba* be veiksmų yra negyva. Tikėjimo Siela yra Darbai: „*Tyras ir nesuteptas pamaldumas Dievo, mūsų Tėvo, akyse yra lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir saugoti save nesuterštą šiuo pasauliu.*“ Šito *Plepys* nesupranta. Jis mano, kad *klausymasis* ir *kalbėjimas* daro žmogų gerą Kristaus sekėją. Taip jis apgauna savo sielą. Klausymasis yra tik sėja. Kalbėjimas negali įrodyti, kad Širdyje ir Gyvenime yra vaisius. Prisiminkime, kad Visuotinio Teismo dieną žmonės bus teisiami pagal jų Vaisius. Jų nebus klausama: „*Ar tu tikėjai?*“ Bet bus klausama, ar buvote *Vykdytojai*, ar tik *Kalbėtojai*? Jie bus teisiami pagal vaisius. Pasaulio pabaiga lyginama su pjūtimi. Derliaus metu žmonės domina tik vaisiai. Visa, kas negimė iš Tikėjimo, nebus priimama Dievo akyse. Tai kalbu norėdamas parodyti, kokia nereikšminga *Plepio* kalba bus tą Dieną.

Tikėjimo
skeletas.

Jokūbo 1, 27;
taip pat
23–26 eilutės.

Žr. Mato 13 sk.
ir 25 sk.

Ištikimasis. Man tai primena vietą iš *Mozės* knygos, kur buvo nurodyta, kaip atskirti švarų gyvulį nuo nešvaraus. Švarus yra tas, kuris turi skeltus nagus ir *gromuliuoja*, o ne tas, kuris turi tik *skeltus nagus*, ir ne tas, kuris tik *gromuliuoja*. Kiškis gromuliuoja, tačiau jo nagai neskelti, taigi, jis nešvarus. Tai man primena *Plepį*. Jis gromuliuoja, siekia Pažinimo, kramto Žodį, bet jo nagai neskelti. Jis nepalieka Nusidėjėlių Kelio. Tad *Plepys* yra kaip ir kiškis, kurio letena panaši į šuns ar lokio, todėl nešvarus.

Kristianas. Mano manymu, tu labai gerai išaiškina Evangeliją. Aš pridursiu, kad *Paulius* kai kuriuos žmones – didelius *Plepius* – vadino *Žvangančiu Variu* ir *Skambančiais Cimbalais*. Tai reiškia (kaip jis kitoje vietoje išaiškino), kad tai *negyvi instrumentai, skleidžiantys garsą*. Tai tie, kurie be gyvybės, be tikro Tikėjimo ir Evangelijos Malonės. Todėl jie neturės dalies Dangaus Karalystėje tarp Gyvybės Vaikų, nors jų *kalbos garsas* būtų kaip Angelų.

Ištikimasis. Man iš pradžių nelabai patiko jo draugystė, bet dabar koktu nuo jo. Kaip mums jo atsikratyti?

Kristianas. Paklausk man patarimo ir daryk, kaip sakau. Pamatysi, kad jam nebeatiks tavo Draugija, nebent Dievas palies jo širdį ir ją pakeis.

Ištikimasis. Ką aš turiu daryti?

Kristianas. Nueik prie jo ir pradėk rimtą pokalbį apie *Tikėjimo Jėgą*. Tu tiesiai paklausk (tikiuosi, kad jis pritars šiam pokalbiui), ar Tikėjimo Jėgai yra vietos jo Širdyje, Namie ir Elgesyje.

I*tikimasis.* Tuomet *Ištikimasis* paėjo kelis žingsnius pirmyn ir paklausė *Plepio*: „*Na, kas naujo? Kaip sekasi?*“

Plepys. Ačiū, neblogai. Manau, kad iki dabar jau būtume naudingai pasikalbėję.

Ištikimasis. Jei tik nori, tuojau pradėsimė pokalbį. Kadangi tu man pavedei parinkti

Kunigų 11 sk.
Pakartoto
Įstatymo 14 sk.
Ištikimasis
įsitikina Plepio
blogumu.

1 korintiečiams
13, 1–3; 14, 7.
Plepys
prilyginamas
vien negyvam
garsui.

Mirties Šešėlio Slėnis

pokalbio temą, tai tegu ji būna tokia: „Kuo Žmogaus Širdyje pasireiškia Dievo malonė, vedanti į Išganymą?“

Plepys. Manau, kad mudviejų kalba turėtų vadintis apie *Jėgą ir Galią*. Na, tai labai puiškus klausimas ir aš mielai į jį tau atsakysiu. Mano atsakymas būtų trumpas. *Pirma*, kai Dievo Malonė veikia širdyje, ji sukelia didžiulį Protestą prieš Nuodėmę. *Antra*...

Ištikimasis. Palūkėk, vėrciau tuojau apsvarstykime pirmąjį tavo atsakymą. Manau, kad turėtum sakyti, jog Malonė pasireiškia tuo, kad ji skatina sielą bjaurėtis Nuodėme.

Plepys. O kuo skiriasi protestas prieš Nuodėmę ir bjaurėjimasis Nuodėme?

Ištikimasis. Labai daug kuo! Žmogus gali protestuoti prieš Nuodėmę iš Mandagumo, bet kartu nejusti jai dieviškos antipatijos. Girdėjau, kaip daugelis protestuoja prieš Nuodėmę iš Sakyklos, bet Nuodėmė gyvena jų Širdyje, Namie ir Poelgiuose. *Juozapo* valdovė taip pat garsiai šaukė, lyg ji būtų labai šventa, bet kartu ji mielu noru būtų pasielgusi netyrai. Kai kurie protestuoja prieš Nuodėmę taip, kaip ir motina, kuri pyksta ant savo dukters, sėdinčios jai ant kelių, ir vadina ją apsileidusia bei išdykusia, bet po kurio laiko puola glostyti ir bučiuoti.

Plepys. Matau, kad tu kabinėjiesi prie žodžių.

Ištikimasis. Ne, jokių būdu, aš tik pataisiau klaidą. Koks būtų antrasis įrodymas apie Dievo Malonės darbą širdyje?

Plepys. Išsamus *Evangelijos Paslapčių* pažinimas.

Ištikimasis. Šį požymį reikėtų iškelti į pirmą vietą. Tačiau nesvarbu, pirmas ar paskutinis, jis taip pat neteisingas. Įmanoma aiškiai suvokti Evangelijos paslaptis, bet nepatirti Malonės Poveikio Sieloje. Gali būti, kad žmogus turi visą Pažinimą, bet nėra Dievo vaikas. Kai Kristus paklausė: „Ar žinote visa tai?“, Mokiniai atsakė: „Taip.“ Paskui Jis pridūrė: „*Palaiminti esate, kai tai vykdate.*“

Plepys neteisingai suvokia Malonės Darbą.

Protestas prieš Nuodėmę nėra Malonės ženklas.

Pradžios 39, 15.

Didis Pažinimas nėra Malonės ženklas. 1 korintiečiams 13.

Jis nelaimino jų *pažinimo*, bet tik *vykdymą*. Įmanoma žinoti, bet nevykdyti – *Tas, kuris žino savo Viešpaties valią, bet jos nevykdo*. Žmogus gali turėti pažinimą kaip Angelas, bet net ir tuomet jis nebus Kristaus sekėjas. Todėl tavo atsakymas neteisingas. Iš tiesų Plepiai ir Pagyrūnai puikuoja *pažinimu*, bet tik *vykdymas* patinka Dievui. Žinoma, širdis be pažinimo negali tapti gera, be jo širdis nepasikeis. Bet yra dvejopas Pažinimas. Pirmasis, kai pasitenkinama paviršutinišku žinojimu, o antrasis – kurį lydi Tikėjimo ir Meilės malonės, skatinančios žmogų Nuosirdžiai iš Širdies vykdyti Dievo Valią. Pirmasis pažinimas pritinka *Kalbėtoju*, bet antrojo pažinimo neturėtų stokoti nuosirdus Kristaus sekėjas. *Suteik man Supratimą ir aš vykdysiu tavo Įstatymą, taip aš jį vykdysiu iš visos širdies.* (Psalmių 119, 34).

Plepys. Tu ir vėl ieškai priekabių! Taip elgtis netinka, jei abu norime pasimokyti!

Ištikimasis. Prašau pasakyti trečią požymį, liudijantį Malonės veikimą.

Plepys. Aš nebesakysiu, nes matau, kad mes nesutarsime.

Ištikimasis. Jei pats nenori kalbėti, gal man leisi?

Plepys. Gali pasinaudoti šia teise.

Ištikimasis. Malonės Darbas Sieloje pasireiškia tame pačiame asmenyje ir esantiems greta jo.

Tam pačiam asmeniui jis pasireiškia *taip*: žmogus pradeda justis Kaltę dėl Nuodėmės, ypač jis pajunta Prigimties sugedimą ir Netikėjimo Nuodėmę, dėl kurių yra tikras, kad jo laukia pasmerkimas, nebent Dievas jam suteiktų Malonę per tikėjimą Jėzumi Kristumi. Šis suvokimas ir supratimas sukelia Gėdą ir Liūdesį dėl Nuodėmės. Be to, jis pamato Kristaus asmenyje Pasaulio Išgelbėtoją ir suvokia, kad jis būtinai turi su Juo susieti savo Likimą. Tada sieloje kyla alkis ir troškulys Išgelbėtoju. Pažadas skamba, kad alkstantys ir trokstantys bus pasotinti ir pa-

Dvejopas Pažinimas.

Tikrą Pažinimą lydi veiksmas.

Vienas tikras Malonės požymis. Jono 16, 8. Romiečiams 7, 24. Jono 16, 9. Morkaus 6, 16. Psalmių 38, 18. Jeremijo 31, 19. Galatams 2, 16. Apaštalo darbų 4, 12. Mato 5, 6. Apreiškimai 21, 6.

Išsivadavimas iš Mirties Šešėlio Slėnio

girdyti. Pagal tikėjimo Išgelbėtoju stiprumą žmogus patiria Ramybę ir Džiaugsmą, taip pat tikėjimas nulemia jo meilę Šventumui, norui pažinti Jį labiau ir tarnauti Jam šiame pasaulyje. Nors sakiau, kad Malonės Darbas vyksta pačiame žmoguje, bet jis dėl savo Sugedimo ir aptemusio Mąstymo retai tai suvokia. Šis dažniausiai iškreiptai įvertina aplinkybes. Todėl tas, kurio Širdyje vyksta Malonės Darbas, prieš tai, kol sugebės su įsitikinimu pareikšti, kad tai Malonės Darbas, turi pradėti teisingai mąstyti. Kitiems asmenims šis Darbas pasireiškia taip:

1. *Gyvo Tikėjimo Kristumi išpažinimu.*
2. Gyvenimu, atitinkančiu tą išpažinimą – *šventu Gyvenimu:*

šventu širdyje, šeimoje (jei tas asmuo ją turi), šventu elgesiu su pasauliečiais. Visa tai moko jį nuoširdžiai nekęsti Nuodėmės savo paties viduje. Jis stabdo ją šeimoje, o pasaulyje gausina šventumą. Apie tai jis ne tik kalba, kaip veidmainiai ar plepiai, o savo veiksmais įrodo Tikėjimą ir Meilę Dievo Žodžio galia. Taigi, gerbiamasis, jei turi ką nors prieš šį trumpą Malonės Darbo apibūdinimą, pasisakyk, o jei ne, aš tau iškelsiu antrą klausimą.

Plepys. Ne, neturiu nieko prieš. Mano darbas dabar klausyti, o ne kalbėti. Laukiu tavo antro klausimo.

Ištikimasis. Jis skamba taip: „Ar esi patyręs tai, apie ką buvo kalbama pirmoje apibūdinimo dalyje? Ar tavo Gyvenimas ir Elgesys tam pritaria? Gal tavo Tikėjimas pasireiškia tik *Žodžiu ir Kalba*, o ne *Veiksmais ir Tiesa*? Meldžiu, jei esi pasirošęs atsakyti, nesakyk nieko daugiau, tik tai, kam Dievas danguje pasakytų *Amen*. Taip pat nieko kito, ko negali pateisinti tavo Sąžinė. *Ne tas pagirtinas, kuris pats save giria, bet kurį Viešpats pagiria*. Be to, labai nedera save vadinti pamaldžiu, kai tavo artimieji ir tavo elgesys liudija priešingai.“

Plepys. Po šių žodžių *Plepys* nuraušo, bet greitai atsigavo ir atsakė: „Tu kalbi apie Pa-

tirtį, Sąžinę, Dievą ir į Jį kreipiesi, kad Jis pritartų tavo kalbai. Tokio pokalbio aš nesitikėjau. Nesu įpareigotas atsakyti į tokius klausimus, nes nelaikau to savo pareiga, nebent tu būtum *Katechetas*. Nors tu juo ir būtum, bet nesi mano Teisėjas. Meldžiamasis, kodėl man užduodi tokius klausimus?“

Ištikimasis. Kadangi mačiau, jog tu daug kalbi. Tad norėjau įsitikinti, ar tavo gyvenime yra kas nors daugiau be Kalbų. Be to, tiesą sakant, apie tave esu girdėjęs, kad esi tas, kurio Tikėjimas vien tik Kalba, o Elgesys liudija priešingai. Apie tave kalbama, kad esi Dėmė tarp Kristaus sekėjų ir kad dėl tavo bedieviško elgesio nukentčia Tikėjimas. Keletas suklupo matydami tavo piktus kelius. Yra pavojus kitiems pražūti dėl tokio tavo elgesio. Tavo Tikėjimas puikiai dera su smukle, godumu, netyrumu, melagystėmis, netinkamomis draugystėmis ir daugeliu panašių dalykų. Tau tinka posakis apie kekšę, kad *Ji yra visų Moterų Gėda*. Taip ir tu užtrauki gėdą visiems tikintiesiems.

Plepys. Kadangi tu linkęs klausyti kitų Kalbų ir taip neapdairiai vertinti, man belieka padaryti išvadą, kad esi irzlus ir paniuręs žmogus, su kuriuo visai neįmanoma pasikalbėti. Tad, sudie!

Kristianas. Tuomet *Kristianas* priėjo artyn ir pasakė savo broliui: „Aš sakiau, kad taip nutiks, nes tavo Žodžiai ir jo Geiduliai nesiderins. Jis veikiau pasitrauks iš tavo Draugijos, nei pakeis savo Gyvenimą. *Plepys* pasišalino nuo mūsų, kaip buvau numatęs. Tegu sau eina. Niekam kitam, tik jam pačiam dėl to Nuostolis. Jis apsaugojo mus nuo nemalonaus veiksmo mums patiems jį pavarę, nes toks, koks yra (man atrodo, kad jis toks ir liks), jis būtų mūsų Draugijos Dėmė. Apaštalas sako: „*Tokių venk*.“

Ištikimasis. Džiaugiuosi, kad nors trumpai su juo pasikalbėjau. Galbūt jis dar pamąstys apie tai. Šiaip ar taip, aš labai atvirai jam pasakiau, todėl esu nekaltas, jei jis pražus.

Kodėl
Ištikimasis to
paklausė.

Ištikimasis
atvirai kalba su
Plepiu.

Plepys pabėga
nuo Ištikimojo.

Laimingas
atsikratymas.

Romiečiams
10, 10.
Filipiečiams
1, 27.
Mato 5, 9.
Jono 14, 15.
Psalmių 50, 23.
Jobo 42, 5–6.
Ezechielio
20, 43.

Kitas Malonės
darbo požymis.

Plepiui
nepatiko
Ištikimojo
klausimas.

Pagonis

Kristianas. Gerai, kad pasakei tiesą į akis. Šiais laikais toks sąžiningas elgesys retai pasitaiko, todėl daugelio akyse Tikėjimas neturi gero vardo. Kaip tik dėl tokių kvailių plepių, kurių Tikėjimas pasireiškia tik žodžiais, o elgesys sugedęs ir tuščias (nors jie priimami į dievobaimingųjų draugiją), pasaulis visiškai nebesusigauja šiuose reikaluose, kaltina Krikščionybę ir liūdina Nuoširdžius tikinčiuosius. Norėčiau, kad su tokiais žmonėmis visi pasielgtų taip, kaip tu. Tuomet jie turėtų pasikeisti arba Šventųjų draugijoje jiems pasidarytų per karšta. Po šių žodžių *Istikimasis* pasakė:

*Pakėlęs savo plunksnas eina štai Plepys,
Kokia drąsi kalba, koks pasipūtęs jis!
Jis spręsti apie viską gali, bet ką gi išgirsti
Istikimajam paminėjus malonės darbą
jo paties Širdy?
Plepys sudyla lyg delfia staiga,
Ir sutrumpėja jo kalba ilga.*

Tad jie nukeliavo tolyn kalbėdamiesi apie tai, ką matė Kelyje. Pašnekesys palengvino Kelionę, kuri, be abejo, būtų labai varginanti, nes tuo metu jie keliavo per Dykumą.

Kai jie beveik perėjo Dykumą, *Istikimasis* atsitiktinai atsigręžė atgal ir pamatė juos besivejančią žmogų, kurį jis pažinojo. „Ak, – pasakė *Istikimasis* savo broliui, – kas mūsų link ateina?“ *Kristianas* pasižiūrėjo ir pasakė: „Tai mano geras draugas *Evangelistas*.“ Į tai *Istikimasis* atsakė: „O taip, jis ir mano geras draugas, nes parodė man Kelią Vartų link!“ *Evangelistas* tuo metu juos pasivijo ir taip pasveikino:

Evangelistas. Ramybė jums, brangūs mylimieji, ir Ramybė jūsų padėjėjams!

Kristianas. Labai malonu matyti tavo veidą, gerasis *Evangeliste!* Vos tave pamatęs prisimenu tavo ankstesnį gerumą ir nenuilstamą triūsą mano Amžinos Gerovės labui!

Istikimasis. Tūkstantį kartų Sveikinu tave, – pasakė gerasis *Istikimasis*. – Ak, kaip mes, suvargę Pilgrimai, trokštame tavo draugijos, mielas *Evangeliste!*

Evangelistas. Tuomet *Evangelistas* jų paklausė: „Kaip jums, mano Draugai, sekėsi po to, kai išsiskyrėme? Ką jūs sutikote ir kaip elgėtės?“

Kristianas su *Istikimuoju* jam papasakojo, kas nutiko Kelyje ir kaip, nepaisydami sunkumų, jie atkeliavo iki šios vietos.

Evangelistas. Iš tiesų džiaugiuosi, – atsakė *Evangelistas*, – ne dėl Sunkumų, bet kad tapote Nugalėtojais ir kad (nepaisydami daugelio suklupimų) keliaujate toliau.

Džiaugiuosi ir dėl savęs, ir dėl jūsų. Aš sëjau, o jūs nupjovėte. Ateina Diena, kai sējėjas džiaugsis kartu su pjovėju. O jūs, jei ištversite ir neaptingsite, savo metu pjausite derlių. Jūsų laukia nenykstanti Karūna, tad bėkite, kad ją laimėtumėte! Buvo tokių, kurie pasiryžo laimėti šią Karūną, bet, nors labai stengėsi, atėjo kitas ir ją atėmė iš jų. Todėl tvirtai laikykite tai, ką turite, tegu niekas neatima jūsų Karūnos! Jūs nenutolote tiek, kad būtumėte nepasiekiami Šėtono strėlėms, jūs dar nesipriešinate iki Kraujo kovodami su Nuodėme! Tegų Dangaus Karalystė visuomet būna prieš jūsų akis. Nesvyruodami tikėkite neregimais dalykais. Tegų niekas iš šio Pasaulio neįsisiskverbia į jūsų vidų. O visų labiausiai saugokite savo Širdis ir atpažinkite jose slypinčius Geidulius, nes jos už viską klastingesnės ir baisiai sugedusios. Atgręžkite savo veidus kaip titnągą, ir visa Dangaus bei Žemės jėga bus jūsų pusėje.

K*ristianas.* Tuomet *Kristianas* padėkojo *Evangelistui* už paraginimą ir paprašė dar pasakyti, kas praverstų Kelyje. Taip pat jie žinojo, kad jis yra ir Pranašas, galintis pasakyti, kas jų laukia ateityje ir kaip tam pasipriešinti bei nugaltėti. Prie šio prašymo prisidėjo ir *Istikimasis*. Taigi *Evangelistas* prabilo taip:

Jo Paraginimas.

Jono 4, 36.
Galatams 6, 9.
1 korintiečiams
9, 24–27.

85

Juos ir vėl
pasiveja
Evangelistas.

Jie džiaugiasi ji
matydami.

87

Jie iš tiesų
dėkoja jam už
Paraginimą.

Ištikimasis padeda Kristianui

Evangelistas. Mano Sūnūs, esate girdėję iš Evangelijos tiesos žodžio, kad per daugelį Vargų įeisite į Dangaus Karalystę. Ir dar, kad kiekviename Mieste jūs laukia Persekiojimai ir Pančiai. Taigi nesitikėkite, kad ilgai keliausite, nepatirdami vienokių ar kitokių sunkumų. Jūs jau matėte kai kurių Liudijimų išsipildymą, bet netrukus dar daugiau jų patirsite, nes jau beveik perėjote Dykumą ir tuoj įžengsite į Miestą, kurį netrukus pamatysite. Mieste jus apsups priešai. Jie visaip stengsis jus nužudyti. Iš tiesų vienas iš jūsų arba abu turės savo liudijimą antspauduoti Krauju. Bet būkite ištikimi iki Mirties, ir Karalius dovanos Gyvenimo Karūną. Tas, kuris mirs tame Mieste, nors jo mirtis bus nenatūrali ir galbūt skausmai didžiuliai, vis dėlto bus laimingesnis už savo draugą ne tik todėl, kad greičiau atvyks į Dangaus Miestą, bet ir kad jam pavyks išvengti daugybės nelaimų, kurios antrojo lauks likusioje Kelionės dalyje. Kai tik atvyksite į Miestą ir pamatysite, kad tai, ką jums sakiau, pildosi, prisiminkite savo Draugą ir elkitės drąsiai, darykite gera ir paveskite savo sielą apsaugą Dievui – Ištikimajam Kūrėjui.

Paskui sapnavau, kad išėję iš Dykumos priešais save jie išvydo Miestą, kurio vardas buvo *Tuštėbė*. Mieste kunkuliavo *Tuštėbės Mugė*. Ji vyko ištisus metus, o pavadinta *Tuštėbės Mugė* todėl, kad Miestas, kuriame ji vyko, buvo lengvesnis už *Tuštėbę*, taip pat viskas, ką joje pardavinėjo ar į ją patekdavo, buvo vien tik *Tuštėbė*. Kaip vienas Išminčius pasakė: „Viskas yra *Tuštėbė*.“

Ši Mugė nėra naujai išrasta, jos ištakos siekia senovę. Aš jums papasakosiu jos istoriją.

*Tuštėbės Mugė – tiesiai prieš akis,
Piligrimus apsvaidė čia akmenimis
ir surakino lyg vagis.*

*Net mūsų Viešpats pro šią vietą ėjo ir
Turėjo ant Golgotos kalno mirt.*

Jis įspėja,
su kokiais
sunkumais
jie susidurs
Tuštėbės
Mugėje ir
ragina juos būti
Nepajudinamus.

Tas, kurio laukia
kentėjimai,
laimingesnis už
savo brolių.

Prieš penkis tūkstančius metų Piligrimai, kaip ir šie du dori žmonės, keliaudavo į Dangaus Miestą, o *Belzebubas*, *Apolionas* ir *Legionas* bei kiti jų bendrai pamatė, kad Piligrimų kelias į Dangaus Miestą veda per *Tuštėbės* Miestą. Jie sumanė jame įsteigti Mugę, kurioje būtų parduodama įvairių rūšių *Tuštėbė* ir kad ši Mugė vyktų ištisus metus. Taigi, šioje Mugėje parduodamos pačios įvairiausios prekės: namai, žemės sklypai, amatai, tarnybos vietos, garbė, paaugštinimai, titulai, šalys, karalystės, geiduliai, malonumai, įvairiopi smagumai, pavyzdžiui, keksės, sąvadautojai, žmonos, vyrai, vaikai, šeimininkai, tarnai, gyvybės, kraujas, kūnai, sielos, sidabras, auksas, perlai, brangakmeniai ir taip toliau.

Be to, šioje Mugėje nuolat galėjai pamatyti įvairiausių triukų, apgavysčių, žaidimų, lošimų, juokdarių, beždžionių, sukčių, niekšų ir panašių dalykų.

Taip pat joje vykdavo (ir dar nemokamai) pačių bjauriausių vagysčių, žmogžudysčių, svetimavimų, galėjai išgirsti melagingų priešai.

Kaip ir kitose mažesnėse mugėse, taip ir šioje Mugėje buvo keletas gatvių bei gatvelių, kurių pavadinimai skelbė jose parduodamas prekes. Tad čia, kaip ir kitur, buvo tam tikrų vietų, gatvių ir gatvelių (pavadintų pagal Šalis ir Karalystes), kuriose daugiausia parduodama prekių iš tų šalių. Buvo *Britanijos* gatvelė, *Prancūzijos* gatvelė, *Italijos* gatvelė, *Ispanijos* gatvelė ir *Vokietijos* gatvelė, kuriose parduodama bent kelių rūšių *Tuštėbė*. Kaip ir kitose mugėse, buvo svarbiausia prekių rūšis. Šioje Mugėje svarbiausią vietą užėmė *Romos* prekės. Jos dirbiniai buvo ypač populiarūs. Tik *Anglų* tauta ir keletas kitų tautų kažkodėl nemėgo *Romos* prekių.

Kaip jau esu sakęs, Kelias į Dangaus Miestą ėjo kaip tik pro šį Miestą, kuriame nuolat vyko geidulių kupina Mugė. Tas, kuris nori patekti į Dangaus Miestą, būtinai

Šios Mugės
Istorija.

Mugėje
parduodamos
prekės.

Mugės gatvės.

Mozé pasiveja Ištikimaji

turės pro čia keliauti, nes aplenkti šią vietą galima tik pasitraukus iš šio Pasaulio. Karalių Karalius, keliaudamas į savo paties Šalį, ėjo pro šią vietą tuomet, kai joje taip pat vyko *Mugė*. Kiek prisimenu, *Belzebubas*, šios *Mugės* Vyriausiasis Viešpats, pats siūlė jam pirkti Tuštybių. Taip, *Belzebubas* netgi būtų mūsų Viešpatį padaręs *Mugės* Viešpačiu, jei šis būtų jam nusilenkęs, kai keliavo per šį Miestą. Maža to, kadangi mūsų Viešpats buvo garbingas asmuo, *Belzebubas* jį vedžiojo po gatves ir per trumpą laiką Jam parodė Pasaulio Karalystes, kad (jei įmanoma) sugundytų Palaimintąjį ir šis nusizėmintų bei nusipirktų nors keletą rūšių Tuštybės. Bet mūsų Viešpačiui nepatiko čia parduodamos prekės. Todėl Jis paliko šį Miestą neišleidęs nė skatiko Tuštybėms. Taigi ši *Mugė* yra labai sena, ilgai gyvuojanti ir ypač reikšminga.

Kaip esu minėjęs, Piligrimai turėjo keliauti pro šią *Mugę*. Taip jie ir padarė. Bet vos tik jie įžengė į ją, sujudo visi *Mugės* žmonės ir visas Miestas. Dėl jų pasirodymo kilo triukšmas. Tai įvyko dėl kelių priežasčių.

Pirma, Piligrimų Apranga skyrėsi nuo *Mugės* prekyautojų Aprangos. Todėl visi *Mugės* žmonės Spoksojo išplėtę akis į juos. Vieni sakė, kad jie kvailiai, kiti – kad pamišėliai, treči – kad svetimšaliai.

Antra, visus žmones stebino ne tik Piligrimų drabužiai, bet ir jų kalba. Tik keletas *Mugės* žmonių galėjo juos suprasti, nes jie kalbėjo *Kanaano* kalba, o *Mugės* prekyautojai buvo šio pasaulio žmonės. Tad visi *Mugės* žmonės – nuo vieno jos krašto iki kito – juos laikė barbarais.

Trečia, prekyautojams pasirodė labai juokinga, kad Piligrimai visiškai nevertino jų prekių, net nežiūrėjo į jų pusę, o jei kas nors jiems siūlydavo ką nors nusipirkti, jie užsimiždavo pirštais ausis ir šaukdavo: „*Nugręžk mano akis nuo Tuštybių!*“ ir žvelgdavo

1 korintiečiams 5, 10.
Kristus taip pat keliavo pro šią *Mugę*.
Mato 4, 8.
Luko 4, 5–6.

Kristus nieko nepirko šioje *Mugėje*.

95
Piligrimai įžengia į *Mugę*.
Mugėje kilo triukšmas.
Pirmoji triukšmo priežastis.

1 korintiečiams 2, 7–8.

Antroji triukšmo priežastis.

Trečioji triukšmo priežastis.

į Dangų tuo parodydami, kad visi jų reikalai priklauso nuo Dangaus.

Vienas prekeivis, matydamas ateivių elgesį, su pašaipa jų paklausė: „*Ką jūs nusipirksite?*“ Šie, rimtai į jį žvelgdami, atsakė: „*Mes perkame Tiesą.*“ Tai išgirdę *Mugės* žmonės pradėjo juos dar labiau niekinti. Vieni juos erzino, kiti – priekaištavo, treči – šmeižė, ketvirti – siundė savo bendrus, kad juos primuštų. Pagaliau *Mugėje* kilo toks triukšmas, kad visa tvarka suiro. Apie tai netrukus buvo pranešta *Mugės* Didingajam, kuris greitai atvyko ir paskyrė keletą savo patikimų draugų ištardyti žmones, dėl kurių beveik sužlugo *Mugė*. Tad, Piligrimus atvedus į apklausą, tardytojai jų paklausė, iš kur jie atvyko, kur keliauja ir kodėl tokie neįprasti jų Drabužiai? Šie jiems atsakė, kad jie yra Piligrimai ir Svetimšaliai šiame Pasaulyje, keliauja į tėvynę, kuri vadinasi Dangiškoji *Jeruzalė*, ir kad *Mugės* prekyautojai bei Tuštybės Miesto gyventojai juos be priežasties užsipuolė ir sutrukdė jų Kelionę. Nebent jiems nepatiko atsakymas į pasiūlymą įsigyti prekių, kad jie *pirksią Tiesą*. Bet tardytojai buvo įsitikinę, kad šie du yra Bepročiai ar Kvailiai arba atvykę sukelti *Mugėje* maištą.

Todėl juos sugavo, primušė, apdrabstė purvais ir pasodino į Narvą, kad visi *Mugės* žmonės Žiūrėtų į juos. Kurį laiką jie gulėjo tame Narve, o visi galėjo elgtis su jais kaip išmanydami – išlieti ant jų Pyktį ar Įniršį. *Mugės* Didingasis nuolat iš jų juokėsi. Bet Piligrimai buvo kantrūs, neatsilygino keiksmu į keiksmą, bet atvirkščiai – laimino ir sakė gerus žodžius tiems, kurie juos plūdo, bei maloniai kreipėsi į tuos, kurie įžeidinėjo. Todėl keletas kiek padoresnių ir ne taip prišiškaiteiškai nusiteikusių *Mugės* žmonių pradėjo kaltinti ir drausti skriaudėjus dėl nesiliaujančio pikto elgesio su šiais žmonėmis. Už tai anie užsipuolė juos pačius, sakydami, kad ir jie tokie patys kaip šie du Narve. Be to, jie, ko

Ketvirtoji triukšmo priežastis.
Patarlių 23, 23.

Iš jų tyčiojasi.

Mugėje netvarka.

Juos apklausia.

Šie atsako, kas jie tokie ir kur keliauja.
Hebrajams 11, 13–16.

Jie laikomi Bepročiais (jais netikima 1-ajame leidinyje).

97
Juos pasodina į Narvą.

Kaip jie elgiasi Narve.

Mugės žmonės susiginėja dėl šių dviejų vyrų.

Mozės pyktis

gero, yra jų Bendrininkai ir turėtų būti kartu su jais nubausti. Padoresnieji atsakė, kad pamatė, jog vyrai Narve yra ramūs ir taikingi bei niekam nepavojingi ir kad daugelis Mugės prekeivių labiau nusipelnė būti Narve ar net priristi prie Gėdos stulpo nei šie žmonės. Taigi abi pusės, gerokai pasiginčijusios ir išsiplūdusios (o Piligrimai visą tą laiką elgėsi labai išmintingai ir ramiai), pradėjo muštis ir vieni kitus sužeidė. Todėl šie du vargšai vėl buvo atvesti pas tardytojus ir apkaltinti dėl Mugėje kilusių riaušių. Juos negailestingai sumušė, surakino grandinėmis ir vedžiojo iš vieno Mugės galo į kitą kaip pavyzdį, kad įbaugintų tuos, kurie nori juos apginti ar prie jų prisidėti. Bet *Kristianas* su *Istikimu* elgėsi labai išmintingai, su didžiu romumu ir kantrybe iškentė jiems primestą negarbę ir gėdą. Toks elgesys patraukė jų pusėn keletą Mugės žmonių (nors ir nedaugelį, palyginti su visais gyventojais). Tai sukėlė dar didesnį kitos Grupės įniršį. Jie nusprendė juos abu nužudyti. Jiems buvo grasinama, kad ir Narvas, ir grandinės per menka bausmę ir kad jie turės mirti už padarytus nusikaltimus bei už Mugės žmonių suvedžiojimą.

Paskui jie vėl buvo uždaryti į Narvą tol, kol bus nuspręsta, kaip juos nubausti. Tad jie ir vėl atsidūrė jame, o kojas jiems įtvėrė į šiekštą.

Čia Piligrimai prisiminė, ką jiems buvo pasakęs ištikimasis draugas *Evangelistas*, ir tai dar labiau sustiprino jų norą iškęsti visas kančias, apie kurias buvo iš anksto įspėti. Taip pat jie vienas kitą guodė, kad tam, kuriam buvo Lemta kentėti, bus daug laimingesnis. Todėl kiekvienas iš jų slapta troško, kad būtent jam tai nutiktų. Bet jie pavedė save Išmintingiems sprendimams To, kuris visa valdo, ir su dideliu pasitenkinimu pasiliko Narve, kol bus nutarta, kaip su jais pasielgs.

Atėjus tinkamam laikui, kaltintojai perdavė juos Teismui, kad galėtų pasmerkti. Po kurio laiko jie vėl buvo atvesti pas savo prie-

Jie apkaltinami dėl riaušių.

Jie, surakinti grandinėmis, vedžiojami iš vieno Mugės galo į kitą, kad įbaugintų žmones.

Jie palenkė į savo pusę keletą Mugės žmonių.

Jų priešai nutarė juos nužudyti.

Jie ir vėl uždaromi į Narvą, paskui Teisiams.

šus. Jiems pareiškė kaltinimą. Teisėjas, vardu Ponas *Gėrio Nekenčiantysis*, pareiškė, kad kaltinimas abiem asmenims vienodas, nors šiek tiek skiriasi jo forma. Taigi kaltinimo turinys buvo toks:

Šie žmonės yra Prekybos Priešai ir Trikdytojai – jie sukėlė Mieste Sąmyšį ir Nesantaiką, laimėjo Grupę šalininkų savo ypač pavojingoms Užmačioms, nepaisė Kunigaikščio Įstatymo.

Į tai *Istikimasis* atsakė, kad jis priešinosi tik tiems dalykams, kurie nukreipti prieš Tą, kuris yra visų Aukščiausias. „Dėl Neramumų, – toliau jis sakė, – aš jų nesukėliau, nes esu Taikingas žmogus, o dėl žmonių, kuriuos patraukėme į savo pusę, tai jie atsigręžė iš blogio į gėrį matydami mūsų Teisumą ir Nekaltumą. Jūsų paminėtas Karalius, kurio vardas *Belzebubas*, yra mūsų Viešpaties Priešas, todėl aš nepaisau nei jo, nei jo angelų.“

Tada buvo pareikšta, kad tie, kurie turi ką nors paliudyti už savo Viešpatį Karalių ir prieš Kaltinamąjį, tuojau ateitų duoti parodymų. Atėjo trys liudininkai: *Pavyduolis*, *Prietaringasis* ir *Pataikūnas*. Jų paklausė, ar pažįsta Kaltinamąjį ir ką kiekvienas turi pasakyti prieš šį žmogų savo Viešpaties Karaliaus naudai.

Tuomet į priekį išėjo *Pavyduolis* ir pradėjo liudyti: „Gerbiamas Pone, šį vyrą pažįstu seniai ir ryžausi, davęs priesaiką gerbiamajam Teismui, pasakyti, kad jis...“

Teisėjas. Palauk. Tegu jis Prisieikia.

Jie prisaikdino liudininką, o šis tęsė: „Gerbiamas Pone, šis vyras, nepaisant pasitikėjimą keliančio vardo, yra vienas niekšiškausių visoje Šalyje. Jis niekina mūsų Kunigaikštį, Žmones, Įstatymą bei Papročius ir iš visų jėgų stengiasi, kad visi žmonės persiimtų jo išdavikiškomis idėjomis, kurias jis vadina *Tikėjimo ir Šventumo Mokslu*. O svarbiausia, aš pats kartą girdėjau jį sakant, kad *Kriščiųnybė ir mūsų Tuštybės Miesto papročiai yra vienas kitam visiškai priešingi ir negali būti suderinami*. Taip sakydamas, gerbiamas Pone, jis ne

Jiems pareikštas kaltinimas.

Ištikimasis ginasi.

Pavyduolis pradeda.

Ištikimasis ir Gėda

tik smerkia visus mūsų pagirtinus poelgius, bet ir mus pačius, kad taip elgiamės.

Teisėjas. Tuomet Teisėjas jo paklausė: „Ar turi daugiau ką pasakyti?“

Pavyduolis. Gerbiamas Pone, galėčiau dar daug ką pasakyti, bet nenoriu varginti Teismo. Tačiau, jei reikės, kai kiti liudininkai bus paliudiję, aš galėsiu išplėsti savo liudijimą. Jam buvo įsakyta likti savo vietoje.

Paskui pakvietė *Prietaringąjį* ir liepė jam pažiūrėti į Kaltinamąjį. Kaltintojai jo paklausė, ką jis turi pasakyti prieš Kaltinamąjį, kad apgintų savo Viešpatį Karalių?

Tada jį prisaikdino ir šis pradėjo:

Prietaringasis. Gerbiamas Pone, nesu gerai pažįstamas su šiuo žmogumi ir nenoriu jo pažinti, bet po pokalbio su juo mūsų Mieste gerai supratau, kad tai labai pavojingas tipas. Girdėjau jį sakant, kad mūsų Tikėjimas yra nieko vertas ir kad dėl jo joks žmogus negali patikti Dievui. Ak, jūsų Prakilnybe, jūs gerai žinote, kokią išvadą galime daryti iš tokio pasisakymo, būtent, *kad mūsų garbinimas yra nieko vertas, kad mes pasiliegame Nuodėmėse ir galiausiai susilauksime pasmerkimo.* Tai yra viskas, ką norėjau pasakyti.

Po šio liudijimo prisaikdino *Pataikūną* ir jo paklausė, ką jis turi pasakyti prieš Kaltinamąjį savo Viešpaties Karaliaus naudai.

Pataikūnas. Gerbiamasis Teisėjau ir visi čia esantys ponai, aš šį žmogų pažįstu seniai ir girdėjau jį kalbant tokius dalykus, kokie neturėtų būti sakomi. Jis keikė mūsų kilnųjį Kunigaikštį *Belzebubą* ir niekinamai atsiliepė apie gerbiamus jo Draugus: Poną *Senąjį Žmogų*, Poną *Kūniškąjį Malonumą*, Poną *Prabangųjį*, Poną *Tuščios Garbės Trokstantįjį*,

Liudija
Prietaringasis.

Pataikūno
liudijimas.

Visos
Nuodėmės yra
Viešpačiai ir
didikai.

*Dabar, Istikimasis, būki vyras, nedejuok,
Kalbėk už savo Dievą, nebijok
Piktųjų įniršio nei rykščių jų skaudžių.
Žmogau, kalbėki drąsiai tu balsu skardžiu –
Tiesa tavojoj pusėj, mirk už ją, neprasilenk
Ir į Gyvenimą triumfuodamas įženk.*

senąjį Poną *Istvirkėlį*, poną *Goduolį* ir kitus mūsų didikus. Be to, jis sakė, jei visi Miesto žmonės galvotų taip, kaip jis, tai mūsų Mieste neliktų nė vieno iš šių ponų. Jis nebijojo išplūsti jūsų, gerbiamas Pone, kuris esate paskirtas būti jo Teisėju, pavadinti jus bedieviu Niekšu ir kitokiais netinkamais žodžiais. Jais apjuodino ir daugumą mūsų Miesto didikų.

Kada *Pataikūnas* viską pasakė, Teisėjas kreipėsi į Kaltinamąjį, sakydamas: „Tu, Val-kata, Eretike, Išdavike, girdėjai, kaip prieš tave liudijo šie dori ponai?“

Istikimasis. Ar galiu pasakyti trumpą ginamąją kalbą?

Teisėjas (niekinamai). Ei, tu! Esi nevertas likti gyvas ir užsitarnavai tuojau pat būti nugalabytas. Bet kad visi pamatytų mūsų Gerumą tau, – klausome, ką nori pasakyti.

Istikimasis. 1. Pirma, atsakau į pono *Pavyduolio* kaltinimą. Esu sakęs tik tai, kad Dievo Žodžiui priešiški nuostatai, įsakymai, papročiai ar žmonės visiškai prieštarauja Krikščionybei. Jei tai sakydamas esu neteisus, įrodykite mano klaidą ir aš atšauksiu savo pasisakymą.

2. Antra, į antrojo liudininko, pono *Prietaringojo*, mestus kaltinimus galiu atsakyti tik tai, kad, norint pagarbinti Dievą, reikia turėti Dieviškąjį Tikėjimą. O Dieviškasis Tikėjimas neįmanomas be Dievo Valios apreiškimo. Todėl, kai kas nors stengiasi pagarbinti Dievą ne pagal Dieviškąjį Apreiškimą, tai atlieka vien tik žmogiškuoju Tikėjimu, kuris nesuteiks amžinojo Gyvenimo.

3. Trečia, į pono *Pataikūno* mestus kaltinimus galiu atsakyti (vengdamas jo išvardytų žodžių, kuriais aš neva plūstuosi), kad šio Miesto Kunigaikštis su visais jo didikais, pono paminėtais, labiau tinka gyventi Pragare nei šiame Mieste ir šioje Šalyje. *Ir tegu Viešpats pasigaili manęs.*

Pasibaigus pasisakymui, Teisėjas pakvietė Prisiekusiuosius (kurie stovėjo netoliese ir stebėjo Teismo posėdį) ir tarė: „Ponai

Istikimasis
ginasi.

Teisėjas
kreipiasi į
Prisiekusiuosius.

Ištikimasis susitinka Plepį

Prisiekusieji, jūs matote šį žmogų, dėl kurio Mieste kilo toks didelis triukšmas. Jūs taip pat girdėjote, ką šie garbingi ponai paliudijo prieš jį. Taip pat išgirdote Kaltinamojo Atsakymą ir Išpažinimą. Dabar nuo jūsų priklauso, ar mes jį pakarsime, ar paliksime gyvą. Aš noriu jums priminti mūsų Įstatymo reikalavimus.

Mūsų Kunigaikščio tarno *Faraono* Didžiojo laikais buvo išleistas įstatymas, jog tam, kad ne mūsų Tikėjimo žmonės nesi daugintų ir netaptų stiprūs, jų vyriškosios lyties naujagimiai būdavo paskandinami upėje. Taip pat kito mūsų kunigaikščio tarno *Nebukadnecaro* Didžiojo laikais buvo išleistas įstatymas, kad tas, kuris nepagarbins jo Auksinės Statulos, bus įmestas į Degančią Krosnį. Taip pat *Darijaus* laikais buvo išleistas įstatymas įmesti į Liūtų Urvą visus, kurie šaukiasi ne jo, o kokio nors kito Dievo. Taigi, šis Maištininkas sulaužė iš esmės visus Įstatymus ne tik mintyse (to taip pat negalima toleruoti), bet ir žodžiais bei veiksmais. Tai jau visiškai nepakenčiama.

Dėl to ir buvo išleistas *Faraono* Įstatymas, kad užkirstų blogybei kelią, net ir nesant matomo Nusikaltimo. Bet šiuo atveju yra aiškus Nusikaltimas. Kalbant apie antrąjį ir trečiąjį įstatymus, jūs matote, kad jis pasisako prieš mūsų Tikėjimą ir už šią Išdavystę, kurią pats prisipažino, jis nusipelnė Mirties bausmės.“

Paskui Prisiekusieji, kurių vardai buvo ponas *Aklasis*, ponas *Netikėlis*, ponas *Piktavalis*, ponas *Geidulingasis*, ponas *Pasileidėlis*, ponas *Karštakošis*, ponas *Išpuikėlis*, ponas *Priešikasis*, ponas *Melagis*, ponas *Žiaurusis*, ponas *Nekenčiantis Šviesos*, ponas *Nesutaikomasis*,

*Istikimasis, drąsiai liudijai tiek žodžiais,
tiek veiksmais, nesaugojai savęs,
Todėl teisėjas, liudininkai ir
prisiekusieji neįveikė tavęs,
Tik savo įniršį išliejo jie visi piktai,
Tačiau visi jie mirs,
o tu juk nemirtingas būsi amžinai!*

Išėjimo 1 sk.

Danieliaus 3 sk.

Danieliaus 6 sk.

Prisieksiuųjų vardai.

išėjo pasitarti. Kiekvienas iš jų nusprendė, kad jis yra Kaltas, paskui vienbalsiai nutarė tai pareikšti Teisėjui. Pirmasis kalbėjo Prisiekusiųjų seniūnas ponas *Aklasis*: „Aiškiai matau, kad šis žmogus Eretikas.“ Paskui – ponas *Netikėlis*: „Nušluokime tokį žmogų nuo žemės paviršiaus!“ „Ak, – pasakė ponas *Piktavalis*, – man bloga net jį matyti!“ Paskui ponas *Geidulingasis* tarė: „Aš nekenčiu jo.“ „Aš taip pat, – pasakė ponas *Pasileidėlis*, – nes jis visuomet smerkė mano Elgesį.“ „Pakarti jį, pakarti jį!“ – suuko ponas *Karštakošis*. „Menkysta, – ištare ponas *Išpuikėlis*. „Mano širdis nekenčia jo,“ – pasakė ponas *Priešikasis*. „Jis yra sukčius,“ – tarė ponas *Melagis*. „Kartuvės jam per švelni bausmė,“ – pasakė ponas *Žiaurusis*. „Kuo greičiau pašalinkime jį iš akių“, – nutarė ponas *Nekenčiantis Šviesos*. Paskutinis kalbėjo ponas *Nesutaikomasis*: „Nors man duotų ir visą pasaulį, negalėčiau su juo susitaikyti. Todėl nieko nelaukdami paskelbkime jį vertu Mirties Bausmės!“

Jie taip ir padarė. Tad *Istikimasis* buvo nuvestas į bausmės vietą ir nubaustas pačia žiauriausia – Mirties bausme.

Taigi jį išvedė laukan, kad su juo pasielgtų, kaip reikalauja jų Įstatymas. Visų pirma jie jį nuplakė, paskui sumušė, jo kūną suraižė peiliais, apmėtė akmenimis ir badė su kardais. Galiausiai sudegino ant Laužo. Tokia buvo *Istikimojo* mirtis.

Paskui už minios pamačiau dviem žirgais pakinkytą Karietą, belaukiančią *Istikimojo*, kuris (kai tik priešai jį nužudė) buvo į ją pasodintas ir, skambant Trimito Garsams, nuvežtas trumpiausiu keliu pro debesį Dangaus Miesto Vartų link. O *Kristianui* bausmė buvo atidėta. Jį vėl sugrąžino į kalėjimą, kuriame jis kurį laiką buvo. Bet Tas, kuris viskam turi valdžią ir kuris laiko savo Rankoje priešų įniršį, taip patvarkė, kad *Kristianas* išvengė bausmės ir nukeliavo toliau. Bekeliaudamas jis giedojo:

Kiekvieno jų pareikštas nuosprendis.

Jie nutaria, kad jis vertas Mirties Bausmės.

99

Baisi Istikimojo mirtis.

Žirgais pakinkyta Karieta paima Istikimajį.

Kristianas vis dar Kalinys [ankstesniame leidinyje „vis dar gyvas“].

Plepio gimtasis miestas

*Ak, Ištikimasis, kaip ištikimai
Tu savo Viešpatį išpažinai!
Jis tave palaimins, o bedieviai
su tuščiais džiaugsmais dienele po dienos,
Pragare kankinsis baisiai, aimanuos.
Giedok, Ištikimasis, vis giedok,
džiaugsmu švytėk,
Nors nužudė jie tave,
bet gyvas tu vis tiek.*

Giesmė, kurią
Kristianas
sukūrė po
Ištikimojo
mirties.

Toliau sapnavau, kad *Kristianas* nukelia-vo ne vienas, nes greta jo atsirado žmogus, vardu *Viltingasis* (jis toks tapo girdėdamas *Kristiano* ir *Ištikimojo* kalbą, matydamas jų elgesį bei kančias Tuštybės Mugėje). Jis prisidėjo prie *Kristiano*, su juo sudarė brolišką sadorą ir pasakė jam, kad bus jo kelionės draugas.

Taigi, vienas mirė, kad paliudytų Tiesą, bet iš jo pelenų pakilo kitas, kuris tapo *Kristiano* Kelionės draugu. Šis *Viltingasis* papasakojo *Kristianui*, kad Mugėje buvo daug daugiau žmonių, norinčių tapti pilgrimais. Jie iškeliaus vėliau.

Vos tik iškeliavę iš Mugės jie pasivijo priešais juosėjusį žmogų, kurio vardas buvo *Kitų Tikslų Siekiantysis*. Jo paklausė: „Pone, iš kokio tu miesto ir kaip toli planuoji keliauti šiuo Keliu?“ Jis atsakė, kad kilęs iš *Malonios kalbos* miesto ir keliauja į Dangaus Miestą (bet savo vardo šis žmogus nepasakė).

„Iš *Malonios kalbos* miesto? – paklausė *Kristianas*. – Ar yra ten kas nors gero?“

Kitų Tikslų Siekiantysis. Taip, – atsakė *Kitų Tikslų Siekiantysis*, – aš viliuosi, kad taip.

Kristianas. Meldžiamasis, kuo Jūs vardu?

Kitų Tikslų Siekiantysis. Aš esu jums Sve-timas, o jūs – man. Jei keliaujate šiuo Keliu, džiaugsiuosi jūsų draugija, bet jei ne, pasi-tenkinsiu ir likęs vienas.

Kristianas. Kiek atsimenu, esu girdėjęs, kad šis *Malonios kalbos* miestas yra labai tur-tingas, – pasakė *Kristianas*.

101

Kristianas turi
naują kelionės
draugą.

Dar daugiau
Mugės žmonių
prisidės prie jų.

103

Jie pasiveja
Kitų Tikslų
Siekiantįjį.

Patarlių 26, 25.

Kitų Tikslų
Siekiantysis
nelinkęs
pasakyti savo
vardo.

Kitų Tikslų Siekiantysis. Iš tiesų jis labai turtingas, aš jame turiu daug Turtingų Giminaičių.

Kristianas. Meldžiamasis, gal išdrįsi pasa-kyti, kas tavo giminės?

Kitų Tikslų Siekiantysis. Beveik visi Mies-to gyventojai. O artimiausi giminės – ponas *Nepastovusis*, ponas *Prisitaikėlis*, ponas *Švel-niakalbis* (mūsų miesto pavadinimas kilęs nuo šio pono protėvių vardo). Taip pat mano artimieji yra ponas *Padlaižūnas*, ponas *Dvi-veidis*, ponas *Visoks*. O mūsų parapijos dva-sininko pono *Dviliežuvio* tėvas buvo tikras mano motinos brolis. Tiesą sakant, aš esu gavęs puikų išsilavinimą, nors mano prose-nelis buvo tiktai valtininkas, kuris žiūrėdavo į vieną pusę, o irkludavo į kitą. Ši profesija man taip pat sukrovė nemenką turtą.

Kristianas. Ar tu vedęs?

Kitų Tikslų Siekiantysis. Taip, mano žmo-na yra labai dora, doros moters duktė. Žmo-nos motina – baronienė *Apsimetėlė*. Tad ji kilusi iš labai kilmingos giminės ir įgijo tokį aukštą išsilavinimą, kad sugeba bendrauti ir su kunigaikščiu, ir su valstiečiu. Tiesa, mūsų Tikėjimas šiek tiek skiriasi nuo griežtesnių žmonių Tikėjimo, bet tik dviem mažmožiais. Pirma, mes niekuomet neiname nei prieš Vėją, nei prieš Srovę. Antra, mes visuomet esame uoliausi, kai Tikėjimas vaikšto apsia-vęs Sidabro Kurpaitėmis. Mes su juo mėgs-tame vaikščioti gatvėmis šviečiant Saulei ir kai Žmonės jam kelia ovacijas.

Po šių žodžių *Kristianas*, paėjęs šalin, tarė savo draugui *Viltingajam*: „Manau, kad šio žmogaus vardas *Kitų Tikslų Siekiantysis* iš *Malonios kalbos* miesto. Jei iš tikrųjų tai jis, savo draugijoje turime patį didžiausią šiose apylinkėse gyvenantį Niekšą.“ *Viltingasis* jam atsakė: „Paklausk jo paties. Mano manymu, jis neturėtų gėdytis savo vardo.“ Tad *Kristia-nas* vėl priėjęs paklausė: „Pone, tu kalbi taip, lyg žinotum daugiau nei visas pasaulis. Jei ne-klystu, numanau, kas esi. Ar tavo vardas *Kitų Tikslų Siekiantysis* iš *Švelnios kalbos* miesto?“

Kitų Tikslų
Siekiančiojo
žmona ir
giminaičiai.

Kuo skiriasi
Kitų Tikslų
Siekiančiojo
Tikėjimas.

Kristianas pataria Ištikimajam

Kitų Tikslų Siekiantysis. Tai nėra mano vardas. Taip mane vadina tie, kurie manęs nekenčia. O aš turiu su tuo susitaikyti ir nešioti šią Gėdą, kaip ir daugelis prieš mane gyvenusių žmonių turėjo pakęsti jiems pirmą Gėdą.

Kristianas. Bet ar tu niekuomet nedavei progos save taip pavadinti?

Kitų Tikslų Siekiantysis. Niekuomet! Niekuomet! Jie mane pavadino tokiu vardu tik todėl, kad man visuomet šypsojosi Laimė ir kad mano nuomonė visuomet sutapdavo su to Laiko Nuomone, be to, aš turėdavau Galimybę iš to pasipelnyti. Bet jei esu laimės kūdikis, laikau tai Dievo palaiminimu. Tegu piktieji nelieja ant manęs dėl to pagiežos.

Kristianas. Taip ir maniau, kad esi žmogus, apie kurį girdėjau kalbant. Mano manymu, tavo pravardė tau tinka labiau, nei tu įsivaizduoji.

Kitų Tikslų Siekiantysis. Na, jei tu taip manai, nieko negaliu pakeisti. Bet jei leisi keliauti drauge, pamatysi, kad būsiu geras bendrakeleivis.

Kristianas. Jei keliauji kartu su mumis, turi eiti prieš Vėją ir prieš Srovę. Tai prieštarauja tavo įsitikinimams.

Tu taip pat turi būti ištikimas Tikėjimui ne tik tada, kai jis dėvi Sidabrines Kurpaites, bet ir kai apsirengęs Skarmalais. Be to, privalai būti ištikimas ne tik tuomet, kai jam gatvėse Ploja žmonės, bet ir kai jis surakintas Grandinėmis.

Kitų Tikslų Siekiantysis. Jūs neturite pirmesti savo valios nei viešpatauti mano sąžinei. Leiskite man elgtis Laisvai. Bet aš norėčiau keliauti kartu su jumis.

Kristianas. Nė Žingsnio toliau, jei nesielgsi taip, kaip mes.

Tuomet *Kitų Tikslų Siekiantysis* pasakė, kad jis niekada neišduos savo Principų, nes jie niekam nekenkia, o teikia tik naudą. „Jei negaliu keliauti su jumis, keliausiu taip, kaip iki šiol keliau, kol mane pasivys kitas, kuris apsidžiaugs mano draugija“, – atsakė *Kitų Tikslų Siekiantysis*.

Kaip Kitų
Tikslų
Siekiantysis
gavo tokį vardą.

Jis trokšta
keliauti su
Kristianu.

Kitų Tikslų
Siekiantysis
išsiskiria su
Kristianu.

Paskui sapnavau, kad *Kristianas* su *Viltinguoju* paliko savo bendrakeleivį ir nuėjo pirmyn. Bet po kiek laiko vienas iš jų atsigręžęs pamatė, kad poną *Kitų Tikslų Siekiantįjį* pasivijo trys ponai, kuriems jis labai žemai nusilenkė, ir jie jam atsakė tuo pačiu. Tai buvo ponas *Neatsisakantis Pasaulio*, ponas *Pinigmylys* ir ponas *Šykštuolis*. Juos ponas *Kitų Tikslų Siekiantysis* pažino anksčiau. Jie kartu mokėsi, o jų mokytojas buvo ponas *Griebiantysis*, gyvenęs *Pelno mėgėjų* mieste lyje, *Gobiulių* grafystėje, šalies šiaurėje. Šis mokytojas juos išmokė Turto Gavimo Meno paslapčių, nesvarbu, ar tai būtų pasinaudojant smurtu, apgavyste, meilikavimu, melu, ar prisidengiant Tikėjimu. Šie keturi ponai taip išlavėjo Turto Gavimo Meno srityje, kad kiekvienas jų galėjo atidaryti savo mokyklą.

Taigi kai jie taip maloniai pasisveikino, kaip buvau minėjęs, ponas *Pinigmylys* paklausė pono *Kitų Tikslų Siekiančiojo*: „Kas tokie keliauja prieš mus?“ Nes *Kristianas* su *Viltinguoju* vis dar buvo matomi iš tolo.

Kitų Tikslų Siekiantysis. Tai du iš tolimo krašto atvykę žmonės, kurie *savo sumanytu būdu* keliauja šiuo Keliu.

Pinigmylys. Vaje! Kodėl jie nepalaukė mūsų, kad mes visi kartu maloniai keliautume? Aš tikiuosi, kad ir jie, ir mes, ir jūs, pone, esame Piligrimai?

Kitų Tikslų Siekiantysis. Mes iš tiesų jie esame, bet tie žmonės, keliaujantys prieš mus, labai griežti, ypač aukštai vertinantys savo nuomonę. Be to, menkai vertina kitų požiūrius. Jei žmogus dievobaimingas, bet visiškai nepritaria jiems, tai jie atsisako tokio žmogaus draugijos.

Šykštuolis. Tai blogai, esame skaitę apie tokius, kurie *pernelyg teisūs*. Jų Griežtumas leidžia jiems kaltinti ir teisti visus, išskyrus save pačius. Bet, meldžiamasis, pasakyk, *kokiais* klausimais jūs nesutarėte ir ar daug jų buvo?

Kitų Tikslų Siekiantysis. Na, jie tokie užsispyrėliai, kad mano, jog jų Pareiga lėkti

Jis turi naujus
kelionės
draugus.

Kaip Kitų
Tikslų
Siekiantysis
apibūdina
Piligrimus.

Tuštybės Miestas

galvotrūkčiais. O aš laukiu palankaus Vėjo ir palankios Srovės. Jie mano, kad dėl Dievo reikia rizikuoti viskuo, o aš manau, jog svarbu iš visų jėgų siekti užtikrinti savo Gyvybę ir Nuosavybę. Jie ryžtasi laikytis savo įsitikinimų, nors visi žmonės būtų nusistatę prieš juos. Aš išpažįstu Tikėjimą tik tuomet, kai tai sutampa su viešąja Nuomone ir užtikrina mano Saugumą. Jie yra Tikėjimo pusėje net tuomet, kai jis vaikšto Skarmaluotas ir visų Nekenčiamas. Aš tik tada prie jo prisidedu, kai jis Auksinėmis Kurpaitėmis vaikšto gatvėmis, o žmonės jam kelia Ovacijas.

Ponas Besilaikantis Pasaulio. Ak, laikykis to ir toliau, gerasis pone *Kitų Tikslų Siekiantysis*, nes, mano nuomone, žmogus yra Kvailas, jei, turėdamas Teisę visa išsaugoti, tampa toks neišmintingas, jog tai praranda. Būkime gudrūs kaip *Žalčiai*. Geriausia šienauti, kai šviečia Saulė, ir netgi Bitė žiemą ramiai ilsisi, o ima darbuotis tuomet, kai darbas teikia jai ir Naudą, ir Malonumą. Kartais Dievas siunčia lietų, kartais – saulę. Vieni yra kvaili, nes vaikšto per lietų. Mes būkime protingi ir keliaukime geru oru. Aš labiausiai mėgstu tokį Tikėjimą, kuris puikiai derinasi su Dievo mums suteiktų palaiminimų išsaugojimu. Kas, vadovaudamasis sveiku Protu, gali pamanyti, kad Dievas, mums suteikęs gėrybių šiame Gyvenime, nenorėtų, kad jas išlaikytume? Dėl Tikėjimo *Abraomas* su *Saliamonu* tapo turtingi. O *Jobas* yra pasakęs, kad geras žmogus *susikraus tiek Aukso, kiek yra Dulkių*. Bet toks žmogus yra nepanašus į keliaujančius priešais mus, jei jie tokie, kaip sakei.

Ponas Šykštuolis. Aš manau, kad mes visi sutariame šiuo klausimu, todėl nereikia apie tai daugiau kalbėti.

Ponas Pinigmylys. Tikrai nėra reikalo apie tai daugiau kalbėti, nes toks žmogus netiki nei Šventuoju Raštu, nei Sveiku protu (jūs matote, kad abu yra mūsų pusėje), nežino savo Privilegijų ir negalvoja apie Saugumą.

Ponas Kitų Tikslų Siekiantysis. Mano broliai, kaip suprantate, mes visi esame Pi-

ligrimai ir, norėdami atitraukti dėmesį nuo blogų dalykų, verčiau padiskutuokime vienu klausimu:

„Tarkime, vienam žmogui – Dvasininkui, Prekybininkui ar kitokiam – pasitaiko galimybė įgyti šiame gyvenime palaiminimų, kuriuos jis gali gauti tik tapdamas, bent jau išoriškai, labai uolus Tikėjimo išpažinėjas, koks anksčiau nebuvo. Ar jis galėtų, norėdamas pasiekti savo Tikslus, pasinaudoti šia Galimybe ir išlikti sąžiningas žmogus?“

Ponas Pinigmylys. Aš suvokiu šio klausimo esmę ir, ponams maloningai leidus, pabandysi suformuluoti atsakymą. Pirmiausia atsakysiu į tavo klausimą turėdamas omenyje *Dvasininką*. Tarkime, Dvasininkas yra doras žmogus, turintis tik mažą parapiją, bet nusižiūrėjęs didesnę ir nepalyginti pelningesnę ir turtingesnę vietą. Tačiau ją gaus tik tada, kai labiau atsidės Dievo Žodžio studijoms, dažniau ir uoliau pamokslaus ir prisitaikys prie žmonių nuotaikos bei pakeis kai kuriuos savo Principus. Taigi, mano nuomone, nėra jokios priežasties, kodėl jis negalėtų taip elgtis (ir įvykdyti savo Pašaukimą) ir likti sąžiningas žmogus. Atsakysiu, kodėl.

1. Jo troškimas turėti pelningesnę vietą yra teisėtas (to negalima paneigti), nes tokią galimybę jam suteikė Apvaizda. Tad jei tik gali ją įsigyti, ir turėtų tai daryti ir nesibaiminti dėl Sąžinės.

2. Kadangi šis pelningesnės vietos siekimas siejasi su nuodugnesniu Dievo Žodžio studijavimu, uolesniu Pamokslavimu ir taip toliau, tai jį daro dar geresnį, verčia tobulinti savo gabumus. Ir tai atitinka Dievo Mintis.

3. Dabar apie prisitaikymą prie žmonių nuomonės. Jei žmogus atsisako kai kurių savo Principų tik norėdamas geriau patarnauti, tai rodo: pirma, kad jis moka atsižadėti savęs, antra, jis yra švelnios ir patrauklios elgsenos ir, trečia, dėl to tik geriau atliks dvasininko pareigas.

4. Darau išvadą, kad dvasininkas, kuris *mažą* iškeičia į *didelį*, negali būti pasmerk-

Tuštybės Mugė

tas kaip goduolis. Toks žmogus, kuris lavina savo gabumus ir yra uolus, turėtų būti laikomas vykdančiu savo Pašaukimą ir išnaudojančiu kiekvieną progą daryti Gera.

Dabar atsakau į antrąją klausimo dalį apie minėtą *Prekybininką*. Tarkime, kad žmogus sunkiai verčiasi, bet tapęs Tikinčiuoju galės pagerinti savo finansinius reikalus, galbūt gaus turtingą žmoną ar įgis kur kas turtingesnių pirkėjų savo prekėms. Nematau jokios priežasties, kodėl šis žmogus negali to padaryti.

1. Tapti *Tikinčiuoju* yra Dorybė, neatsižvelgiant į priežastis.

2. Nėra nedora vesti turtingą nuotaką ar įgyti daugiau pirkėjų savo prekėms.

3. Be to, jei žmogus tai įgyja tapęs tikinčiuoju, jis gėrybes gauna iš tų, kurie yra geri, ir pats tampa geras. Tad gera Žmona, geri Pirkėjai, geras Pelnas – jei tai įgyjama tapus Tikinčiuoju, – yra gerai. Todėl tapti tikinčiuoju, kad visa tai gautum, yra geras ir naudingas Sumanymas.

Šitokiam pono *Pinigmylio* atsakymui į pono *Kitų Tikslų Siekiančiojo* klausimą visi karštai pritarė. Jie nusprendė, kad šis atsakymas labai išsamus ir vertingas. Kadangi, jų nuomone, tokio atsakymo niekas negalės paneigti, o *Kristianas* su *Viltinguoju* vis dar buvo jų akiratyje, nutarė juos pasivyti ir jiems pateikti šį klausimą. Viena iš priežasčių, kodėl jie taip sugalvojo, – kad anksčiau tiedu buvo pasipriešinę ponui *Kitų Tikslų Siekiančiajam*. Tad jie juos pašaukė, o tiedu luktelėjo. Beeidami nusprendė, kad klausimą užduos ne ponas *Kitų Tikslų Siekiantysis*, o ponas *Neatsisakantis Pasaulio*, nes jie manė, kad šie į klausimą atsakys ramiai, nesikarščiuodami (mat šiek tiek anksčiau tarp jų ir pono *Kitų Tikslų Siekiančiojo* buvo kilęs ginčas).

Taigi jie susitiko ir po trumpo pasisveikinimo ponas *Neatsisakantis Pasaulio* pateikė *Kristianui* ir jo draugui tą patį klausimą bei paklausė, ar jie galėtų į jį atsakyti.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* atsakė: „Netgi kūdikis tikėjime galėtų atsakyti į dešimt tūkstančių tokių klausimų. Jei neteisinga sekti Kristų dėl duonos kepalėlių, kaip parašyta *Jono 6* skyriuje, kaip dar šlykščiau iš Jo ir Tikėjimo pasidaryti Priedangą, kad pasiektume Pasaulio gėrybių ir jomis naudotumesi? Vien tik Pagonys, Veidmainiai, Velniai ir Burtininkai mano taip.

1. *Pagonys Hamoras* ir *Sichemas* norėjo *Jokūbo* dukterų ir galvijų, bet suvokė, kad kitaip jų negaus, nebent leis bus apipjaustomi. „Jei kiekvienas mūsų vyriškis bus apipjaustomas taip, kaip jie, tai visi jų galvijai, visa jų nuosavybė ir visi gyvuliai atiteks mums.“ Šie žmonės troško *Jokūbo* Dukterų ir Galvijų, o iš Tikėjimo jie pasidarė Priedangą, kad visa tai gautų. Visą šią istoriją skaitykite *Pradžios knygoje 34, 20–23*.

2. Veidmainių *Fariziejų* buvo toks pats Tikėjimas. Jų Ilgos Maldos buvo tik Apsimetinėjimas, o Tikslas – gauti našių namus. Iš Dievų jie sulaukė baisaus pasmerkimo, žr. *Luko 20, 46–47*.

3. *Judas*, kuris buvo pats Velnias, laikėsi tokio paties Tikėjimo. Jo Tikėjimo tikslas – pinigų Maišelis, kad galėtų pasisavinti jo turinį. Bet Judas pražuvo, susilaukė pasmerkimo ir tapo Pražūties Sūnumi.

4. *Simonas Burtininkas* Tikėjo taip pat. Jis troško Šventosios Dvasios, kad dėl jos galėtų dar daugiau Pasipelnyti. Bet *Petras* jį pasmerkė *Apėstulų darbų 8, 19–22*.

5. Taip pat manau, kad tas, kuris tampa Tikinčiuoju dėl pasaulio, greitai dėl Pasaulio atsisąžadės Tikėjimo. Kaip *Judo* kėsiai, tapus tikinčiuoju, buvo gauti pasaulio gėrybių, taip jis ir pardavė savo Mokytoją už tą patį. Tad atsakyti teigiamai į šį klausimą, kaip tikiu, jūs atsakėte, ir laikyti šį atsakymą teisingu yra kartu Pagoniška, Veidmainiška ir Šėtoniška. Jūsų Atlygis bus pagal jūsų Darbus. Išgirdę tokį atsakymą visi spoksojo vienas į kitą, bet negalėjo paprieštarauti *Kristianui*. *Viltingasis* taip pat pritarė išsamiam *Kristiano* atsa-

Kristianas su Ištikimuoju tampa reginiu

kymui. Paskui įsiviešpatavo ilga Tyla. Ponas *Kitų Tikslų Siekiantysis* ir jo draugija apstulbusi lūkuriavo, kol *Kristianas* su *Viltinguoju* juos pralenks. Po šių įvykių *Kristianas* pasakė draugui: „Jei šie žmonės negali atsilaikyti prieš žmogaus nuomonę, kaip jie atsilaikys prieš Dievo nuosprendį? Jei jie neturi ką atsakyti Moliniam indui, ką jie atsakys, kai girdės priekaištus iš visa ryjančios Ugnies?“

Paskui *Kristianas* su *Viltinguoju* juos pralenkė ir keliavo toliau, kol priėjo gražią lygumą, kuri vadinosi *Poilsis*. Ja keliauti buvo labai malonu. Bet ši lyguma buvo *nedidelė*, todėl jie ją greitai perėjo. Šiek tiek toliau pamatė kalvelę, vadinamą *Nauda*, kurioje buvo *Sidabro Kasykla*. Kai kurie anksčiau keliausieji buvo nuėję jos pažiūrėti, nes tai įžymi vieta. Bet atsistoję per arti duobės krašto, kur žemė tik atrodydavo tvirta, žmonės negarmėdavo žemyn ir užsimušdavo. Kiti buvo ten taip suluošinti, kad iki Mirties nebeatgavo sveikatos.

Taip pat sapnavau, kad atokiau nuo kelio, prie *Sidabro Kasyklos*, stovėjo *Demas* (labai padoriai atrodantis) ir kvietė keliautojus ateiti pažiūrėti. *Demas* sušuko *Kristianui* ir jo bičiuliui: „Ei! Pasukite čionai ir aš jums kai ką parodysiu!“

Kristianas. Kas tai galėtų būti, kad vertėtų mums pasukti iš Kelio?

Demas. Čia yra *Sidabro Kasykla*. Daugelis joje išsikasa Turtų. Jei ateisite, įdėję nedaug pastangų, apsirūpinsite visam gyvenimui!

Viltingasis. Tuomet *Viltingasis* atsakė: „Eime pažiūrėti!“

Kristianas. Ne, aš neisiu, – atsakė *Kristianas*, – esu girdėjęs apie šią vietą. Joje daugelis žuvo. Be to, turtai yra Žabangos tiems, kurie jų trokšta, nes sukliudo tęsti Kelionę.

Po šių žodžių *Kristianas* sušuko *Demui*: „Ar ši vieta nepavojinga? Ar ji nesukliudė daugeliui tęsti Kelionę?“

Demas. Nelabai pavojinga, išskyrus tuos, kurie patys nesisaugo. Bet vis dėlto tai sakydamas jis *paraudo*.

107

Piligrimai šiame gyvenime patiria nedaug Poilsio.

Naudos kalva yra pavojinga vieta.

Demas Naudos kalvoje.

Jis kviečia Kristianą su Viltinguoju ateiti pas jį.

Viltingasis gundomas eiti pažiūrėti, bet Kristianas jį sulaiko.

Ožėjo 4, 18.

Kristianas. Neikime nė žingsnio į tą pusę, – pasakė *Kristianas Viltingajam*, – laikymės savo Kelio.

Viltingasis. Garantuoju, kai ateis *Kitų Tikslų Siekiantysis*, jis, išgirdęs tokį kvietimą, tuojau nueis pažiūrėti.

Kristianas. Be jokios abejonės, nes jo įsitikinimai veda ta linkme. Aš beveik garantuoju, kad jis ten ir žus.

Demas. Tuomet *Demas* dar kartą jiems sušuko: „Nejau neateisite pažiūrėti?“

Kristianas. Į tai *Kristianas* tiesiai šviesiai atsakė: „*Demai*, tu esi Viešpaties teisių Kelių Priešas ir vieno mūsų Karaliaus Teisėjų buvai pasmerktas, kad pasukai į šalį. Kodėl trokšti ir mus suklaidinti? Be to, jei mes pasuksime į šalį, mūsų Viešpats Karalius tikrai tai sužinos ir mus sugėdins. O mes norime Jo akivaizdoje stovėti drąsiai ir be baimės.“

Demas jiems dar sušuko, kad jis irgi esąs jų Brolis. Jei truputį palūkės, jis juos greitai pasivys.

Kristianas. Tuomet *Kristianas* paklausė: „Kuo tu vardu? Ar jis ne toks, kokiu aš tave šaukiau?“

Demas. Taip, mano vardas *Demas*, aš – *Abraomo* sūnus.

Kristianas. Aš tave pažįstu. *Gehazis* buvo tavo prosenelis, o *Judas* – tėvas. Tu nusekei jų pėdomis ir kreti šėtoniškas išdaigas. Tavo tėvas buvo pakartas kaip Išdavikas ir tu nusipelnei tokio paties atlygio. Gali būti tikras, kad, atėjęs pas Karalių, mes tikrai papasakosime apie tavo elgesį. Paskui jie nukeliavo toliau.

Per tą laiką *Kitų Tikslų Siekiantysis* su savo bičiuliais vėl pasirodė akiratyje. *Demui* vos vieną kartą pamojus jiems ranka, šie nuėjo pas jį. Aš nežinau, ar jie įkrito į duobę bežiūrėdami per jos kraštą, ar nuėjo kasti sidabro, ar užtroško kasykloje nuo susikauptųjų dujų. Bet jų daugiau nebemačiau Kelyje. O *Kristianas* užgiedojo taip:

Kristianas tiesiai šviesiai kalba apie Demą. 2 Timotiejui 4, 10.

2 Karalių 5, 20. Mato 26, 14–15; 27 sk. 1–6 eil.

Kitų Tikslų Siekiantysis nuėjo pas Demą.

Ištikimasis sudeginaamas ant laužo

*Kitų Tikslų Siekiantysis
su Demu sutaria visados,
Kai vienas pašaukia,
o kitas atskuba gauti naudos.
Taip pamilę dabar šį Pasaulį abu,
Neina nė žingsnio toliau,
Piligrimų jiems kelias – tabu.*

Vėliau pamaciau, kad, perėję šią lygumą, Piligrimai pamatė seną *Paminklą*, stovintį šalia kelio. Jis juos labai sudomino. Jo forma buvo labai keista, primenanti *Motėrį*, pavirtusią Stulpu. Jie ilgokai apžiūrinėjo *Paminklą*, bet niekaip negalėjo suprasti, ką jis vaizduoja. Staiga *Viltingasis* šio *Paminklo* viršuje pamatė užrašą keistomis raidėmis. Kadangi jis buvo nemokytas žmogus, tai paklausė *Kristiano* (nes šis mokėjo skaityti), gal jis galėtų perskaityti užrašą. *Kristianas* priėjęs skiemenuodamas perskaitė: „*Prisiminkite Loto žmoną*.“ Jis perskaitė užrašą savo draugui. Abu nutarė, kad šis *Paminklas* ir buvo *Loto* žmona, pavirtusi Druskos Stulpu, nes ji su *gobšia širdimi* atsuko atgal, kai bėgo nuo *Sodomos* sunaikinimo. Šis keistas ir netikėtas reginys įkvėpė bendrakeleivius tokiam pokalbiui.

Kristianas. Ak, mano broli! Tai pačiu laiku pamatytas reginys. Jį pamatėme iš karto po to, kai *Demas* mus kvietė apžiūrėti *Naudos* kalvą. Jei būtume jo paklausę, kaip jis troško ir kaip tu buvai linkęs, mano broli, mes būtume tapę kaip ši Moteris reginiu visiems, kurie keliaus po mūsų.

Viltingasis. Gailiuosi, kad buvau kvailas ir stebiuosi, kad netapau toks, kaip *Loto* žmona, nes kuo skiriasi jos Nuodėmė nuo manošios? Ji tik atsigrėžė atgal, o aš troškau nueiti ir pažiūrėti. Tebūnie pašlovinta Malonė, o aš – sugėdintas, kad mano širdyje atsirado vietos tokiam dalykui.

Kristianas. Pasvarstykime, kad tai pasitarnautų mums ateityje. Ši moteris išvengė vienos Bausmės, nes buvo išgelbėta nuo *Sodomos* sunaikinimo. Bet ją sunaikino kita bausmė. Ji pavirto Druskos Stulpu.

109

Jie pamato
keistą *Paminklą*.

Pradžios 19, 26.

Viltingasis. Iš tiesų ji gali mums būti *Išpėjimas* ir *Pavyzdys*. *Išpėjimas* – kad mes vengtume jos nuodėmės. Arba tai yra ženklas, kad tų, kurie nekreips dėmesio į šį *ispėjimą*, laukia tokia Bausmė kaip ir jos. Taip pat ir *Korė*, *Datanas* ir *Abiramas* kartu su dviem šimtais penkiasdešimt vyrų tapo ženklu arba *pavyzdžiu*, kad kiti taip nesielgtų. Bet labiausiai mane verčia susimąstyti vienas dalykas – kaip *Demas* ir kiti jo draugužiai gali taip drąsiai ir įžūliai siekti turto, kai ši moteris tik atsigrėžusi (mes nemanome, kad ji būtų nors žingsnelį žengusi iš Kelio) buvo paversta Druskos Stulpu. O ypač jos Bausmė tapo *ispėjimu* visiems ir ji puikiai matoma iš ten, kur jie yra. Jie galėtų ją pamatyti, jei tik pakeltų akis.

Kristianas. Tai ir mane stebina, be to, įrodo, kad jų širdys visiškai atsidavusios tam reikalui. Manau, šiuos žmones galima palyginti su tais, kurie krausto kišenes Teisėjo akivaizdoje, arba kurie vagia pinigų maišelius jau būdami Kartuvėse. Apie *Sodomos* gyventojus pasakyta, *kad jie buvo be galo dideli nusidėjėliai*, nes nusidėjo *Viešpačiui*. Tai reiškia – nusidėjo Jam matant, nepaisydami Jo Gerumo, kurį Jis buvo jiems parodęs. *Sodomos* žemė prieš *Viešpačiui* sunaikinant buvo *lyg Edeno sodas*. Šių žmonių nuodėmės sukėlė *Viešpaties* pavydą ir jie visi žuvo baisiose iš Dangaus siųstose liepsnose. Mums tenka padaryti logišką išvadą, kad tie, kurie nusideda *Viešpaties* akivaizdoje ir Niekina tokius reikšmingus pavyzdžius, nuolat juos *ispėjančius* taip nesielgti, susilauks pačios sunkiausios Bausmės.

Viltingasis. Be abejo, tavo žodžiai yra teisingi. Kokia Malonė, kad nei tu, o ypač aš, netapome tokiu *ispėjančiu* pavyzdžiu kitiems! Dėl to turime dėkoti Dievui, bijoti Jo ir visuomet prisiminti *Loto* žmoną.

Paskui mačiau, kad jie nukeliavo prie nuostabios upės, kurią karalius *Dovydas* buvo pavadinęs *Dievo upe*, o apaštalas *Jonas* – *Gyvenimo Vandens upe*. Jų kelias drie-

Skaičių 26,
9–10.

Pradžios 13, 13.

10 eil.

111
Upė, Psalmių
65, 9.

Viltingasis prisijungia prie Kristiano

kėsi palei Upę. *Kristianas* su savo bičiuliu keliavo didžiai gerėdamiesi. Jie gerė vandenį iš Upės. Vanduo buvo labai skanus ir atgaivino jų pavargusią dvasią. Be to, ant abiejų šios Upės krantų augo žali Medžiai, brandinantys visokius vaisius, o šių medžių lapai tiko ligoms Gydyti. Keleiviai taip pat mėgavosi šių medžių vaisiais, o lapus valgė, kad išvengtų Persivalgymo ir kitų negalavimų, kurie ima kankinti nuo Karščio pervargusius keliautojus. Abiejose Upės pusėse plytėjo pieva, nuostabiai išpuošta lelijomis ir žaliuojanti ištisus metus. Šioje pievoje jie atsigulė pamiegoti. Čia jie galėjo *ilsėtis be baimės*. Pabudę dar užvalgė medžių vaisių, atsigėrė Upės vandens ir vėl nuėjo ilsėtis. Taip jie praleido kelias dienas ir naktis. Pailsėję užgiedojo:

*Kokios nuostabios Srovės Kristolinės,
saulės spindulių apšviestos,
guodžia vis Piligrimus, keliaujančius Keliu!
O kvapas tos žalios Lankos toks malonus,
taip džiugina visus.
Ji – kupina gėrybių. Ten auga medžiai,
brandinantys puikius Vaisius.
Jų Lapai gydo negalias visokias,
moka stebuklus daryt.
Visi, vos paragavę šių gėrybių,
parduoda viską laukui įsigyt.*

Kai jie vėl panoro tęsti Kelionę (nes tai dar nebuvo jų Kelionės pabaiga), užvalgė, atsigėrė ir iškeliavo.

Dabar sapne regėjau, kad jiems netoli nukeliavus, Kelias kuriam laikui nutolo nuo Upės ir tai juos labai nuliūdino. Tačiau jie nedrįso pasukti iš *Kelio*. Šiuo metu Kelias, nutolęs nuo Upės, tapo akmenuotas, o jų kojos dėl sunkios kelionės – žaizdotos. *Todėl Piligrimų Dvasios dėl kelionės šiuo keliu buvo labai prislėgtos*. Vis dėlto jie keliavo toliau, bet širdyje troško geresnio Kelio. Šiek tiek paėję, Kairėje kelio pusėje pamatė aptvertą

Apriškimo
22 sk.
Ezechielio
47 sk.

Medžiai prie
Upės.
Medžių vaisiai
ir lapai.

Pieva, kurioje
jie ilsėjosi.
Psalmių 23, 2.
Izaijo 14, 30.

113

Skaičių 21, 4.

Pievą ir Kopėtėles, kuriomis galėjo perlipsti tvorą. Ši pieva vadinosi *Aplinkinio Kelio Pieva*. *Kristianas* tarė savo draugui: „Jei ši pieva eina palei mūsų Kelią, keliaukime ja.“ Tai pasakęs jis užlipo ant Kopėtėlių ir apsižvalgė. Kitoje tvoros pusėje pamatė pagal jų Kelią einantį taką. „Taip ir maniau, – pasakė *Kristianas*, – šita puse kur kas lengviau eiti. Brangus *Viltingasis*, keliaukime pieva.“

Viltingasis. O jeigu šis Takas išves mus iš Kelio?

Kristianas. Aš tuo netikiu, – atsakė šis, – ar nematai, kad jis eina pagal mūsų Kelią?

Taigi *Viltingasis*, savo draugo įkalbėtas, užlipo paskui jį Kopėtėlėmis. Vos tik perlipę ir pradėję eiti Taku abu pajuto, kad šis Takas visiškai nevargina kojų, o kiek paėję priešais išvydo žmogų, keliaujantį tuo pačiu Taku. (Šio žmogaus vardas buvo *Tuščiai Pasitikintis*.) Jie jį pašaukė ir paklausė, kur veda šis Kelias. Šis atsakė, kad Dangaus Vartų link. „Na, matai, – pasakė *Kristianas*, – ar aš tau nesakiau? Dabar gali būti tikras, kad esame teisingame kelyje.“ Šis žmogus keliavo priešais juos, o jie sekė jam iš paskos. Bet staiga atėjo Naktis, labai sutemo ir jie pametė iš akių savo vedlį.

Dėl šios tamsos žmogus, ejęs priekyje (šio žmogaus vardas *Tuščiai Pasitikintis*), nematydamas kelio, įkrito į Duobę, kurią iškasė šios žemės Kunigaikštis, kad į ją įkristų visi *tuščiai pasitikintys* kvailiai. Krisdamas žmogus mirtinai užsimušė.

O *Kristianas* su bičiuliu girdėjo, kaip šis krito. Jie pašaukė žmogų, norėdami paklausti, kas nutiko, bet neišgirdo jokio atsakymo, vien tik dejones. *Viltingasis* paklausė: „Kur mes atsідūrėme?“ Į klausimą jo draugas neatsakė, nes nujautė, kad bus išvedęs iš Kelio. Kaip tik tuomet pradėjo labai stipriai lyti, griaudėti ir žaibuoti, o vanduo nepaprastai greitai kilo.

Tada *Viltingasis* savo širdyje sudejavo: „Ak, kad būčiau laikęsis savo Kelio!“

Aplinkinio
Kelio Pieva.
Vienas
Pagundymas
atveda prie kito.

Subrendę
Kristaus
sekėjai gali
išvesti iš kelio
silpnuosius.

Matai, kas
nutinka, kai
prisidedama
prie
Nepažįstamųjų.

Izaijo 9, 16.
Duobė, į kurią
įkrinta Tuščiai
pasitikintys.

Kristiano ir
Viltingojo
pašnekesys.

Pilgrimai susitinka Kitų Tikslų Siekiantį

Kristianas. Kas galėjo pamanyti, kad šis Takas išves mus iš Kelio?

Viltingasis. Iš pradžių aš to bijojau ir dėl to tave švelniai įspėjau. Negalėjau su tavimi kalbėti griežčiau, nes tu vyresnis už mane.

Kristianas. Gerasis broli, nepyk ant manęs, aš gailiuosi, kad išvedžiau tave iš kelio ir kad patekai į tokį baisų Pavojų. Meldžiu, broli, atleisk man, aš neturėjau Piktų Ketinimų.

Viltingasis. Nenusimink, broli, aš tau atleidžiu ir tikiu, kad tai išeis mums į gera.

Kristianas. Džiaugiuosi, kad turiu tokį gailestingą brolių. Nestovėkime vietoje, keliaukime atgal.

Viltingasis. Gerasis broli, ar leisi man eiti pirmam?

Kristianas. Ne, prašau leisti man eiti pirmam. Jei priešakyje pavojus, aš pirmas jį su-tiksiu, nes dėl mano kaltės mes abu išklydome iš kelio.

Viltingasis. Ne, – atsakė *Viltingasis*, – tu neisi pirmas, nes esi susijaudinęs ir gali dar kartą mus abu išvesti iš Kelio. Tada jie išgirdo Padrąsinantį Balsą: „*Kreipk savo širdį į tiesų kelią. Sugrįžk į Kelią, kuriuoėjai.*“ Per tą laiką Vanduo gerokai pakilo, todėl Kelias atgal tapo labai pavojingas. (Tuomet aš pagalvojau, kad kur kas lengviau išklysti iš kelio, nei išklydusiam iš jo vėl patekti į tą kelią.) Vis dėlto jie ryžosi eiti atgal, bet buvo labai tamsu, o Vanduo pakilo taip aukštai, kad jie eidami kokius devynis ar dešimt kartų vos neprigėrė.

Nors jie iš visų jėgų stengėsi tą vakarą sugrįžti prie Kopėtėlių, jiems nepasisėkė. Todėl priėję pastogę nusprendė atsisėsti ir sulaukti Ryto. Būdami labai pavargę, užmigo.

Kai Piligrimai dėl lengvesnio Kelio

pataikauja Kūnui, visada

Patenka jie į dideles Bėdas.

Ir tas, kuris gyvena

pagal Kūno įgeidžius išvien,

Naikina pats save kasdien.

Kristianas atgailauja, kad išvedė brolių iš Kelio.

Jeremijo 31, 21.

Keliaudami atgal jie patenka į pavojų nuskęsti.

Nutiko taip, kad netoli tos vietos, kur jie miegojo, stovėjo pilis. Ji vadinosi *Abejonių Pilimi* ir priklausė *Milžinui Nusivylimui*. Piligrimai ilsėjosi kaip tik šio Milžino valdose. Anksti ryte atsikėlęs Milžinas išėjo pasivaikščioti ir užklupo *Kristianą* su *Viltinguoju* miegančius jo žemėje. *Niūriu* ir *šiurkščiu* balsu įsakė keltis ir paklausė, iš kur jie atkeliavo ir ką veikė jo valdose. Jie atsakė esą Piligrimai, kurie išklydo iš Kelio. Tada *Milžinas* tarė: „Jūs nusikaltote man, nes vaikščiojote ir miegojote mano valdose, todėl privalote eiti su manimi.“ Jie pakluso, nes *Milžinas* buvo už juos stipresnis. Jie taip pat neturėjo ką atsakyti, nes žinojo, kad Nusikaltoto. *Milžinas* įsakė jiems eiti pirma jo ir nuvedė juos į pilyje esantį labai tamsų požemio Kalėjimą, kuriame šių dviejų žmonių sieloms baisiai šlykščiai dvokė. Kalėjime jie išbuvo nuo *Trečiadienio* ryto iki *Šeštadienio* vakaro be kąsnelio duonos, vandens lašo, neregėdami Šviesos. Niekas neužėjo pasiteirauti apie jų būklę. Jiems buvo labai bloga, jie neturėjo nei Draugų, nei Pažįstamų. *Kristianas* kentėjo dvigubą skausmą, nes dėl jo neprotingo skubotumo abu pateko į šitokią bėdą.

Milžinas Nusivylimas turėjo žmoną, kurios vardas *Nepasitikinti*. Kai jie nuėjo miegoti, *Milžinas* papasakojo žmonai apie atliktus darbus – kad sugavo du Belaisvius ir patalpino juos į požemio *Kalėjimą*, nes jie vaikščiojo po jo žemes. Jis pasiteiravo žmonos, kaip jam pasielgti su belaisviais. Ši jo paklausė, kas jie tokie, iš kur atėjo ir kur keliauja. *Milžinas* papasakojo. Ji patarė ryte juos negailestingai primušti. Ryte *Milžinas* pačiupo sunkų, šakotą vėzdą ir nuėjo į *Požemį* pas kalinius. Iš pradžių jis juos išplūdo tarytum šunis, nors šie jam neištarė nė jokio blogo žodžio. Paskui puolė baisiai mušti. Jie gulėjo bejėgiai ant grindų, nepajėgdami net atsiversti. Primušęs kalinius *Milžinas* pasiūlino, o jie liko vieni apverkti savo vargų ir dejuoti dėl užklupusios nelaimės. Abu bičiuliai visą dieną praleido dejuodami ir gailiai Rau-

115

Jie miega
Milžino
Nusivylimo
valdose.

Jis juos atranda
miegančius
savo žemėje
ir nusiveda į
Abejonių Pilį.

Jų įkalinimo
niūrumas.
Psalmių 88.

Ketvirtadienį
Milžinas
Nusivylimas
primuša
Kalinus.

Ponai Kitų Tikslų Siekiantysis, Neatsisakantis Pasaulio, Pinigmylys ir Šykštuolis

dodami. Kitą vakarą *Nepasitikinti* paklausė vyro apie kalinius ir, išgirdusi, kad šie vis dar gyvi, patarė Milžinui jiems pasiūlyti patiems nusižudyti. Kitą rytą paniuręs (kaip ir anksčiau) Milžinas nuėjo ir, pamatęs, kad jie labai kenčia nuo vakarykščių smūgių, pasakė niekuomet neišleisias jų iš Kalėjimo, todėl vienintelis būdas išsivaduoti nuo skausmų – nusižudyti naudojantis Peiliu, Kartuvėmis ar Nuodais. „Kodėl jūs turėtumėte rinktis Gyvenimą, – pridūrė jis, – kai matote, kad jis kupinas Kančių?“ Bičiuliai prašė paleisti. Tai išgirdęs Milžinas siaubingai kraupiai į juos pažiūrėjo ir puolė jų link, norėdamas pats juos nužudyti. Bet staiga jam prasidėjo priepuolis (kartais, esant Giedram orui, jam užėina priepuoliai) ir kuriam laikui suparalyžiavo rankas. Todėl Milžinas paliko juos apsvastyti pasiūlymo. Kaliniai pradėjo tartis, kaip pasielgti, – ar priimti jo patarimą, ar ne. Pokalbį pradėjo taip:

Kristianas. Brolau, – paklausė *Kristianas*, – ką mums daryti? Dabartinis mūsų gyvenimą toks apgailėtinas! Net nežinau, ar geriau gyventi, ar nusižudyti. *Mano Siela pasirinktų būti Pasmaugta*, o ne gyventi. Kape man būtų lengviau nei šiame Kalėjime! Ar leisime, kad šis Milžinas mums viešpatautų?

Viltingasis. Tiesa, mūsų būklė baisi. Ir aš daug mieliau norėčiau numirti, nei *taip* amžinai gyventi. Bet apsvastykime, kad Šalies, į kurią keliaujame, Viešpats yra pasakęs: „Nežudyk!“ Įsakyta nežudyti kito asmens, o juo labiau draudžiama paklausti Milžino patarimo ir patiems nusižudyti. Be to, kai nužudai kitą asmenį, nužudai tik jo kūną. Bet tas, kuris *pats* nusižudo, nužudo ir Kūną, ir Sielą. Be to, broli, tu kalbi apie poilsį kape, bet esi pamiršęs Pragarą, į kurį tikrai pateks visi Žmogžudžiai. Nes nė vienas Žmogžudys neturi Amžinojo gyvenimo ir taip toliau. Prisiminkime ir tai, kad ne visa Valdžia yra *Milžino Nusivylimo* rankose. Kiti, manau, irgi buvo patekę į jo nagus, bet vis dėlto kažkaip jiems pasisekė iš čia ištrūkti. Kas žino,

Penktadienį
Milžinas
Nusivylimas
pasiūlo
nusižudyti.

Milžinui
kartais užėina
Priepuoliai.

Kristianas
netenka vilties.

Jobo 7, 15.

Viltingasis jį
guodžia.

gal Dievas, sutvėręs pasaulį, mums padės ir *Milžinas Nusivylimas* numirs. Galbūt jis kurią dieną pamirš mus užrakinti, o gal netrukus vėl jam užeis priepuolis, kurio metu jis negalės pajudinti kojų? Jei kada nors taip nutiks, aš pasiryžęs sukaupti visą Drąsą ir iš visų jėgų stengtis ištrūkti iš čia. Koks aš kvailas, kad nemėginau to daryti anksčiau! Bet kad ir kaip ten būtų, broli, truputį pakentėkime, gal ateis džiugaus išsivadavimo laikas. Tik nebūkime savižudžiai. Šie *Viltingojo* žodžiai nuramino brolio sielą. Taip jie liūdni ir apgailėtini Tamsoje praleido dieną.

O vakare *Milžinas* nuėjo dar sykį į Požemį pažiūrėti, ar belaisviai paklausė jo patarimo. Atėjęs rado juos gyvus. Jie buvo vos gyvi, nes, negaudami nei duonos, nei vandens, be to, smarkiai sužaloti, jie nieko daugiau negalėjo daryti, tik kvėpuoti. Bet, kaip jau esu sakęs, *Milžinas* rado juos gyvus, o tai jį baisiai įsiutino. Jis pasakė, kad jie pasigailės gimę šioje žemėje, nes nepaklausė jo patarimo.

Tai girdėdami belaisviai labai drebėjo. Be to, pamačiau, kad *Kristianas* Apalpo. Kai jis atsigavo, jie ir vėl pradėjo aptarinėti *Milžino* patarimą ir svarstyti, kaip pasielgti. *Kristianas* jau buvo vėl linkęs nusižudyti, bet *Viltingasis* antrą kartą jį perkalbėjo.

Viltingasis. Mano Broli, – pasakė jis, – ar pameni, koks narsus tu buvai anksčiau? *Apolionas* tavęs nesugniuždė, tu ištėvėi visa, ką girdėjai, matei ir patyrei Mirties Šešėlio Slėnyje. Tu ištėvėi galybę sunkumų, baisumų ir netikėtumų, kodėl dabar pradėjai Bijoti? Matai, aš šiame Kalėjime esu su tavimi ir esu už tave kur kas silpnesnis. Be to, *Milžinas* sužeidė ne tik tave, bet ir mane, aš taip pat burnoje neturėjau nei vandens, nei duonos ir kartu su tavimi liūdžiu neregėdamas Šviesos. Būkime šiek tiek kantresni. Atsimink, kaip vyriškai elgeisi *Tuštybės Mugeje* ir ten tavęs nebaugino nei grandinės, nei geležinis narvas, nei kruvina Mirtis. Todėl, kad išvengtume Gėdos, kuri Kristaus sekėjui visai nepriimtina, kęskime visa tai kuo kantriau.

Kristianas vis
dar prislėgtas.

Viltingasis vėl jį
guodžia,
primindamas
ankstesnius
įvykius.

Demas ir Naudos Kalva

Vėl sutemo. *Milžinas* su žmona atsigulė miegoti. Ji pasiteiravo, ar kaliniai paklausė jo patarimo. *Milžinas* atsakė, kad jie yra užkietėję niekšai, kurie verčiau iškės visas negandas, nei nusižudys. Tai išgirdusi ji pasakė, kad ryte jis juos nusivestų į pilies kiemą ir parodytų *Kaulus* bei *Kaukoles* visų, kuriuos jis nužudė, ir kad įtikintų, jog nepraėjus nė savaitei jie taip pat bus nužudyti, kaip visi prieš tai kalėję jų draugužiai.

Kai išaušo rytas, *Milžinas* vėl nuėjo pas kalinius ir juos nusivedė į pilies kiemą parodyti visa, ką liepė žmona. „Šie žmonės, – pasakė jis, – buvo tokie patys Piligrimai kaip ir jūs. Kadangi jie vaikščiojo mano valdose, atėjus laikui aš juos sudraskiau į gabalus. Toks likimas po dešimties dienų laukia ir jūsų. O dabar – pirmyn į Požemį.“ Einant į ten jis visą kelią juos mušė. Visą dieną (tai buvo *Šeštadienis*) abu kaliniai praleido taip pat liūdnai, kaip ir anksčiau. Sutemus ponia *Nepasitikinti* ir jos vyras *Milžinas* atsigulė ir vėl pradėjo kalbėtis apie kalinius. Senasis *Milžinas* stebėjosi, kad nei jo Smūgiai, nei Patarimas negalėjo jų pribaugti.

Tai išgirdusi žmona atsakė: „Aš būgštauju, kad jie tikisi, jog kas nors juos išlaisvins, arba jie turi visrakčius, padėsiančius jiems išsilaisvinti.“ „Jei taip manai, brangioji, – pasakė *Milžinas*, – aš ryte juos apieškosiu.“

O kaliniai *Šeštadienį* nuo vidurnakčio pradėjo *melstis* ir *Meldėsi* iki pat ryto.

Šeštadienį
Milžinas
grasina, kad
netrukus
sudirskys juos į
gabalus.

117

Prie Kristiano
širdies esantis
Raktas,
vadinamas
Pažadu,
atrakina visas
Abejonių Pilies
duris.

Prieš išauštant Rytui mielasis *Kristianas* staiga, kupinas nuostabos, pradėjo ugingai kalbėti: „Koks aš Kvailys, – tarė jis, – kad galiu tapti laisvas! Prie širdies nešioju raktą, kuris vadinasi *Pažadu* ir kuris, neabejoju, atrakins visas *Abejonių Pilies* duris.“ *Viltingasis* jam atsakė: „Tai gera naujiena, broli. Ištrauk šį raktą ir išbandyk.“

Kristianas išsitraukė raktą iš užančio ir pabandė atrakinti kalėjimo duris, kurių

skląstis (kai jis pasuko Raktą) atšoko, durys lengvai atsidarė ir *Kristianas* su *Viltinguoju* išėjo. Paskui jie priėjo prie lauko durų, kurios vedė į *pilies kiemą*, ir raktu jas taip pat atrakino. Vėliau priėjo prie Geležinių Vartų, kuriuos irgi turėjo atrakinti, nors šie labai sunkiai rakinosi, tačiau Raktas atrakino. Galiausiai atidarė vartus, norėdami kuo greičiau pabėgti. Bet vartai atsidarė baisiai girgždėdami ir šis garsas pažadino *Milžiną Nusivylimą*, kuris tuoju pat puolė vytis pabėgėlius. Bet jam besivejant užėjo priepuolis, kurio metu suparalyžiavo kojas ir jis niekaip negalėjo bėglių pasivyti. Šie nukeliavo tolyn. O priėję Karaliaus Vieškelį, pasijuto saugūs, nes šios žemės jau nepriklausė *Milžinui Nusivylimui*.

Perlipę Kopėtėlėmis, abu pradėjo svarstyti, ką jie galėtų padaryti, kad kiti nepatektų į *Milžino Nusivylimą* valdas. Nusprendė pastatyti stulpą ir jame užrašyti sakinį: „Kelias nuo šių Kopėtelių veda į *Abejonių Piliį*, kurią valdo *Milžinas Nusivylimas*, nekenčiantis Amžinosios Šalies Karaliaus ir iš visų jėgų besistengiantis sunaikinti šventuosius Piligrimus.“ Daugelis vėliau keliavusiųjų šiuo keliu perskaitė tą užrašą ir išvengė pavojaus.

Tai padarę draugai užgiedojo:

*Išklydome iš Kelio ir supratome tuomet,
Ką reiškia mums keliauti uždrausta žeme.
O jūs visi, keliausiantys po mūsų, visada
Budėkite, kad neištiktų jūsų toks likimas,
ši bėda,*

*Kad Milžinas Nusivylimas, klystant kelyje,
Ir jūsų neįkalintų Abejonių Pilyje.*

Jie nukeliavo tolyn, kol priėjo *Nuostabiųjų Kalnus*. *Kalnai* priklausė Kalvos, apie kurią esame kalbėję anksčiau, Viešpačiui. Tad jie kilo į šiuos kalnus, norėdami pasigrožėti Daržais ir Sodais, Vynuogynais ir vandens Šaltiniais, iš kurių atsigėrė ir kuriuose nusiprausė, ir iki soties prisivalgė vynuogių.

119

Nuostabieji
Kalnai.
Jie atsigavina
kalnuose.

„Prisiminkite Loto žmoną“

O šių kalnų viršūnėse Piemenys ganė bandas. Jie stovėjo visai netoli Kelio.

Tad Piligrimai priėjo prie Piemenų ir, pasirėmę ant lazdų (taip pavargę Piligrimai kalbasi su sutiktais pakeleiviais), paklausė: „*Kam priklauso šie Nuostabieji Kalnai? Kam priklauso šios besiganančios avys?*“

Piemenys. Šie kalnai ir Miestas, matomas nuo šių Kalnų, – tai *Emanuelio Žemė*. Avys taip pat priklauso Jam, nes Jis už jas paaukojo Gyvybę.

Kristianas. Ar šis Kelias veda į Dangaus Miestą?

Piemenys. Taip, jūs esate teisingame Kelyje.

Kristianas. Ar toli iki to Miesto?

Piemenys. Visiems labai toli, išskyrus tuos, kurie tikrai ten nukeliaus.

Kristianas. Ar šis Kelias saugus, ar pavojingas?

Piemenys. Saugus tiems, kuriems turi būti saugus, o *Nusikaltėliai jame suklups*.

Kristianas. Ar yra netoli vieta, kurioje galėtų Pailsėti kelionėje nuvargę ir nusilpę Piligrimai?

Piemenys. Šių kalnų Viešpats mums įsakė *nepamiršti svetingumo svetims*, todėl visos čia esančios Gėrybės – jūsų paslaugoms.

Taip pat sapnavau, kad *Piemenys*, supratę, jog tai Piligrimai, pradėjo klausinėti (į šiuos klausimus jiems jau teko atsakinėti anksčiau): „Iš kur atkeliavote? Kaip patekote į šį Kelią? Ir kaip jums pasisekė ištvirti šiame Kelyje? Nes tik nedaugelis pradėjusių kelionę atkeliauja iki šios vietos ir pasirodo šiuo-

Pokalbis su
Piemenimis.

Jono 10, 11.

Ozėjo 14, 9.

Hebrajams 13,
1–2.

se kalnuose.“ Piemenys, išgirdę atsakymus, labai nudžiugo ir, meiliai į juos pasižiūrėję, tarė: „*Sveiki, atvykę į Nuostabiusius Kalnus!*“

Piemenys, kurių vardai buvo *Išmintingasis, Patyręs, Budrusis* ir *Nuoširdusis*, paėmė Piligrimus už rankos, nusivedė į savo palapines ir pavaišino viskuo, ką turėjo. Be to, *Piemenys* pasakė: „Mes norėtume, kad jūs šiek tiek čia pasisvečiuotumėte, susipažintumėte su mumis ir pasidžiaugtumėte Nuostabiųjų Kalnų teikiamomis gėrybėmis.“ Piligrimai atsakė: „Mielu noru pasisvečiuosime.“ Tada jie nuėjo ilsėtis, nes jau buvo labai vėlu.

Piemenys juos
pasveikina.

Piemenų vardai.

Paskui sapnavau, kad ryte Piemenys pasi-
šaukė *Kristianą* su *Viltinguoju* ir pakvietė pasivaikščioti po Kalnus. Jie visi iškeliavo ir vaikščiojo grožėdamiesi puikiais vaizdais. O Piemenys vienas kito klausė: „Gal parodykime Piligrimams keletą Keistenybių?“ Pasitarę jie nusprendė tai padaryti. Pirmiausia jie nuvedė ant Kalvos, kuri vadinosi *Klaida*, Viršūnės. Ji iš visų pusių buvo labai stati. Piemenys liepė jiems pasižiūrėti žemyn. Kai *Kristianas* su *Viltinguoju* pažvelgė žemyn, pamatė apačioje keletą užsimušusių žmonių, kurie Krito nuo šios viršūnės. *Kristianas* paklausė: „Ką tai galėtų reikšti?“ Piemenys atsakė: „Ar nesate girdėję apie tuos, kuriuos suklaidino *Himenėjas* ir *Filetas*, sakydami, kad kūno Prisikėlimas jau įvykęs?“ Šie atsakė: „Taip, girdėjome.“ Piemenys atsakė: „Tai ir yra žmonės, kurie tuo patikėjo. Iki šios dienos jie liko nepalaidoti (kaip patys mato), kad Įspėtų tuos, kurie įkopia per aukštai ir prisiartina per arti šio Kalno keteros.“

Paskui pamačiau, kad juos nuvedė į kito kalno viršūnę, kuri vadinosi *Įspėjimas*, ir liepė žvelgti tolyn. Apsizvalgę jie pamatė keletą žmonių, vaikščiojančių tarp Antkapių. Paskui suvokė, kad tie žmonės buvo akli, nes klupinėjo ant Antkapių ir niekaip nesugebėjo iš ten išeiti. *Kristianas* paklausė: „Ką tai reiškia?“

121

Jiems
parodomos
keistenybės.
Klaidos Kalva.

2 Timotiejui 2,
17–18.

Įspėjimo
Kalnas.

*Dabar į Nuostabiusius
Kalnus kopia jie, nesirenka takų,
Ten Piemenys parodys jiems
dalykų daug puikių.
Taip pat – visus įspėjančių.
Ir Piligrimai, nors keliaus vieni,
Kaip niekad stiprūs taps,
tikėjimo ir baimės kupini.*

Dievo upè

Piemenys taip jiems atsakė: „Ar nematėte šių kalnų papėdėje esančių Kopėtėlių, vedančių į Pievą, kuri yra kairėje Kelio pusėje?“ Šie atsakė: „Taip, matėme.“ Piemenys tęsė: „Šios Kopėtėlės veda tiesiai į *Abejonių Pilį*, kurią valdo *Milžinas Nusivylimas*. Šie žmonės (rodydamas į žmones, vaikstančius tarp Antkapių) pradėjo Piligrimo kelionę taip, kaip jūs, ir atėjo iki Kopėtėlių. Kadangi teisingas kelias toje vietoje buvo labai sunkus, jie nusprendė pasukti į kelią, einantį per Pievą, pateko į *Milžino Nusivylimo* rankas ir buvo įkalinti *Abejonių Pilyje*. Jie kurį laiką kalėjo Požemio Kalėjime. Ten jiems buvo išdurtos Akys ir jie liko klajoti tarp Antkapių iki šios dienos, kad išsipildytų išmintingo žmogaus pasakytos mintys: „*Nuklydę nuo Tiesos Kelio atsidurs Mirusiųjų Susirinkime*.“ Po šių žodžių *Kristianas* su *Viltinguoju* pažvelgė vienas į kitą ir jų akyse pasirodė ašaros, bet Piemenims jie nieko nesakė.

123

Patarlių 21, 16.

Vėliau sapnavau, kad Piemenys juos nuvedė į kitą Kalvos papėdės pusę. Ten buvo durys į Kalvą. Atvėrę duris, liepė pažiūrėti į vidų. Pilgrimai pažiūrėjo ir pamatė, kad viduje buvo labai tamsu ir pilna dūmų. Taip pat, rodė, kad jie girdėjo degančios ugnies traškėjimą ir Šauksmą tų, kurie ten kankinami, ir užuodė sieros kvapą. *Kristianas* paklausė: „*Kas tai?*“ Piemenys jam atsakė, kad tai šalutinis kelias į Pragarą. Juo keliauja Veidmainiai, kurie kaip *Ezavas* pardavė savo Pirmagimystės teises, kaip *Judas* išdavė savo Viešpatį ir tie, kurie piktžodžiauja Evangelijai kaip *Aleksandras* ir Meluoja bei apsimetinėja kaip *Ananijas* ir jo žmona *Sapfira*.

125

Šalutinis kelias į Pragarą.

Viltingasis paklausė Piemenų: „Aš manau, kad visi jie buvo tokie Pilgrimai, kaip ir mes, ar taip?“

Piemenys. Taip, jie tokie buvo ilgai.

Viltingasis. Kaip toli jie Nukeliavo, kol buvo taip pasigailėtinaai atmesti?

Piemenys. Kai kurie buvo praėję šiuos Kalnus, o kai kurie dar nepriėję.

Tuomet Pilgrimai vienas kitam pasakė: „*Mes turime melstis, kad Galingasis suteiktų mums jėgą*.“

Piemenys. Taip, ir jums bus jas kur panaudoti, kai jų turėsite.

Tuo metu Pilgrimai jau troško iškelti ir Piemenys neprieštaravo. Taigi, jie kartu nuėjo iki ten, kur baigėsi kalnai. Paskui Piemenys tarė vienas kitam: „Parodykime Pilgrimams Dangaus Miesto Vartus, jei jie sugebės naudotis mūsų *Žiūronais*.“ Pilgrimai su mielu noru priėmė pasiūlymą. Visi užlipo ant aukštos kalvos, kuri vadinosi *Aiškioji*, viršūnės Piemenys ir davė Pilgrimams *Žiūronus*.

127

Piemenų Žiūronai.

Aiškioji Kalva.

Jie pabandė žiūrėti, bet dėl paskutinio Piemenų parodyto dalyko jų rankos drebėjo, todėl negalėjo pamatyti pro Žiūronus aiškaus vaizdo. Bet vis dėlto pamatė kažką, panašų į Vartus, ir sugebėjo įžiūrėti tos vietos Šlovę. Paskui jie nukeliavo tolyn giedodami:

Vergiškos Baimės vaisiai.

*Piemenys mums apreiškė paslaptis, kurias
Vargu ar dar kas nors supras.
Ateik pas Piemenis,
jei nori pamatyt greitai laiku
Gilius, paslėptus, paslaptinius dalykus.*

Atėjus metui atsisveikinti, vienas iš Piemenų davė jiems *Kelio Aprašymą*, kitas įsakė jiems *Saugotis Pataikūno*. Trečiasis įspėjo *ne užmigti Užburtoje žemėje*. O ketvirtasis palinkėjo *Gero Kelio*. Tada aš atsibudau.

Dvigubas Įspėjimas.

Vėl užmigęs susapnavau du Pilgrimus, kurie leidosi žemyn nuo kalno ir keliavo tolyn Miesto link. Šių kalnų papėdės kairėje buvo *Pasipūtėlių* šalis. Iš jos į Pilgrimų Kelią vedė siauras kreivas takelis. Čia jie sutiko labai guvų jaunuolį, kuris atkeliavo iš tos šalies. Jo vardas buvo *Neišmanėlis*. *Kristianas* paklausė, iš kur jis ir kur keliauja.

Pasipūtėlių šalis, iš kurios atėjo Neišmanėlis.

Neišmanėlis. Pone, aš gimiau šalyje, kuri yra čia, kairėje, o keliauju į Dangaus Miestą.

Kristianas trumpai pasikalba su Neišmanėliu.

Aplinkinio Kelio Pieva

Kristianas. Kaip tu galvoji įeiti pro Vartus? Manau, kad tau bus nelengva.

Neišmanėlis. Aš pro juos pateksiu taip, kaip ir visi dori žmonės.

Kristianas. Ar turi ką nors parodyti prie Vartų, kad jie tau atsidarytų?

Neišmanėlis. Aš žinau savo Viešpaties Valią, gyvenu dorai, užmoku kiekvienam, kas jam priklauso, Meldžiuosi, Pasninkauju, duodu Dešimtinės bei Aukas ir palikau savo gimtąją šalį dėl šalies, į kurią dabar keliauju.

Kristianas. Bet tu atėjai ne pro Ankštuošius Vartus, esančius Kelio Pradžioje, o siauru kreivu keleliu. Todėl bijau, kad, nors tu esi labai geros nuomonės apie save, atėjus atsisakymo dienai gali būti palaikytas Vagimi ir Plėšiku ir neįleistas į Miestą.

Neišmanėlis. Ponai, jūs esate man Svetimi, aš jūsų visiškai nepažįstu, malonėkite laikytis savo krašto Tikėjimo, o aš laikysiuosi savojo. Tikiuosi, kad viskas bus gerai, o kalbant apie Vartus, tai visas pasaulis žino, kad jie labai toli nuo mūsų šalies ir aš neprisimenu nė vieno žmogaus mūsų šalyje, kuris žinotų kelią jų link. Nesvarbu, ar kas nors žino šį kelią, ar ne, jūs matote, kad atkeliavau nuostabiu žaliu keleliu, kuris atvedė iš mūsų šalies tiesiai į šį kelią.

Kristianas, suvokęs, kad šis žmogus jaučiasi pats išmintingiausias, sušnibždėjo *Viltin-gajam:* „*Daugiau vilties iš Kvailio nei iš šito*“ ir dar „*Kvailys, keliu eidamas, elgiasi neprotingai ir kiekvienam pasirodo, kad jis Kvailas.*“ Kaip tu manai, ar kalbėsime toliau su juo, ar paspartinsime žingsnį, kad jis apmąstytų tai, ką išgirdo, o vėliau vėl su juo pakalbėsime. Galbūt nors truputį jam padėsime?“

Viltingas į tai atsakė:

*Tė Neišmanėlis truputį pagalvos,
Kas pasakyta, ir neatstums kalbos tavos,
Bet gerą patarimą tepriims,
Kad taptų Išmintingas jis,
Nes Dievas sakė juk,
kad savo kūrinių, kurie be išminties
(Nors juos sukūrė), neišgelbės,
paliks juos be vilties.*

Neišmanėlio
vilties
priežastys.

Kiekvienam jis
atskleidžia savo
Kvailumą.

Patarlių 26,12.
Ekkliaziasto
10,3.
Kaip elgtis su
Kvailiu.

Viltingas. Nemanau, – pridūrė jis, – kad būtų išmintinga visa jam pasakyti iš karto. Pralenkime jį, paskui pakalbėsime daugiau, *kiek jis įstengs klausyti.*

Tad jie abu paspartino žingsnį, o *Neišmanėlis* žingsniavo iš paskos. Nukeliavę šiek tiek toliau, pateko į labai tamsų kelią. Ten pamatė žmogų, kurį septyni velniai surišę septyniomis virvėmis tempė prie durų, esančių kitoje Kalvos pusėje. Mielasis *Kristianas* pradėjo drebėti, o jo draugas *Viltingas* kartu su juo. Kai velniai vedėsi žmogų pro šalį, *Kristianui* pasirodė, kad jis jį pažįsta. Tas žmogus – tai *Nepastovusis*, gyvenęs *Atsimetimo* mieste. Jis negalėjo gerai matyti žmogaus veido, nes šis buvo nuleidęs galvą lyg sugautas vagis. Bet jam nuėjus, *Viltingas* pamatė ant jo nugaros užrašą „*Ištvirkėlis, Tuščias Išpažinėjas ir Prakeikimo vertas Atsimetėlis.*“ *Kristianas* pasakė savo draugui: „Dabar prisiminiau, kas atsitiko šioje vietoje vienam geram žmogui. Jo vardas buvo *Mažatikis*. Jis buvo geras žmogus, gyvenęs *Nuoširdumo* mieste. Prieš prasidedant šiam tamsiam keliui nuo *Platiųjų vartų* atsišakoja takelis, kuris vadinasi *Negyvėlių takeliu*. Jis taip vadinasi todėl, kad ten dažnai padaromos žmogžudystės. Šis *Mažatikis*, būdamas Piligrimas, kaip ir mes su tavimi, išdrįso toje vietoje atsisėsti ir užmigti.

Taip nutiko, kad į šį *Negyvėlių Takelį* iš *Plataus kelio* tuo metu atkeliavo trys tvirti Plėšikai, kurių vardai *Baikštusis*, *Nepasitikintis* ir *Kaltasis* (trys broliai). Jie, vos tik pamatę *Mažatikį*, staigiai pribėgo prie jo. O šis gerasis žmogus tuo metu buvo prabudęs ir ruošėsi Iškelti. Plėšikai prisiartinę prie jo ir griausmingu balsu įsakė jam *stotis*. Tai išgirdęs *Mažatikis* išblyško kaip drobė ir nepajėgė nei priešintis, nei pabėgti. *Baikštusis* jam įsakė: „Atiduok pinigų maišelį!“ Bet *Mažatikis* neskubėjo tai daryti (nes nenorėjo skirtis su savo Pinigais). *Nepasitikintis*, pri-

129

Mato 12, 45.
Patarlių 5, 22.

Nepastoviojo
Sunaikinimas.

Kristianas
savo draugui
papasakoja
istoriją apie
Mažatikį.

131

Mažatikį
apiplėšia Baimė,
Nepasitikėjimas
ir Kaltė.

Milžinas Nusivylimas

bėgęs prie jo, įkišo ranką į kišenę ir ištraukė maišelį sidabrinių. Tuomet *Mažatikis* sušuko: „Vagys, vagys!“ O *Kaltasis* su didžiuliu vėzdū, kurį turėjo rankoje, taip tvojo *Mažatikui* per galvą, kad tas išsitiesė paslikas ant žemės ir gulėjo paskendęs kraujuose. Atrodė, kad mirtinai nukraujuos. Visą tą laiką Vagys nuo jo nesitraukė. Bet išgirdę, kad kažkas atkeliauja keliu ir bijodami, kad tai nebūtų *Didžiai Maloningasis*, iš *Tvirty Pasitikėjimo* miesto, jie dėjo į kulnus, palikę gerą žmogelį likimo valiai. Po kurio laiko *Mažatikis* atsipeikėjo, atsistojo ir pradėjo po truputį slinkti Keliu. Tai tokia istorija.

Viltingasis. Ar Plėšikai atėmė iš jo viską?

Kristianas. Ne, jie neapieškojo vietos, kurioje buvo paslėptos Brangenybės (taigi jos liko jam). Bet, kaip minėjau, gerasis žmogelis labai liūdėjo, kad prarado pinigų, nes vagys pagrobė didžiąją dalį kelionei skirtų pinigų. Tai, ko jiems nepavyko pagrobti (kaip minėjau), buvo Brangenybės, taip pat jam liko šiek tiek pinigų, nors vargiai ar jų būtų užtekę iki Kelionės galo. Kad išliktų gyvas (jei man teisingai sakė), jis turėjo elgetauti, nes savo Brangenybių negalėjo parduoti. Elgetaudamas jis *didžiąją Kelionės dalį keliavo* (kaip mes sakome) *tuščiu pilvu*.

Viltingasis. Ar ne stebuklas, kad vagys neatėmė iš jo Pažymėjimo, kurio jam prireiks, kad patektų pro Dangaus Vartus?

Kristianas. Tai tikras stebuklas, kad jie jo neatėmė. Bet tai įvyko ne dėl *Mažatikio* sumanumo, nes jis buvo taip išsigandęs, kad nepajėgė ką nors paslėpti. Tik dėl gerosios Apvaizdos pagalbos vagys nesurado tos gerybės.

Viltingasis. Bet jį turėjo Guosti tai, kad iš jo neatėmė šių Brangenybių.

Kristianas. Taip, tai turėjo jį paguosti, jei jas būtų naudojęs kaip pridėda. Tie, kurie pasakojo man šią istoriją, sakė, kad jis jas labai mažai naudojo Kelyje. Jis liūdėjo, kad atėmė iš jo pinigų. Iš tiesų savo Brangenybes dažnai būdavo užmiršęs. Kai prisimindavo,

Jie pagrobė iš jo Sidabrą ir partrenkė jį žemėn.

Mažatikis neprarado savo geriausių daiktų.

1 Petro 4, 18.

Mažatikis iki savo Kelionės pabaigos turėjo elgetauti.

Ne dėl jo sumanumo neatėmė geriausių daiktų. 2 Timotiejui 1, 14. 2 Petro 2, 9.

imdavo džiaugtis, bet tuojuo jį apnikdavo mintys apie Praradimą. Ir tai užgesindavo visas linksmas mintis.

Viltingasis. Koks vargšas žmogus! Jam nederėjo dėl to taip sielvartauti!

Kristianas. Sielvartauti? Taip, tai tikras sielvartas. Įdomu, kaip mes jaustumės, jei mums taip nutiktų, jei būtume apvogti ir sužeisti tokioje baisioje vietoje, kaip jis? Tikras stebuklas, kad jis nenumirė iš širdgėlos, vargšelis! Man sakė, kad visą likusį Kelią jis gaudžiai dejavo, pasakodamas visiems sutiktiesiems arba tiems, kas jį pavydavo, kaip buvo apiplėštas, kas tai padarė ir ką jis prarado, kaip buvo sužalotas ir vos liko gyvas.

Viltingasis. Bet ar nekeista, kad Vargas jo nepastūmėjo *parduoti* ar *užstatyti* Brangenybių, kad galėtų lengviau tęsti Kelionę?

Kristianas. Tu kalbi lyg tas, kuriam Lukštas ant galvos. Kam jis galėjo *Užstatyti*? Kam jis galėjo parduoti? Toje šalyje, kurioje jį apiplėšė, Brangenybių niekas nevertino. Be to, jis nenorėjo Pašalpos iš tų žmonių. Jei jis būtų neturėjęs Brangenybių įeidamas pro *Dangaus Miesto* Vartus (jis tai gerai žinojo), būtų praradęs Palikimą ir tai jam būtų didesnė netektis nei dešimties tūkstančių vagių užpuolimas.

Viltingasis. Kodėl esi toks šiurkštus, broli? *Ezavas* pirmgimystės teisę pardavė už košės dubenį, nors pirmgimystė buvo jo didžiausia Brangenybė. Kodėl *Mažatikis* negalėjo pasielgti taip pat?

Kristianas. *Ezavas* iš tiesų pardavė savo pirmgimystę. Tai padarė daugybė kitų, todėl jie visi prarado didžiausią palaiminimą. Bet reikia skirti *Ezavą* nuo *Mažatikio* ir jų palikimus. *Ezavo* pirmgimystė buvo Simbolinė, o *Mažatikio* Brangenybės – ne. *Ezavo* Dievas buvo jo pilvas, o *Mažatikio* – ne. *Ezavas* tenkino kūnišką apetitą, o *Mažatikis* – ne. Be to, *Ezavas* nematė nieko daugiau, tik savo Geidulius. „*As mirštu*, – pasakė jis, – *ką man padės pirmgimystė?*“ Bet *Mažatikio tikėjimas*, nors ir *menkas*, apsaugojo jį nuo neapdairu-

Abu jo gailisi.

Kristianas šiurkščiai atkerta draugui už neišmintingą kalbą.

Hebrajams 12, 16.

Pokalbis apie Mažatikį ir Ezavą.

Ezavą valdė Geiduliai. Pradžios 25, 32.

Pabėgimas iš Abejonių Pilies su Pažado raktu

mo ir padėjo suvokti, kad jo Brangenybės yra daug vertingesnės už pinigų, kuriuos gautų jas pardavęs. Todėl nusprendė jų neparduoti, kaip *Ezavas* pasielgė su savo pirmgimystės teise. Niekur neskaitome, kad *Ezavas* tikėjo – jis nė trupučio netikėjo. Todėl visai nekeista, kad ten, kur viešpatauja Kūnas (o Kūnas visuomet viešpataus ten, kur *nėra* tikėjimo, galinčio jam pasipriešinti), žmogus parduos savo pirmgimystės teises, savo Sielą ir visą savo nuosavybę pačiam Pragaro Šėtonui. Tokie žmonės panašūs į asilę dykumoje – *kas gali ją sulaikyti?* Kai tokių žmonių troškimai nukreipti į geidulius, jie juos išpildys, nors ir brangiai tai kainuotų. Bet *Mažatikis* buvo kitoks žmogus. Jo mintys sukosi apie Dangiškus dalykus. Jis džiaugėsi Dvasiniais ir iš aukštybių atėjusiais dalykais. Tad kodėl turėtų parduoti savo Brangenybes (jei atsirastų toks, kas iš jo jas pirktų)? Tik tam, kad pripildytų savo mintis tuštybių? Ar žmogus išleis nors grašį, kad prisikimštų pilvą Šieno? Ar gali priversti *balandį* lesti dvėselieną, kaip *varną*? Nors *netikintieji*, siekdami patenkinti savo kūniškus geisumus, įkeis, užstatys ar parduos visą savo nuosavybę ir netgi pačius save, bet tie, kurie turi Tikėjimą – *Išgelbėjimą teikiantį tikėjimą*, – nors jis ir menkas, niekuomet taip nepasielgs. Mano broli, čia slypi tavo klaida.

Viltingasis. Aš ją pripažįstu, bet tavo griežtas Priekaištas mane beveik supykde.

Kristianas. Kodėl? Aš palyginau tave su ką tik išsiritusiais paukšteliais, kurie bėgioja pirmyn atgal pramintais takeliais su lukštais ant galvų. Palikime tai. Pamažtykime apie svarstyą dalyką ir tarp mūsų vėl bus taika.

Viltingasis. Bet, *Kristianai*, aš esu giliai įsitikinęs, kad šie trys draugžiai yra ne kas kita, kaip Bilių gauja. Kitu atveju, ar jie būtų pabėgę dėl to, kad išgirdo kažką ateinant ke-liu? Kodėl *Mažatikis* neparodė daugiau drąsos? Mano nuomone, jis galėjo su jais bent susiremti, o pasiduoti tik tuomet, kai nebus kitokios Išeities.

Ezavas
niekuomet
netikėjo.

Jeremijo 2, 24.

Mažatikui
nerūpi Ezavo
košė.

Balandžio
palyginimas su
varna.

Viltingasis
pasididžiavo.

Kristianas. Kad jie Bailiai, yra pasakę daugelis, bet Išbandymo valandą tik keletas tai iš tiesų suprato. *Mažatikis* tikrai buvo nedrąsus. O tu, mano broli, patekęs į šių vyrų nagus, pasiryžęs priešintis, tik paskui pasiduoti. Tik tiek teturi drąsos, kai jie toli nuo mūsų? Iš tiesų, jei jie prisiartintų prie tavęs, kaip prie to žmogelio, tu, ko gero, persigalvotum.

Pasvarstykite – juk jie ne kas kita, o kelio plėšikai, tarnaujantys pačiam Bedugnės Karaliui, kuris, prireikus, ateina jiems į pagalbą, o jo balsas kaip *Riaumojancio Liūto*. Man pačiam yra tekę patirti, ką patyrė *Mažatikis*, ir pasakysiu, kad tai siaubinga. Šie trys niekšai buvo mane užpuolę. Iš pradžių aš priešinau-si kaip dera *Kristaus sekėjui*. Bet vos tik jie pašaukė, tuojau atsirado jų Viešpats. Mano gyvybė (kaip sakoma) kabėjo ant plauko, bet, garbė Dievui, aš buvau užsidėjęs Nepramušamus Šarvus. Nors buvau gerai apsiginklavęs, vis dėlto man buvo labai sunku išlikti Drąšiam. Niekas negali suprasti, koks tai sunkus Mūšis, išskyrus tą, kuris pats jame kovėsi.

Viltingasis. Vis dėlto jie išsilakstė, vos tik supratę, kad galbūt ateina *Didžiai Maloningasis*.

Kristianas. Taip, tai tiesa. Jie su savo Viešpačiu ir anksčiau išsilakstydavo, kai pasirodydavo *Didžiai Maloningasis*. Ir nieko keisto, nes šis žmogus – *Karaliaus Karžygy*s. Aš tikiuosi, kad tu įžvelgi šioją tokį skirtumą tarp *Mažatikio* ir *Karaliaus Karžygio*. Visi Karaliaus pavaldiniai nėra jo Karžygiai, ir jie negali įvykdyti tokių Žygdarbių, kaip šis. Ar teisinga tikėtis, kad kūdikis susiklaus su *Gali-jotu* taip, kaip *Dovydas*? Ar *paukštis nyktukas* gali būti toks stiprus, kaip *jautis*? Vieni yra stiprūs, kiti – silpni, vieni turi didį Tikėjimą, kiti – mažą. Šis žmogelis buvo vienas iš silpnųjų, todėl patyrė nesėkmę.

Viltingasis. Būtų puiku, kad vietoj *Mažatikio* ten būtų buvęs *Didžiai Maloningasis*.

Kristianas. Jei jis ten būtų buvęs, jam irgi būtų užtekę darbo. Galui pasakyti, kad nors

Nebus didžios narsos dėl Dievo ten, kur mažai Tikėjimo.

Mes labai Drąsūs, kai pavojus toli, bet ne tada, kai jis arti.

Psalmių 5, 8.
[Patarlių 28, 15]
Kristianas pasakoja apie savo Patirtį.

Karaliaus Karžygy.

Susitikimas su piemenimis Nuostabiuosiuose Kalnuose

Didžiai Maloningasis puikiai naudojasi ginklais ir šiuos plėšikus gali įveikti ir įveikia, kol pats su ginklu rankoje grasina jiems atimti gyvybę. Bet vos tik *Baikštusis, Nepasitikintis* ar tas trečiasis patenka į jo širdį, jie partrenkia jį žemėn ir jam pasidaro labai sunku. Kaip gali priešintis parblokštas žmogus?

Kas tik gerai įsisiūrės į *Didžiai Maloningojo* veidą, pamatys randus ir sužeidimus, kurie puikiai liudija tai, ką sakau. Taip, netgi esu girdėjęs jį sakant (kai jis grūmėsi), kad *Mes jau nebesitikėjome išlikti Gyvi*. O kaip šie niekšai ir jų draugužiai privertė *Dovydą* dejuoti, raudoti, vaitoti! O *Emamas* su *Ezekiju*, kurie buvo Karžygiai senais laikais, labai uoliai gynėsi, kai juos užpuolė, tačiau šie niekšai vis vien gerai iškaršė jiems Kailį. Vieną dieną *Petras* irgi buvo pasišovęs išbandyti savo jėgas. Nors jis ir vadinamas Apaštalu Kunigaikščiu, bet buvo taip įveiktas, kad išsigando net menkutės Mergaitės.

Be to, jų Karalius prisistato į pagalbą vos tik jiems sušvilpus. Jis niekada taip toli nenutolsta, kad neišgirstų. Jei kada nors atsitinka jiems bėda, tuojau ateina padėti. Apie jį pasakyta: „*Nei Kardui, nei Strėlei ar Ietimi jo nesužeisi. Geležis jam kaip Šiaudai, Varis kaip supuvęs Medis. Strėlės jo negąsdina, Mėtyklės akmenys jam tik pelai. Lazdos jam kaip ražienos, jis juokiasi iš švilpiančių Iečių.*“ Ką tuomet gali padaryti žmogus? Tiesa, jei žmogus po ranka turėtų *Jobo* žirgą ir Drąsos bei Sumanumo juo jodinėti, atliktų nepaprastų žygdarbių. *Nes jo sprando kartėliai – Griaustinis. Ar gali jį išgąsdinti kaip žiogą? Jo šnervių Prunkštimas baisus. Jis kasa Žemę ir džiaugiasi savo Jėga, bėga prieš Ginkluotų Žmonių būrį. Jis nepažįsta Baimės ir nenusigąsta, nesitraukia nuo Kardo. Jei žvanga Strėlinės, žiba Ietys ir Skydai, jis trypia ir kasa žemę, nerimsta griaužiant Trimitui. Trimitams pasigirdus, jis žvengia: „Y-ha-ha!“ Jis iš tolo nujaučia Kovą, girdi vado Įsakymus ir kovos Šauksmą.*

Bet tokie pėstininkai, kaip tu ir aš, niekada netroškime susitikti su Priešu ir nesigirki-

me, kad mums būtų pasisekė geriau, kai kiti pralaimėjo. Nė nesimėgaukime mintimis apie savo Narsumą, nes tokiems išbandymų metu sekasi blogiausiai. Pažvelk į *Petrą*, kurį anksčiau minėjau, jis negalėjo iškęsti nepasigyres. Dėl tuščio išdidumo sakė, kad bus tvirtas ir padarysiąs dėl savo Viešpaties daugiau nei kiti. Bet kas labiausiai pralaimėjo ir buvo priverstas bėgti nuo šitų niekšų, jei ne jis?

Taigi, kai girdime, kad tokie Apiplėšimai vykdomi Karaliaus Vieškelyje, turėtume padaryti du dalykus. Pirma, išeiti apsišarvavę ir būtinai paimiti Skydą, nes tasai, kuris taip smarkiai puolė *Leviataną*, jo negalėjo įveikti tik todėl, kad neturėjo Skydo. Iš tiesų, jei mes jo neturime, niekas mūsų nebijo. Todėl nusimanantis Kovoje žmogus pasakė: „*O svarbiausia – pasiimkite Tikėjimo Skydą, su kuriuo užgesinsite visas Piktojo Strėles.*“

Taip pat gerai būtų, kad mes prašytume Karaliaus *Apsaugos* –kad Jis pats mus lydėtų. Tuo džiaugėsi *Dovydas*, būdamas Mirties Šešėlio slėnyje, ir *Mozė*, kuris verčiau sutiko mirti toje vietoje, kurioje stovėjo, nei keliauti nors Žingsnį be savojo Dievo. Ak, mano broli, jei Jis pats keliaus su mumis, ar mes bijosime dešimčių tūkstančių tų, kurie išejo prieš mus? Bet be Jo *visi išdidūs Padėėjėjai žus nuo Kardo.*

Man pačiam yra tekę susiremti su priešu ir nors per malonę To, kuris yra pats Geriausias, kaip matai, likau gyvas, bet negaliu didžiuotis savo narsumu. Džiaugčiausi, jei netektų patirti daugiau tokių susirėmimų. Bet bijau, jog nesame nutolę tiek, kad mūsų nepasiektų pavojus. Kadangi manęs nesudraskė nei Liūtas, nei Lokys, tikiuosi, kad Dievas išvaduos ir iš šito neapipjaustyto *Filistino* nagų. Paskui *Kristianas* užgiedojo:

*Vargšas, Mažatiki, tave užpuolė vagys?
Nuskriaustas, apiplėštas, atmink,
Kurs tiki ir toliau tikės,
tas nugalės ne vien šiuos tris,
O visus dešimt tūkstančių vagių.*

Efeziečiams
6, 16.

Gera turėti
Apsaugą.

Išėjimo 33, 15.

Psalmių 3, 5–8
ir 27, 1–3.

Izaijo 10, 4.

Jobo 41, 26.
Leviatano jėga.

Jobo 39, 19.
Kovoje pasiseks
tam, kuris jos
Jobo žirgu.

Pilgrimai ir piemenys ant Klaidos Kalvos

Taigi jie nukeliavo toliau, o *Neišmanėlis* sekė jiems iš paskos. Jie ėjo tol, kol priėjo vietą, kurioje pamatė kitą kelią, įsiliejančią į *jų Kelią*. Tas kelias atrodė tiesus, kaip ir Kelias, kuriuo jie turėjo keliauti. Jie nežinojo, kurį iš jų pasirinkti, nes abu atrodė tiesūs, todėl sustojo pasitarti. Kai galvojo apie Kelią, prie jų prisiartinio Juodaodis žmogus, apsirengęs labai šviesiu Drabužiu ir paklausė, kodėl jie čia stovi. Jie atsakė, kad keliauja į Dangaus Miestą, bet nežino, kurį Kelią iš dviejų pasirinkti. „Sekite paskui mane, – pasakė tas žmogus, – nes ir aš keliauju ten pat.“ Taigi jie nusekė paskui jį kitu keliu, kuris įsiliejo į *jų Kelią*. Tas kelias Laipsniškai juos kreipė tolyn nuo Miesto, į kurį troško nukeliauti. Tad po kurio laiko jie nukrypo visai į priešingą pusę, bet ir toliau sekė paskui tą žmogų. Netrukus jis, jiems neapsižiūrėjęs, įvedė juos į Tinklą, kuriame jie taip įsipainiojo, kad nežinojo, ką daryti. Tuo metu *Baltasis drabužis nukrito nuo juodojo žmogaus pečių* ir jie pamatė, kur pateko. Todėl toje vietoje jie kurį laiką gulėjo verkdami, nes negalėjo patys išsilaivinti.

Kristianas tarė draugui: „Dabar aš matau, kad padariau Klaidą. Ar Piemenys neįspėjo mūsų saugotis Pataikūnų? Šiandien suprantame, kokie teisingi Išmintingo Žmogaus žodžiai: „*Kas pataikauja savo artimui, spėndžia jam Pinkles.*“

Viltingasis. Piemenys mums taip pat davė Kelio Aprašymą, kad geriau galėtume jį pažinti, bet mes pamiršome perskaityti ir neapsisaugoję patekome į Naikintojo valdas. Čia *Dovydas* buvo išmintingesis už mus, nes pasakė: „*Žmonių darbuose pagal tavo lūpų žodžius aš saugojauisi Naikintojo takų.*“ Taip jie, apraudodami savo būklę, gulėjo Tinkle. Pagaliau pamatė ateinančią Švytintįjį, kuris rankoje laikė iš plonų virvelių nupintą Botagą. Atėjęs prie tos vietos, kurioje jie buvo, paklausė, iš kur jie esą ir ką čia veikia. Šie jam pasakė esą vargšai Pilgrimai, keliaują į *Sioną*, bet kažkoks juodaodis, apsirengęs bal-

133

Jų Kelias ir kitas kelias.

Jie susitinka Pataikūną.

Kristianas su draugu suklaidinti.

Jie įsipainiojo į Tinklą.

Jie aprauda savo būklę.

Patarlių 29, 5.

Psalmių 17, 4.

Švytintysis ateina su Botagu rankoje.

tai, išvedė juos iš Kelio, liepęs juo sekti, nes jis keliavęs į tą pačią vietą, kaip ir jie. Tada asmuo su Botagu rankoje pasakė: „Tai – *Pataikūnas*, netikras Apaštalas, pasivertęs Šviesos Angelu.“ Po šių žodžių jis perplėšė Tinklą ir išlaisvino Pilgrimus. Paskui dar pridūrė: „Eikite paskui mane, aš jus nuvesiu atgal į Kelią.“ Tad jis nuvedė juos atgal į Kelią, kurį jie buvo palikę, nes sekė *Pataikūnu*. Tuomet jų paklausė: „Kur praleidote paskutinįją naktį?“ Šie jam atsakė: „Pas Piemenis, *Nuostabiuosiuose Kalnuose.*“ Dar paklausė: „Ar šie Piemenys nedavė Kelio *aprašymo?*“ Pilgrimai atsakė: „Taip, davė.“ „Ar sustoję jį išsitraukėte ir perskaitėte?“ Šie atsakė: „Ne.“ Žmogus paklausė jų: „Kodėl?“ Jie atsakė: „Mes pamiršome.“ Tas dar paklausė: „Ar Piemenys neliepė saugotis *Pataikūno?*“ Jie atsakė: „Taip, bet mes neįsivaizdavome, kad tas švelniai kalbantis žmogus gali būti *Pataikūnas.*“

Paskui sapne mačiau, kad šis asmuo liepė jiems *atsigulti*. Jiems atsigulus, juos skaudžiai nuplakė, kad išmokyti eiti geruoju Keliu, kuriuo jie turėjo keliauti. Drausmindamas sakė: „*Aš baru ir drausminu tuos, kuriuos myliu, tad būk uolus ir atgailauk.*“ Tai atlikęs, jis liepė keliauti Keliu ir prisiminti Piemenų nurodymus. Tad jie padėkojo už jo Gerumą ir ramiai nukeliavo Keliu giedodami:

*Ateikit visi, keliaujantys Keliu,
Ir pamatysit, kaip sekė Pilgrimams,
kokia jų dalia.
Jie pakliuvo į paspėstą Tinklą už tai,
Kad pamiršo gautą Patarimą lengvai.
Tiesa, juos išgelbėjo,
bet jie už tai buvo nuplakti,
Bet jūs būkite už juos atidesni!*

O kiek vėliau priešais pamatė ramiai atžingsniuojančią žmogų, kuris keliavo vienas. Tuomet Kristianas pasakė savo draugui: „Štai ten ateina žmogus, kuris nugarą atgręžęs į *Sioną*. Jis sutiks mus.“

Patarlių 29, 5.
Danieliaus 11, 32.
2 korintiečiams 11, 13–14.

Juos apklausia ir įrodo jų Užmaršumą.

Apgavikai gražiai kalba.
Romiečiams 6, 18.
Pakartoto Įstatymo 25, 2.
2 kronikų 6, 26–27.
Aprėiskimo 3, 19.

Jie nuplakami ir nusiunčiami atgal į savo Kelią.

135

Žvilgsnis nuo Ispėjimo Kalno

Viltingasis. Aš jį matau, būkime atsargūs, kad ir jis nebūtų *Pataikūnas*. Šis žmogus vis labiau artėjo ir galų gale pasiekė juos. Jo vardas buvo *Ateistas*. Jis paklausė, kur jie keliauja.

Juos pasitinka
Ateistas.

Kristianas. Mes einame į *Siono* Kalną.

Tuomet *Ateistas* pradėjo labai garsiai juoktis.

Jis iš jų juokiasi.

Kristianas. Kodėl tu juokiesi?

Ateistas. Aš juokiuosi matydamas, kokie jūs esate kvaili asmenys, kad leidžiatės į tokią nuobodžią kelionę ir už savo kančias nieko negausite – tik savo Kelionę.

Kristianas. Kodėl tu taip sakai? Ar manai, kad mūsų ten nepriims?

Jie kartu
samprotauja.

Ateistas. Nepriims? Visame šiame Pasaulyje nėra tokios vietos, apie kurią jūs svajojate!

Kristianas. Bet ji yra būsimajame Pasaulyje.

Ateistas. Būdamas savo namuose gimtojoje šalyje girdėjau tai, ką jūs tvirtinate. Ir išgirdęs iškeliavau pasižiūrėti. Šio Miesto ieškojau dvidešimt metų, bet neatradau nieko daugiau, nei pirmą iškeliavimo dieną.

Jeremijo 22, 13.
Ekleziasto
10, 15.

Kristianas. Mes abu esame girdėję ir tikime, kad tokią vietą įmanoma surasti.

Ateistas. Ar aš, būdamas namie, nepatikėjau ir neiškeliavau jos ieškoti? Bet nieko neradau (jei tokia vieta egzistuotų, būčiau ją atradęs, nes jos pradėjau ieškoti anksčiau nei jūs), todėl grįžtu atgal. Atsigaivinsiu tais dalykais, kurių buvau išsižadėjęs dėl vilčių, kurios, kaip pasirodo, nėra pagrįstos.

Ateistas šiame
Pasaulyje randa
pasitenkinimą.

Kristianas pasakė savo draugui *Viltingajam*: „Ar tiesa, ką šis žmogus pasakė?“

Viltingasis. Būk atsargus, šis žmogus – vienas iš *Pataikūnų*. Atmink, kaip brangiai sumokėjome už tai, kad klausėmės tokio draugužio. Ką? Nėra *Siono* Kalno? Argi mes iš *Nuostabiųjų* Kalnų nematėme šio Miesto Vartų? Argi dabar neturime keliauti Tikėjimu? Tęskime kelionę, kad mūsų vėl nepasivytų žmogus su Botagu.

Kristianas
bando savo
brolių.
Teisingas
Viltingojo
atsakymas.
2 korintiečiams
5, 7.

Praeities
Bausmių
prisiminimas
padeda atlaikyti
dabarties
Išbandymus.

Tu *mane* turėtum išmokyti Pamoką, kuri skamba mano ausyse: „*Mano Sūnau, neklausyk Pamokymų, kurie atitraukia nuo Pažinimo Žodžių*.“ Sakau tau, nustok klausyti jo, mano broli. Tikėkime, kad išgelbėtume savo sielas.

Kristianas. Mano broli, aš pateikiau klausimą ne todėl, kad abejoju mūsų tikėjimo Tiesa, bet norėjau patikrinti tave ir iš tavo širdies nuskinti nuoširdumo Vaisių. O tą žmogų apakino šio pasaulio Dievas. Keliaukime abu pirmyn, žinodami, jog tikime Tiesą ir kad joks Melas nekeyla iš tiesos.

Viltingasis. Dabar iš tiesų džiaugiuosi Dievo Šlovės viltimi. Tad jie nusigręžė nuo to žmogaus, o jis kvatodamas iš jų nukeliavo savo keliu.

Patarlių 19, 27.
Hebrajams
10, 39.

Sąžiningos
širdies Vaisius.
1 Jono 2, 11.

Vėliau sapne mačiau, kad jie keliavo tol, kol pasiekė tokią Šalį, kurios oras lengvai užmigdydavo kiekvieną į ją patekusį Svetimšalį. Šioje Šalyje *Viltingasis* tapo labai apatiškas ir mieguistas, todėl tarė *Kristianui*: „Mane taip ima miegas, kad vos galiu išsilaikyti atsimerkęs. Prigulkime čia ir minutėlę nusenūskime.“

137
Jie įžengia į
Užburtą Šalį.
Viltingasis
tampa
mieguistas.

Kristianas. „Jokiu būdu, – atsakė šis, – gali būti, kad po tokio miego neatsikelsime.“

Kristianas
neleidžia jam
užmigti.

Viltingasis. Kodėl, mano broli? Juk dirbančiam žmogui sveika pamiegoti. Gal mus šitas trumpas miegas atgaivins?

Kristianas. Ar tu neatsimeni, kad Piemenys mums įsakė saugotis Užburtosios žemės? Tuo jie norėjo pasakyti, kad mes Neužmigstume, nemiegotume kaip kiti, o budėtume ir būtume blaivūs.

1
tesaloniečiams
5, 6.

Viltingasis. Aš pripažįstu savo klaidą. Jei čia būčiau vienas, užmigčiau ir patekčiau į Mirtiną pavojų. Matau, kaip teisingai Išmintingas Žmogus pasakė, kad *du yra geriau nei vienas*. Iki šios dienos tavo draugija man buvo didelė malonė ir *tau bus gausiai atlyginta už tavo triūsą*.

Jis dėkingas.

Kristianas. „Dabar, kad išvengtume mieguistumo, – pasakė *Kristianas*, – pradėkime turiningą pokalbį.“

Ekleziasto 4, 9.

Kad išvengtų
mieguistumo,
jie pradeda
gerą pokalbį.
Geras pokalbis
apsaugo nuo
mieguistumo.

Šalutinis kelias į Pragarą

Viltingasis. Su mielu noru, – atsakė antrasis.

Kristianas. Nuo ko pradėsime?

Viltingasis. Nuo ko ir Dievas pradėjo. Jei nori, pradėk pirmas.

Kristianas. Pirmiausia pagiedosiu šią giesmę:

*Kai Šventuosius miegas ima,
Te ateina ir paklauso,
ką kalba šie du Piligrimai.
Tepasimoko, kaip išverti
Ir išlaikyt akis atmerktas.*

*Šventiesiems draugystė naudinga tikrai,
Išlaikys juos budriais, užmigti neleis,
Nors ne tokie būtų Pragaro planai.*

Sapnuojančio
asmens daina.

K*ristianas* pradėjo ir pasakė: „Aš noriu tavęs paklausti vieno klausimo: „Kaip tu sugalvojai daryti tai, ką darai dabar?“

Viltingasis. Ar tu nori paklausti, kaip pradėjau rūpintis savo Sielos Gerove?

Kristianas. Taip, tai turėjau omenyje.

Viltingasis. Ilgą laiką man teikė džiaugsmo dalykai, kuriuos matei parduodamus Mugėje, dalykai, kurie (jei būčiau ilgiau juos praktikavęs) būtų mane sunaikinę ir užtraukę amžiną prakeikimą bei pražūtį.

Kristianas. Kokie tai dalykai?

Viltingasis. Visokie šio Pasaulio lobiai ir turtai. Man labai patiko siautėjimas, linksminimasis, girtavimas, keikimasis, melavimas, netyrumas, Sabato nesilaikymas ir visa, kas žalinga mano Sielai. Bet galų gale suvokiau, girdėdamas ir apmąstydamas Dieviškuosius dalykus, apie kuriuos išgirdau iš tavęs ir iš mūsų mylimo *Ištikimojo*, kuris dėl tikėjimo ir doro gyvenimo buvo nužudytas *Tuštybės Mugėje, kad tų dalykų galas – Mirtis*. Ir dėl jų Dievo pyktis išsilieja ant neklusnumo vaikų.

Kristianas. Ar tu greitai tuo įsitikina?

Viltingasis. Ne, iš pradžių nenorėjau pripažinti Nuodėmės Blogio ir amžino Prakeikimo, kuris lydi ją. Stengiausi, kai mano protą pradėdavo jaudinti Dievo Žodis, užmerkti akis, kad nematytčiau šviesos.

139

Jie pradeda
kalbėtis apie tai,
kas paskatino
Atgimti.

Viltingojo
gyvenimas prieš
Atgimimą.

Romiečiams 6,
21–23
Efezečiams 5, 6.

Viltingasis
pradžioje
užmerkė akis
Šviesai.

Kristianas. Bet dėl kokių Priežasčių tu taip elgeisi, kai prie tavęs pirmą kartą prisilietė palaiminta Dievo Dvasia?

Viltingasis. Priežastys buvo šios. 1. Aš nesuvokiau, kad tai buvo Dievo darbas manyje. Niekuomet nemaniau, kad Dievas, norėdamas Atversti Nusidėjėlį, visų pirma jame sužadina Nuodėmės pajautimą. 2. Nuodėmė vis dar buvo labai miela mano Kūnui, ir aš nenorėjau jos atsisakyti. 3. Nežinojau, kaip išsiskirti su senais Draugais, o jų draugystė bei poelgiai man buvo labai patrauklūs. 4. Tos valandos, kuriomis patirdavau Apkaltinimą, buvo tokios varginančios ir taip gąsdino mano Širdį, kad jas sunkiai pakeldavau ir nenorėdavau net Prisiminti savo širdyje.

Kristianas. Atrodo, kad tu kartais išsilaisvindavai nuo savo Bėdos.

Viltingasis. Taip, iš tiesų, bet ji ir vėl apimdavo mano mintis. Paskui vėl tapdavo blogas ir net blogesnis nei anksčiau.

Kristianas. Kodėl? Kas ir vėl primindavo tavo Nuodėmės?

Viltingasis. Daugybė dalykų, pavyzdžiui:

1. Jei susitikdavau gatvėje Gerą žmogų.
2. Jei girdėdavau kažką skaitant Bibliją.
3. Jei man pradėdavo skaudėti galvą.
4. Jei išgirdavau, kad kuris nors mano kaimynas susirgo.
5. Jei išgirdavau skambinant varpus, kurie pranešdavo apie mirtį.
6. Jei pagalvodavau apie savo paties Mirtį.
7. Jei išgirdavau apie kažkieno staigią Mirtį.

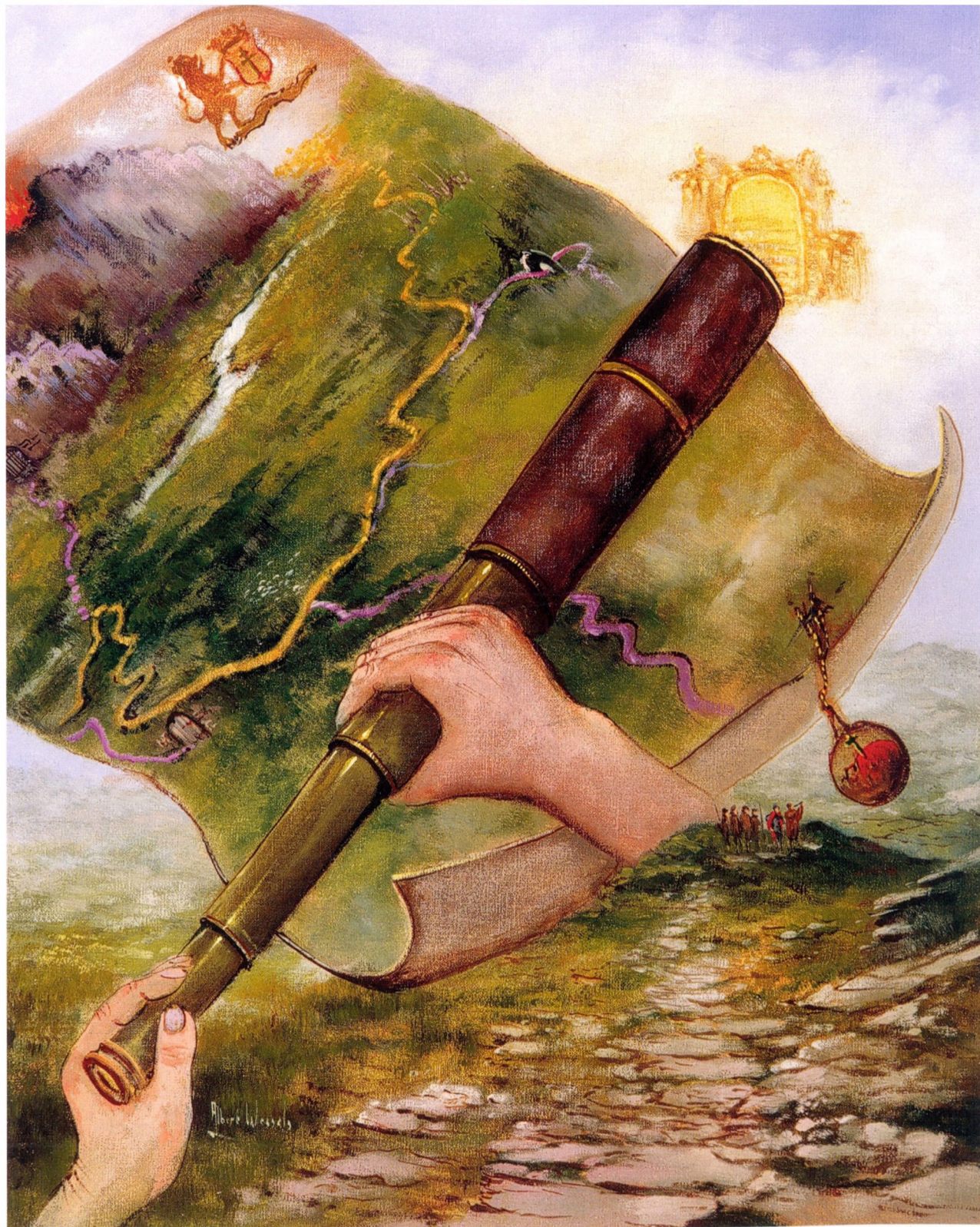
8. Bet ypač kai galvodavau apie save, kad man greitai teks stoti prieš Teismą.

Kristianas. Ar lengvai galėdavai atsikratyti Kaltės už Nuodėmę pajautimo, kai ji dėl vieno iš šitų dalykų tave apimdavo?

Viltingasis. Ne, pastaruoju metu – ne, nes jie smarkiai jaudindavo mano Sąžinę. Ir vos tik pagalvodavau apie grįžimą į Nuodėmę (nors mano mintys buvo tam priešingos), mane apimdavo dviguba Kančia.

Kodėl jis
priešinosi
Šviesai.

Kai praradavo
Nuodėmės
Pojūtį, kas jį vėl
atgaivindavo?

Žvilgsnis į Dangaus Miestą

Kristianas. Na, o kas buvo paskui?

Viltingasis. Maniau, kad turiu pakeisti savo Gyvenimą, nes kitu atveju – tikrai pražūsiu.

Kristianas. Ar stengeisi pasikeisti?

Viltingasis. Taip, aš bėgau ne tik nuo Nuodėmių, bet ir nuo nuodėmingų draugysčių. Pradėjau uoliai vykdyti religines pareigas – Melstis, Skaityti, raudoti dėl Nuodėmės, sakyti Tiesą savo artimui ir taip toliau. Dariau ir daugelį kitų dalykų, kurių čia neįsivardysiu.

Kristianas. Tada manei, kad esi geras?

Viltingasis. Taip, maniau kurį laiką, bet vėliau, nepaisant visų pokyčių, mane ir vėl užgriuvo Bėda.

Kristianas. Kaip tai galėjo atsitikti, jei buvai pasikeitęs?

Viltingasis. Šią Bėdą sukėlė keletas dalykų, ypač tokie posakiai – *Visas mūsų Teisumas kaip suplyšę skarmalai. Įstatymo Darbais joks žmogus nebus išteisintas. Visa tai atlikę, pasakykite, esame nenaudingi vergai.* Ir daug kitų panašių posakių. Nuo tol pradėjau svastyti – jei visas mano Teisumas lyg suplyšę skarmalai, jei Įstatymo Darbais joks žmogus nebus išteisintas, jei po to, kai *viską* atliksime, ir toliau būsime nenaudingi, tuomet kvaila mąstyti apie Dangų, vykdant Įstatymą. Toliau mąščiau taip: „Jei žmogus Įsiskolina perduotuvės savininkui šimtą svarų sterlingų, o vėliau užmoka už tai, ką perka, vis dėlto senoji Skola lieka neišbraukta iš Knygos. Už ją savininkas gali paduoti į teisimą, ir jis sėdės Kalėjime tol, kol užmokės skolą.“

Kristianas. O kaip tai pritaikė sau?

Viltingasis. O apie save galvojau taip: „Savo Nuodėmėmis daug Įsiskolinau DIEVO Knygoje, o dabartinis mano pasikeitimas neišdildys skolos. Todėl, būdamas jau kitoks, turėčiau mąstyti, kaip išsivaduoti nuo Pasmerkimo, kurį užsitraukiau ankstesniais Nusizengimais.“

Kristianas. Labai puikus pritaikymas. Meldžiu, tęsk toliau.

Kai negalėjo nusikratyti Kaltės nuodėmingais veiksmais, tada stengėsi pasikeisti.

Tuomet jis apie save galvojo gerai.

Pasikeitimas negalėjo jam padėti. Kodėl? Izaijo 64, 6. Galatams 2, 16. Luko 17, 10.

Įsiskolinimas Įstatymui kėlė jam nerimą.

Viltingasis. Dar vienas dalykas kėlė nerimą po mano pasikeitimo. Kai atidžiai pažvelgiau į geriausius savo poelgius, mažiau Nuodėmę, naują Nuodėmę, kuri buvo susimaišiusi su mano geriausiais darbais. Tad dabar esu priverstas teigti, kad, nepaisydamas geros Nuomonės apie save ir savo pareigas, aš Nusidėjau vykdydamas nors vieną iš jų. Ir ši Nuodėmė gali nusiųsti mane į Pragarą, nors mano ankstesnis gyvenimas ir būtų buvęs be priekaištų.

Kristianas. Ką tuomet darei?

Viltingasis. Dariau? Neišmaniau, ką daryti, kol to nepapasakojau *Ištikimajam*, kuris buvo mano geras pažįstamas. Jis pasakė, kad jei neįgyčiau Teisumo tokio žmogaus, kuris niekada nenusidėjo, manęs negalės išgelbėti nei mano, nei viso Pasaulio Teisumas.

Kristianas. Kaip tu manau, ar jis sakė tiesą?

Viltingasis. Jei jis būtų man tai pasakęs, kai buvau patenkintas ir laimingas savo pasikeitimu, būčiau jį pavadinęs Kvailiu. Bet dabar, kai pamačiau savo Trūkumus ir Nuodėmę, kuri prilimpa netgi prie geriausių veiksmų, buvau priverstas sutikti su jo nuomone.

Kristianas. Ką pagalvojai, kai jis tau pirmą kartą pasakė, kad yra toks žmogus, apie kurį drąsiai būtų galima pasakyti, jog jis niekuomet Nenusidėjo?

Viltingasis. Turiu pripažinti, kad iš pradžių jo žodžiai skambėjo keistai. Bet po kurio laiko, kai su juo pabendračiau ir susidraugavau, tapau tuo tikras.

Kristianas. Ar paklausei, kas tas žmogus? Ir kaip jis gali išteisinti?

Viltingasis. Taip, ir jis man atsakė, kad tai yra Viešpats Jėzus, kuris gyvena Aukščiausiojo dešinėje. „Taip, – jis man pasakė, – tu turi būti išteisintas per Jį, pasitikėdamas tuo, ką Jis atliko savo kūniško gyvenimo dienomis ir ką iškentėjo kabėdamas ant Kryžiaus.“ Paklausiau, kaip *to* Žmogaus teisumas gali išteisinti kitą žmogų DIEVO akivaizdoje? Man atsakė, kad Jis yra Galingasis DIEVAS. Visa, ką Jis atliko ir net Mirė, padarė ne dėl

Jis atrado net į geriausias Pareigas įsimaišiusius blogus dalykus. Tai jį trikdė.

Tai privertė jį atverti savo širdį Įstikimajam, kuris pasakė apie išgelbėjimo Kelią.

Kuriuo jis ir pradėjo tikėti.

Hebrajams 10. Romiečiams 4. Kolosiečiams 1. 1 Petro 1.

Išsamus susipažinimas su išgelbėjimo Keliu.

Ponas Nepastovusis ir septyni velniai

savęs, bet dėl manęs, kad man būtų priskirti Jo nuopelnai, jei aš tikėsiu Juo.

Kristianas. Ką tada darei?
Viltingasis. Aš sakiau, kad Jis nepanorės manęs išgelbėti, todėl negaliu tuo tikėti.

Kristianas. Ką atsakė *Ištikimasis*?
Viltingasis. Jis liepė man pačiam ateiti pas Jį ir pamatyti. Į tai atsakiau, kad toks elgesys yra perdėtas Pasitikėjimas. Bet jis atsakė, kad ne, nes aš esu Pakviestas ateiti. Tuomet man davė Knygą, kurioje užrašyti Jėzaus žodžiai, kad mane padrąsintų ateiti. Apie šią Knygą pasakė, kad kiekviena mažiausia jos raidė ir kiekvienas brūkšnelis tvirtesni už Dangų ir žemę. Aš jo paklausiau, ką turiu daryti atėjęs. Jis atsakė, jog turiu atsiklaupęs iš visos širdies ir iš visų jėgų melstis, kad Tėvas man apreikštų Sūnų. Paskui paklausiau, kaip turėčiau perduoti Jam savo maldavimą? O šis atsakė: „Eik ir atrasi Jį prie Malonės Sosto, kuriame Jis sėdi ištisus metus, kad teiktų Malonę ir Atleidimą tiems, kurie ateina.“ Pasakiau, kad nežinau, ką pasakyti atėjus. O jis man liepė sakyti maždaug taip:

Dieve, būk gailestingas man, Nusidėjėliui, ir padaryk, kad pažinčiau ir patikėčiau Jėzumi Kristumi, nes aš matau, jog be Jo Teisumo ir be savo Tikėjimo šiuo Tiesumu esu visiškai pražuvęs. Viešpatie, esu girdėjęs, kad Tu – maloningas Dievas ir paskyrei savo Sūnų Jėzų Kristų Pasaulio Išgelbėtoju. Be to, Tu nori Jį suteikti tokiam vargšui nusidėjėliui, kaip aš (nes aš tikras nusidėjėlis), todėl, Viešpatie, išklausk mane ir mano Sielos Išgelbėjime tebūna išaukštintas tavo Gailestingumas per tavo Sūnų Jėzų Kristų. Amen.

Kristianas. Ir tu darei, kaip buvo liepta?
Viltingasis. Taip, ir daugelį kartų.
Kristianas. Ar Tėvas tau apreikšė savo Sūnų?

Viltingasis. Neapreikšė nei iš pirmo karto, nei iš antro, nei iš trečio, nei iš ketvirtro, nei iš penkto, netgi nei iš šešto karto.

Jis abejoja, ar jį Priims.

Mato 11, 28. Jis mokomas toliau.

Mato 24, 35. Psalmių 95, 6. . Danieliaus 6, 10. Jeremijo 29, 12–13.

Išėjimo 25, 22. Kunigų 16, 2. Skaičių 7, 8–9. Hebrajams 4, 16. Jam liepė Melstis.

Jis meldėsi.

Kristianas. Ką tada darei?
Viltingasis. Aš nežinojau, ką daryti.
Kristianas. Ar tau nekilo minčių nustoti Melstis?

Viltingasis. Taip, ir kelis šimtus kartų.
Kristianas. Kodėl nenustojai?
Viltingasis. Nes tikėjau, kad tai, kas man pasakyta, yra tiesa, būtent, kad be Kristaus Teisumo manęs neišgelbės visas Pasaulis. Todėl mąščiau, kad jei nustosiu melstis, mirsiu. O numirti prie Malonės Sosto yra geriau. Be to, prisiminiau šiuos žodžius: „Jei jis uždelstų – lauk, nes jis tikrai išsipildys ir nevēluos.“ Todėl toliau Meldžiausi tol, kol Tėvas apreikšė man Sūnų.

Kristianas. Ir kaip Jis buvo tau apreikštas?

Viltingasis. Aš nemačiau jo kūniškomis akimis, bet regėjau savo Supratimo akimis. Tai įvyko štai taip. Vieną dieną buvau labai nuliūdęs, labiau nei kada nors anksčiau savo Gyvenime. Liūdesį sukėlė naujas mano Nuodėmių šlykštumo ir dydžio suvokimas. Kai daugiau nieko nesitikėjau, tik Pragaro bei amžino Sielos Pasmerkimo, staiga lyg pamačiau iš Dangaus žemyn į mane žvelgiantį Viešpatį Jėzų ir sakantį: „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir tu būsi išgelbėtas.“

Bet aš atsakiau: „Viešpatie, esu didelis, labai didelis Nusidėjėlis.“ O Jis tarė: „Mano Malonės pakanka tau.“ Tuomet paklausiau: „Bet, Viešpatie, kas yra Tikėjimas?“ Ir supratau iš šio posakio – „Kas ateina pas mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetroks“ – kad Tikėjimas ir Atėjimas yra tas pats ir kad tas, kuris ateina, tai yra iš visos širdies ir visų jėgų siekia Išgelbėjimo per Kristų, iš tikrųjų ir patiki Kristumi. Tada mano akyse pasirodė ašaros. Paklausiau: „Bet, Viešpatie, ar Tu gali iš tiesų priimti ir išgelbėti tokį didelį Nusidėjėlį kaip aš?“ Išgirdau atsakymą: „Ateinančio pas mane aš jokia būdu neišvarysiu laukan.“ „Bet, Viešpatie, kuo tave turiu laikyti, kad mano Tikėjimas stovėtų ant teisingo pa-

Jis manė, kad reikia liautis melstis. Tačiau nedrįso. Kodėl?

Habakuko 2, 3.

Efeziečiams 1, 18–19.

Kaip jam apsireiškė Kristus.

Apashtalų darbu 16, 3031.

2 korintiečiams 12, 9.

Jono 6, 35.

Jono 6, 37.

Mažatikį užpuola Baikštusis, Nepasitikintis ir Kaltasis

grindo?“ Į tai Jis atsakė: „Kristus Jėzus atėjo į Pasaulį išgelbėti nusidėjėlių. Jis yra Įstatymo pabaiga kiekvienam, kuris tiki. Jis numirė už mūsų Nuodėmes ir prisikėlė mūsų Išsteisinimui. Jis pamilo mus ir savo krauju nuplovė mūsų Nuodėmes. Jis – Dievo ir mūsų Tarpininkas, amžinai gyvas, kad mus Užtartų.“ Iš viso to supratau, kad Jo Asmenyje turiu ieškoti Išsteisinimo ir Nuodėmių Išpirkimo per Jo Kraują. Juk visa tai Jis atliko Pakludamas Tėvo įsakymui, pasiduo- damas įstatymo numatytai Bausmei, kuri buvo skirta ne Jam, bet tam, kuris priims tai savo Išgelbėjimui ir bus dėkingas. Tada mano širdis prisipildė džiaugsmo, akyse pasirodė ašaros, o širdis pasidarė kupina meilės Jėzaus Kristaus Vardui, Jo Žmonėms ir Jo Keliams.

Kristianas. Tai iš tiesų buvo Kristaus apreikimas tavo sieloje. Bet pasakyk man, kokia buvo įtaka tavo dvasiai?

Viltingasis. Pradėjau suvokti, kad visas Pasaulis, nepaisant jo teismo, yra Pasmertas. Pamačiau, kad Dievas Tėvas, būdamas teišus, gali teisiai išteisinti atėjusį pas Jį Nusidėjėlį. Pradėjau didžiai gėdytis ankstesnio gyvenimo Nedorybių ir buvau apstulbintas savo paties Neišmanymo, nes anksčiau į mano širdį niekuomet neateidavo mintys, kurios atskleistų tokį Jėzaus Kristaus grožį. Pamilau Šventą Gyvenimą ir trokštu atlikti kažką dėl Viešpaties Jėzaus vardo šlovės ir garbės. Taip, jei mano gyslomis tekėtų tūkstantis galonų kraujo, galėčiau jį iki lašelio išlieti dėl Viešpaties Jėzaus.

Paskui sapne mačiau, kad *Viltingasis* atsigrėžė atgal ir pamatė *Neišmanėlį*, kurį jie buvo palikę, einantį paskui juos. „Pažiūrėk, – tarė jis *Kristianui*, – kaip šis jaunuolis toli atsiliko.“

Kristianas. Taip taip, matau jį, jam nerūpi mūsų draugija.

1 Timotiejui 1, 15.
Romiečiams 10, 4 ir 4 skyrius.

Hebrajams 7, 24–25.

Viltingasis. Bet manau, kad jam nepakenktų keliauti kartu su mumis.

Kristianas. Tai tiesa, bet garantuoju, kad jis mano kitaip.

Viltingasis. Aš irgi manau, kad jis taip galvoja, bet vis dėlto, palaukime jo. Taip jie ir padarė.

Tuomet *Kristianas* sušuko jam: „Ei, žmogau, ko taip toli atsilikai?“

Neišmanėlis. Man daug labiau patinka keliauti vienam nei draugijoje, nebent ji man labai patiktų.

Tai išgirdęs *Kristianas* pasakė *Viltingajam* (tik tyliai): „Ar aš tau nesakiau, kad jam nerūpi mūsų draugija? Bet vis dėlto sutrumpinkime laiką šioje niūrioje vietoje, pradėdami pokalbį.“ Tuomet, kreipdamasis į *Neišmanėlį*, paklausė: „Kaip laikaisi? Kokie dabar Dievo ir tavo Sielos santykiai?“

Neišmanėlis. Tikiuosi, kad geri, nes aš visuomet kupinas gerų minčių, kylančių man, kurios guodžia kelionėje.

Kristianas. Kokių gerų minčių? Papasakok.

Neišmanėlis. Na, aš galvoju apie DIEVĄ ir apie Dangų.

Kristianas. Taip daro ir Velniai, ir pasmertos sielos.

Neišmanėlis. Bet aš galvoju apie juos ir trokštu jų.

Kristianas. Taip elgiasi daugelis, kurie niekuomet ten nepateks. Tinginio siela irgi trokšta, bet nieko neturi.

Neišmanėlis. Tačiau aš apie juos mąstau ir viską palikau dėl jų.

Kristianas. Tuo abejoju, nes viską palikti yra labai sunku, daug sunkiau, nei daugelis mano. Bet kodėl arba kuo remdamasis tu tiki, kad esi viską palikęs dėl DIEVO ir Dangaus?

Neišmanėlis. Tai liudija mano Širdis.

Kristianas. Išminčius yra pasakęs, kad *tas, kuris pasitiki savo širdimi, yra kvailas.*

Neišmanėlis. Tai kalbama apie blogą širdį, bet mano širdis gera.

Vėl pasirodo jaunas Neišmanėlis. Jų pokalbis.

Neišmanėlio Viltis ir jos Pagrindas.

Patarlių 13, 4.

Patarlių 28, 26.

Pataikūnas baltais drabužiais

Kristianas. Kaip tu gali tai įrodyti?
Neišmanėlis. Ji mane guodžia dangaus viltimi.

Kristianas. Tai gali įvykti dėl širdies Klasingumo, nes žmogaus Širdis gali guosti Viltimis, kurios neturi jokio Pagrindo.

Neišmanėlis. Bet mano Širdis atitinka mano Gyvenimą. Todėl mano Viltis turi tvirtą pagrindą.

Kristianas. Kas tau pasakė, kad tavo Širdis atitinka Gyvenimą?

Neišmanėlis. Tai liudija mano Širdis.

Kristianas. Tegu Vagis paklausia savo Draugo, ar aš – Vagis? Tavo Širdis tai liudija! Jei to neliudija Dievo Žodis, visi kiti liudijimai nevertingi.

Neišmanėlis. Bet argi Širdis nėra gera, kai joje kyla geros Mintys? Argi Gyvenimas nėra geras, jei gyvenama pagal Dievo Įsakymus?

Kristianas. Taip, gera toji Širdis, kurioje kyla geros Mintys, ir geras tas Gyvenimas, kuris yra pagal Dievo Įsakymus. Bet viena yra iš tiesų tai turėti, o kita – tik manyti, kad turi.

Neišmanėlis. Meldžiu, pasakyk, ką tu laikai geromis mintimis ir koks gyvenimas yra pagal Dievo įsakymus?

Kristianas. Geros mintys yra kelių rūšių: vienos apie mus pačius, kitos – apie Dievą, o trečios – apie kitus dalykus.

Neišmanėlis. Kokios geros mintys yra apie mus pačius?

Kristianas. Tokios, kurios yra pagal Dievo Žodį.

Neišmanėlis. Kada mūsų mintys apie mus pačius atitinka Dievo Žodį?

Kristianas. Kai mes Teisiame save taip, kaip mus teisia Dievo Žodis. Paaiškinsiu, ką noriu pasakyti. Dievo Žodis apie Natūralią žmonių Prigimtį sako, jog *Nėra Teisus, nėra nei vieno, nėra darančio gera.* Taip pat jis sako, kad *Kiekviena žmogaus širdies mintis yra vien tik Pikta.* Ir dar, kad *žmogaus širdies siekiai vien tik Pikti nuo jaunystės.* Tad kai mes taip galvosime apie save ir taip *jausimės*, mūsų

mintys bus geros, nes jos bus pagal Dievo Žodį.

Neišmanėlis. Niekomet netikėsiu, kad mano širdis yra tokia bloga.

Kristianas. Todėl tu niekada negalvojai teisingai apie save šiame gyvenime. Bet aš noriu tęsti. Dievo Žodis teisia mūsų *Širdis*, bet taip pat jis teisia mūsų *Kelius*. Ir tuomet, kai mūsų mintys apie *Širdį* ir *Kelius* sutampa su tuo, ką apie juos sako Dievo Žodis, ir Širdis, ir Keliai yra geri, nes neprieštarauja Dievo Žodžiui.

Neišmanėlis. Paaiškink, ką tai reiškia.

Kristianas. Dievo Žodis sako, kad žmogaus keliai yra kreivi ir iškreipti, o ne geri. Yra pasakyta, kad iš prigimties jie iškrypę iš gerojo Kelio, jie jo nepažįsta. Kai žmogus taip galvoja apie savo kelius, kai jautriai ir su Širdies nuolankumu taip mąsto, tai jo mintys apie savo paties kelius yra geros, nes atitinka Dievo Žodžio vertinimą.

Neišmanėlis. Kokios yra geros mintys apie Dievą?

Kristianas. Nagi (čia tinka tas pats, ką pasakiau apie mus pačius), kai mūsų mintys apie Dievą atitinka tai, kas užrašyta Žodyje apie Jį, kai mes galvojame apie Jo Asmenį ir Jo Savybes taip, kaip Žodis moko (apie tai aš nenoriu plačiai kalbėti), tada mes tinkamai mąstome apie Dievą. Kai kalbame apie Jį pagarbiai ir galvojame, kad Jis mus pažįsta geriau nei mes patys save ir gali matyti Nuodėmę mumyse, nors mes jos nematome, suprantame, kad Jis žino slapčiausias mūsų mintis ir širdį su visomis jos gelmėmis, nes ji visuomet yra prieš Jo akis. Taip pat, kai galvojame, kad visas mūsų Teisumas Jam dvokia. Todėl Jis negali pakęsti, kai savimi Pasitikintys ateiname į Jo akivaizdą, netgi nešini geriausiais darbais.

Neišmanėlis. Nejaugi tu manai, kad aš toks Kvailys ir nesuvokiu, jog Dievas nemato toliau nei aš? Arba kad aš stočiau Dievo akivaizdon nešinas geriausiais Darbais?

Psalmių 125, 5.
Patarlių 2, 15.
Romiečiams 3.

Kokios yra
geros mintys.

Romiečiams 3.
Pradžios 6, 5.

Ateistas šaiposi iš Piligrimų

Kristianas. Na, ir ką gi tu apie tai manai?
Neišmanėlis. Trumpai tariant, aš turiu pasitikėti Kristumi dėl Ištesinimo.

Kristianas. Kaip tai? Tu turi tikėti Kristumi, nors nematai, kad Jis tau reikalingas? Tu taip pat nematai nei prigimtinio, nei įgyto Sugedimo, esi labai geros nuomonės apie savo darbus. Tai aiškiai parodo, jog tau nereikia Kristaus Teisumo, galinčio išteisinti tave Dievo akivaizdoje. Kaip tu gali pasakyti, kad tiki Kristumi?

Neišmanėlis. Nepaisant to, aš vis tiek tvirtai tikiu.

Kristianas. Kaip tu tiki?

Neišmanėlis. Aš tikiu, kad Kristus mirė už nusidėjėlius ir kad aš būsiu išteisintas Dievui nuo Prakeikimo, nes Jis maloningai priims mano klusnumą Jo įstatymui. *Arba*, būsiu išteisintas dėl Kristaus Nuopelnų, nes Jis padaro mano religines Pareigas priimtinas savo Tėvui.

Kristianas. Norėčiau atsakyti į tavo Tikėjimo išpažinimą:

1. Tu tiki *įsgalvotu* Tikėjimu, nes toks tikėjimas neparašytas Dievo Žodyje.

2. Tu tiki *klaidingu* Tikėjimu, nes jis atskiria Ištesinimą nuo Kristaus Asmens Teisumo ir priskiria tavo paties teisumui.

3. Šis Tikėjimas padaro Kristų ne tavo asmens, o tavo veiksmų ištesintoju ir dėl tavo veiksmų tavo asmuo tampa teisus. Tai yra klaidinga.

4. Todėl šis Tikėjimas apgaulingas ir dėl jo tu Visagalio Dievo dieną patirsi Rūstybę. Nes tikras *Ištesinantis Tikėjimas* verčia sielą (kuri jaučia savo pražuvimą dėl Įstatymo) ieškoti prieglobsčio Kristaus Teisume. Nes *Jo* teisumas – tai ne Malonės darbas, dėl kurio Jis padaro tavo klusnumą (Ištesinimui) priimtina Dievui, bet tai *Jo* Asmeninis Klusnumas Įstatymui, atliekant ir kenčiant už mus tai, ką mes būtume turėję atlikti patys. Aš sakau, kad tokį teisumą priima tikras Tikėjimas. Ir siela, įsupta į šio teisumo skraistę ir

Neišmanėlio
Tikėjimas.

dėl jo pristatoma be dėmės į Dievo akivaizdą, yra *Jo* priimama ir išvengia Pasmerkimo.

Neišmanėlis. Ką? Negi jūs norėtumėte, kad mes pasitikėtume tuo, ką Kristus atliko Asmeniškai, be mūsų? Toks pasipūtimas susilpnintų mūsų Geidulių vadžias ir leistų mums gyventi taip, kaip patinka. Nes argi svarbu, kaip gyvename, jei esame išteisinti Asmeniniu Kristaus Teisumu?

Kristianas. Tavo vardas – *Neišmanėlis*. Tu esi toks, koks tavo vardas. O atsakymas parodo, kad demonstruoji tai, ką aš sakau. Tu *Neišmanai*, kas yra *Ištesinantis Teisumas*, ir nesuvoki, kaip apsaugoti savo Sielą Tikėjimu nuo smarkios DIEVO Rūstybės. Tu taip pat neišmanai apie tikrus Išgelbėjimą Teikiančio Tikėjimo per Kristaus teisumą rezultatus, kai širdis palenkiama ir laimima Dievui Kristuje, kai ji pradeda mylėti Jo Vardą, Jo Žodį, Jo Kelius ir Jo Žmones, o ne tai, ką klaidingai įsivaizduoji.

Viltingasis. Paklausk, ar jam kada nors yra apsiरेiškęs Kristus iš Dangaus?

Neišmanėlis. Ką? Tau reikia Apreiškimų!? Aš tikiu, kad tai, ką jūs ir į jus panašūs sakote, yra pamišusio proto pareiškimai.

Viltingasis. Kodėl, žmogau? Juk Kristus yra taip paslėptas Dieve nuo visokeriopo natūralaus Kūniško suvokimo, kad Jį įmanoma pažinti dėl išgelbėjimo tik tada, kai Dievas Tėvas Jį apreikš.

Neišmanėlis. Tai yra jūsų Tikėjimas, bet ne mano. Neabejoju, kad manasis tikėjimas yra taip pat geras, kaip ir jūsiškis (nors mano galvoje, palyginti su jūsų, nėra tiek daug Keistenybių).

Kristianas. Leisk ir man tarti žodį. Tu neturėtum niekinamai kalbėti, nes galiu drąsiai tvirtinti (lygiai taip pat, kaip mano mielas bendrakeleivis), kad nė vienas žmogus nepažino Jėzaus Kristaus, jei Jo jam neapreiškė Tėvas. O Tikėjimą (jei tai tikras tikėjimas), dėl kurio siela pasitiki Kristumi, sukuria Jo visa viršijanti Jėga. Apie tokį Tikėjimą, varg-

Neišmanėlis
erzina juos.

Jis kalba
netinkamai
apie tai, ko
neišmano.

Mato 11, 27.

1 korintiečiams
12, 3.
Efeziečiams 1,
18–19.

Užburtoji žemė

šas *Neišmanėli*, nieko nežinai. Tad prabusk, pamatyk savo sugedimą ir bėk pas Viešpatį Jėzų. Ir dėl Jo teismo, kuris yra paties DIEVO teisumas (nes Jis pats yra DIEVAS) būsi apsaugotas nuo Pasmerkimo.

Neišmanėlis. Jūs einate taip greitai, kad negaliu spėti su jumis. Keliaukite pirmi, aš šiek tiek atsiliksiu.

Tuomet jie pasakė:

*Ak, Neišmanėli, kodėl tu taip lengvai
Dešimtį kartų gerus Patarimus paniekini?*

*O jei tu juos vis niekinsi, patirsi tai,
Kiek Blogio tau suteiks tokie veiksmai.*

*Atmink, žmogau,
kad laikas nebijot ir paklausyt,
Nes geras Patarimas išgelbėja daugyk.
Bet jei juos niekinsi, tada tikrai,
Tu pralaimėsi, ir tau pačiam tik bus blogai.*

Jų Pokalbis
nutrūksta.

Po to *Kristianas* kreipėsi į savo draugą. *Kristianas*. Nagi, mano mielas *Viltingasis*, matau, jog mes vėl turime keliauti vieni.

Sapne mačiau, kad jie greitai nuėjo tolyn, o *Neišmanėlis* žingsniavo iš paskos vos vilkdamas kojas. *Kristianas* pasakė savo draugui: „Man labai gaila šio vargšo žmogaus, jam iš tiesų baigsis blogai.“

Viltingasis. Deja, mūsų mieste yra daugybė tokių žmonių, kurių būklė panaši, netgi šeimų, ištisų gatvių (tokių yra ir tarp Piligrimų). Jei tokių žmonių tiek daug mūsų vietojė, kaip manai, kiek jų yra jo gimtinėje?

Kristianas. Iš tiesų Dievo Žodyje užrašyta, kad *Jis apakino jų akis, kad jie nematytų, ir taip toliau*.

Dabar, kai esame vieni, pasakyk, ką manai apie tokius žmones? Ar jie, tavo manymu, nejautė Nuodėmės Apkaltinimo ir nepajuto baimės dėl savo pavojingos būklės?

Viltingasis. Tai tu atsakyk į šį klausimą, nes esi vyresnis.

Kristianas. Manau, jog kartais jie tai patiria. Bet būdami iš prigimties neišmanėliai, nesupranta, kad tokie pojūčiai juos veda Dievo link. Todėl pojūčius iš visų jėgų stengiasi užgesinti ir toliau įžūliai pataikauja savo širdžiai.

Viltingasis. Aš tikrai tikiu, kad Baimė žmonėms atlieka labai gerą darbą ir paskatina juos tuojuo Iškelti.

Kristianas. Be jokios abejonės, baimė tai daro, jei ji teisinga, nes Dievo Žodis sako: „*Viešpaties Baimė yra Išminties pradžia*.“

Viltingasis. Kaip apibūdintum teisingą baimę?

Kristianas. Tikra arba teisinga baimė atpažįstama iš trijų dalykų:

1. Pagal kilmę: ją sukelia išgelbėjimą teikiantis Nuodėmės Pajautimas.

2. Ji nukreipia sielą ieškoti prieglobsčio pas Kristų, kad įgytų Išgelbėjimą.

3. Ji sukelia ir palaiko sieloje didelę Pagarbą Dievui, Jo Žodžiui ir Jo Keliams, išlaiko sielą jautrią ir daro ją prisibijančią pasukti į kairę ar dešinę ir atlikti tai, kas suteiktų negarbę Dievui, sudrumstų ramybę, nuliūdintų Šventąją Dvasią arba duotų akstiną priešui kalbėti nepagarbiai.

Viltingasis. Gerai pasakyta. Tikiu, kad pasakei tiesą. Argi mes jau beveik neperėjome Užburtos žemės?

Kristianas. Kodėl klausai? Ar tau pabodo mūsų pokalbis?

Viltingasis. Tikrai ne, bet norėčiau sužinoti, kur mes esame.

Kristianas. Mums dar liko daugiau nei dvi mylios. Grįžkime prie mūsų pokalbio. Taigi Neišmanėliai nežino, kad tokie pojūčiai, kurie kelia jiems Baimę, yra Geri, todėl stengiasi juos užgesinti.

Viltingasis. Kaip stengiasi užgesinti?

Kristianas. 1. Jie mano, kad šias baimes sukelia Šėtonas (nors iš tiesų jas sukelia Dievas). Ir, savaime suprantama, taip manydami, joms priešinas kaip dalykams, kurie

Geras Baimės
Poveikis.

Jobo 28, 28.
Psalmių 111,
10.
Patarlių 1, 7 ir
9, 10.

Teisinga Baimė.

Kelias pas Kristu

kenksmingi. 2. Taip pat jie mano, kad tokios baimės stengiasi pakenkti jų Tikėjimui (ak, vargšeliai, juk jie jo visiškai neturi!), todėl užkietina savo širdį. 3. Jie leidžia sau manyti, kad jiems nėra ko bijoti, todėl tampa išdidžiai pasipūtę. 4. Jie mato, kad šios baimės nori nuplėšti nuo jų pasigailėtiną senąjį Savo Paties šventumą, todėl joms iš visų jėgų priešinosi.

Viltingasis. Šiek tiek žinau apie tai iš savo patirties. Kol nepažinau pats savęs, ir aš toks buvau.

Kristianas. Nagi, palikime kuriam laikui mūsų kaimyną *Neišmanėlį* ir padiskutuokime kitu naudingą klausimu.

V*iltingasis.* Su mielu noru, bet pradėk pirmas.

Kristianas. Ar tu maždaug prieš dešimt metų nepažinojai savo krašte *Laikinojo*, kuris tuomet buvo stropus tikintysis?

Viltingasis. Ar pažinojau jį? Taip, jis gyveno *Nemalonės* mieste, kuris yra maždaug dvi mylios nuo *Sąžiningumo* miesto. Šalia jo gyveno toks *Apsimetėlis*.

Kristianas. Teisingai, jis gyveno su juo po vienu stogu. Tas žmogus anksčiau buvo labai supratingas. Tikiu, kad tuomet jis šiek tiek pamatė savo Nuodėmių ir koks už jas laukia Atlygis.

Viltingasis. Mano tokia pati nuomonė, nes (mano namas buvo ne daugiau kaip trys mylios iki jo) jis kartais mane aplankydavo ir dažnai su ašaromis akyse. Aš iš tiesų gailėjausi šio žmogaus ir dėjau į jį Viltis. Bet ne visi, kurie šaukia: „*Viešpatie, Viešpatie*, –“

Kristianas. Jis vieną kartą pasakojo, kad buvo pasiryžęs tapti Pilgrimu, kaip ir mes. Bet netikėtai susipažino su tokiu *Išsigelbėjimu Savo Jėgomis* ir nuo to laiko tapo man svetimas.

Viltingasis. Kadangi kalbame apie jį, šiek tiek panagrinėkime, kokia buvo jo ir į jį panašių žmonių tokio staigaus atšalimo Priežastis.

Kristianas. Tai gali būti labai naudinga, bet tu pradėk.

Viltingasis. Gerai. Mano manymu, yra keturios tokio atšalimo priežastys.

1. Nors tokių žmonių Sąžinės yra pažadintos, bet jų mintys nepasikeitusios. Todėl kai Kaltės jėga išblėsta, nelieka to, kas verčia juos būti religingus. Natūralu, kad jie ir vėl grįžta į senas vėžes. Panašiai kaip šuo, kuris, apsinuodijęs ėdalų, vemia ir kratosi visokio blogio tol, kol negaluoja. Jis tai atlieka ne savo noru (jei galime teigti, kad šuo turi norus), bet todėl, kad varginamas skrandis. Tačiau praėjus ligai ir skrandžiui palengvėjus, jis nesibaido vėmalų, o sugrįžęs prie jų – išlaiko. Todėl teisingai parašyta, kad *Šuo ir vėl sugrįžo prie savo vėmalų*. Šie žmonės karštai trokšta Danguos tik todėl, kad jaučia Pragarą kančių baimę. O kai pragaro pojūtis ir pasmerkimo baimė atvėsta, atšala ir jų dangaus bei Išgelbėjimo troškimai. Taigi, apimus jų Kaltei ir Baimei, miršta Danguos ir laimės troškimai. Ir jie sugrįžta prie seno gyvenimo būdo.

2. Kita priežastis – juos valdo vergiška baimė. Aš kalbu apie juos valdančią žmonių baimę, nes *Kas bijo žmonių, pakliūva į Spąstus*. Kol jų ausis svilina Pragarą liepsnos, jie karštai siekia Danguos. Bet šiam siaubui apimus, jie pradeda kitaip galvoti – kad gera būti išmintingam ir nelėkti galvotrukčiais rizikuojant viską prarasti arba mažų mažiau siai užsitraukti neišvengiamų ir nereikalingų Vargų. Todėl jie ir vėl sugrįžta į Pasaulį.

3. Gėda, kuri lydi Religiją, yra taip pat suklopimo akmuo jų kelyje. Jie išdidūs bei išpuikę, o Religija, jų nuomone, – žemas ir vertas paniekos dalykas. Todėl, praradę Pragarą ir ateisiančios Rūstybės pojūtį, sugrįžta prie ankstesnio elgesio.

4. Kaltės jausmas ir Siaubo apmąstymas kelia jiems tikrą skausmą. Jie nemėgsta mąstyti apie savo nelaimę, kol dar į ją nepateko, nors galbūt pirmųjų jos Ženklių pastebėjimas

Priežastys, kodėl supratingieji grįžta prie seno gyvenimo būdo.

1 Petro 2, 22.

Patarlių 29, 25.

Pokalbis apie Laikinąjį.

Kur jis gyveno.

Anksčiau jis buvo supratingas.

145

Neišmanėlis seka paskui piligrimus

(jei tai jie suvoktų) būtų jiems naudingas, nes paskatintų juos pabėgti ten, kur bėga teisieji ir atranda saugumą. Kadangi jie elgiasi taip, kaip anksčiau minėjau – vengia netgi minčių apie kaltę ir baimę – tai, vos tik atsikratę Dievo rūstybės ir siaubo pojūčio, su mielu noru užkietina širdis ir pasirenka tokį elgesį, kuris jas vis labiau kietina.

Kristianas. Tu puikiai įsigilinau į dalyko esmę. Visko priežastis – nenoras pakeisti Mąstymą ir Valią. Todėl jie panašūs į nusikaltėlius, kurie, stovėdami prieš Teisėją, dreba ir atrodo, kad iš visos širdies atgailauja, nors iš tikrųjų bijo tik kartuvių ir visai nesibjauri savo nusikaltimu. Bet, atgavęs laisvę, toks žmogus vis tiek lieka vagis ir nedorėlis, kaip ir anksčiau. Jei jo mintys pasikeistų, būtų kitaip.

Viltingasis. Aš tau atskleidžiau Priežastis, kodėl jie grįžta atgal, o tu parodyk, kaip tai įvyksta.

Kristianas. Mielai.

1. Jie iš visų jėgų kratosi minčių apie Dievą, Mirtį ir būsimąjį Teismą.

2. Paskui *pamažu* atsisako asmeninių pareigų – Slaptųjų Maldų, Geidulių Pažabojimo, Budėjimo, Liūdėjimo dėl Nuodėmės ir panašių.

3. Vėliau ima vengti gyvų ir karštų Kristaus sekėjų draugystės.

4. Paskui atšala nuo viešųjų Pareigų – Dievo Žodžio Klausymosi ir Skaitymo, Dievotų žmonių Susibūrimo ir panašių.

5. Vėliau pradeda ieškoti skylių, kaip sakoma, kitų Dievotų žmonių apsiaustuose. Ir tai daro su velnišku uolumu, kad dėl kitų silpnumo galėtų visai atsakyti savo Tikėjimo.

6. Tada pradeda šlietis ir bendrauti su kūniškais, ištvirtusiais ir neatsakingais žmonėmis.

7. Paskui pradeda slapčia elgtis kūniškai bei lengvabūdiškai. Ir labai apsidžiaugia, kai tokius dalykus daro žmonės, laikomi sąžiningais, nes jie, matydami tokį Pavyzdį, gali elgtis dar drąsiau.

8. Po viso šito jie pradeda atvirai demonstruoti mažas Nuodėmes.

9. O dar po kiek laiko, tapę užkietėję, parodo savo tikrąjį veidą. Vėl išplukdyti į vargo srovę, jie dėl savęs pačių apgaudinėjimo prazus amžinai, nebent tam užkirstų kelią Malonės Stebuklas.

Vėliau sapne mačiau, kad Piligrimai perėjo Užburtąją žemę ir įėjo į *Nuotakos* Šalį. Čia oras buvo labai gaivus ir malonus. Jų Keliasėjo per šios Šalies vidurį ir jie kuriam laikui pralinksėjo. Šioje vietoje jie girdėjo nesibaigiantį paukščių giedojimą, kiekvieną dieną matė besiskleidžiančias žemės gėles ir girdėjo burkuojant balandį. Šioje šalyje Saulė švietė ir dieną, ir naktį, nes ji buvo toli nuo *Mirties Šešėlio Slėnio* ir jos nepasiekė *Milžinas Nusiūvylinas*. Iš šios vietos jie jau nebematė *Abejonių Pilies*. Čia jie matė Miestą, į kurį keliavo. Taip pat sutiko kai kuriuos to Miesto gyventojus. Po šią vietovę dažnai vaikštinėdavo *Švytintieji*, nes šalis yra Dangaus pasienis. Taip pat šioje šalyje buvo atnaujinta Nuotakos ir Jaunikio sandora. *Kaip Jaunuolis džiaugiasi Nuotaka, taip čia Dievas džiaugsis jais*. Čia jie buvo gausiai ap rūpinti ir kviečiami, ir vynu, nes šioje vietoje visko buvo tokia gausa, kokios neteko patirti visos Kelionės metu. Jie girdėjo garsius balsus, sklindančius iš Miesto: „*Sakykite Siono Dukrai – tavo Išgelbėjimas artėja! O su juo – tavo Atlygis!*“ Čia visi Šalies gyventojai juos vadino *šventa Tauta, Viešpaties Atpirktaisiais, Atrastaisiais ir t. t.*

Bevaikštinėdami po šią šalį jie daug labiau Džiaugėsi nei nuo Karalystės, į kurią keliavo, nutolusiose vietovėse. Artėdami prie Miesto, vis tobuliau jį Matė. Jis buvo pastatytas iš Perlių ir brangiųjų Akmenų, o jo gatvės išgrįstos Auksu. Nuo šio Miesto spindinčios šlovės ir nuo jį šviečiančios Saulės spindulių *Kristianas* net susirgo. *Viltingajam* taip pat vieną ar du kartus pasikartojo šios ligos priepuoliai. Todėl jie kurį laiką gulėdami

147

Izaijo 62, 4.
Giesmių giesmė
2, 10–12.

Angelai.

Izaijo 62, 5.
8 eil.

11 eil.

12 eil.

Kaip
Atsimetėlis
grįžo atgal.

Pokalbys su Neišmanėliu

verkė iš skausmo. *Jei pamatysite mano Mylimąjį, pasakykite, kad aš susirgau iš Meilės.*

Bet vėliau, truputį sustiprėję ir galėdami geriau pakelti savo negalią, nukeliavo Keliu tolyn. Ėjo vis arčiau vaismedžių sodų, vynuogynų ir parkų, kurių vartai atsivėrė į Vieškelį. Priėję šias vietas, pamatė sodininką, stovinį prie Kelio. Pilgrimai jo paklausė: „Kam priklauso šie gražieji vynuogynai ir parkai?“ Sodininkas atsakė: „Jie yra KARALIAUS. Jis juos pasodino pasigrožėti ir Piligrimams atsigauvinti.“ Sodininkas nusivedė Piligrimus į vynuogynus ir liepė jiems atsigauvinti gėrybėmis. Taip pat *ten* jiems parodė Karaliaus mėgstamus takus ir pavėsines, kuriuose Jis mėgdavo lankytis. Čia jie užtruko ir užmigo.

Vėliau sapne mačiau, kad jie miegodami daugiau kalbėjo nei per visą Kelionę. Sodininkas, pamatęs, kad aš susimąščiau, manęs paklausė: „Ko susimąstei? Šiuose vynuogynuose augančių vynuogių sultys nuteka taip švelniai, kad miegančiųjų lūpos pradeda kalbėti.“

Pamačiau, kad jie atsikėlė ir susiruošė keliauti į Miestą. Bet, kaip esu minėjęs, Saulės šviesoje Miestas atrodė toks nepaprastai šlovingas (nes šis Miestas iš gryo aukso), kad jie atidengtu veido negalėjo į jį žiūrėti. Turėjo naudotis *instrumentu*, tam tikslui sukurtu. Taip pat mačiau, kad jie bekeldami sutiko du Vyrus, kurių drabužiai švytėjo lyg auksas, o nuo veidų sklido šviesa.

Šie vyrai paklausė Piligrimų, kur jie keliauja. Tie jiems atsakė. Taip pat paklausė, kur jie nakvojo ir kokių sunkumų bei pavojų, paguodų ir malonumų patyrė Keliaudami. Jie papasakojo. Tuomet šie vyrai tarė: „Jums beliko patirti tik du Sunkumus, po kurių būsite Mieste.“

Tada *Kristianas* ir jo bičiulis paprašė, kad šie vyrai keliautų su jais kartu. Jie atsakė, kad norėtų tai daryti, bet keliauninkai privalo Miestą pasiekti savo pačių Tikėjimu. Sapne

Pakartoto
Jstatymo 23, 24.

Aprėiškimo
21, 18.
2 korintiečiams
3, 18.

149

mačiau, kad jie keliavo kartu tol, kol Pamatė Vartus.

Vėliau mačiau, kad tarp jų ir Vartų tyvuliavo Upė, bet nesimatė jokio tilto, kuriuo būtų galima patekti į kitą pusę, o upė buvo labai gili. Pamatę šią Upę Pilgrimai nustėro. Tačiau kartu su jais ėję vyrai pasakė: „Jūs turite ją pereiti, nes kitaip nepasieksite vartų.“

Pilgrimai ėmė klausinėti, ar nėra kito Kelio Vartų link. Išgirdo atsakymą, kad yra toks Kelias, bet nuo Pasaulio sukūrimo iki tol, kol suskambės paskutinis Trimitas, juo buvo leista keliauti tik dviem asmenims – *Enochui* ir *Elijui*. Tai išgirdę Pilgrimai (ypač *Kristianas*) nuliūdo ir pradėjo dairytis į vieną ir į kitą pusę, bet nepamatė jokio kelio, kuriuo eidami išvengtų Upės. Jie paklausė Vyrų, ar Upė visur gili? Šie atsakė, jog ne, bet negali jiems niekuo padėti, nes *jūs atrasite Upę gilesnę ar seklesnę pagal tai, kiek tikite tos Šalies Karaliumi*.

Tai išgirdę jie ryžosi bristi į Vandenį. *Kristianas*, vos tik įžengęs, ėmė skęsti ir šauktis savo gerojo draugo *Viltingojo*. Jis šaukė: „Aš skęstu Vandens gelmėse, didelės Bangos ritasi per mano galvą ir Vilnys užlieja mane! *Sellah*.“

Į tai jo draugas atsakė: „Nenusimink, mano Broli, aš jaučiu dugną – jis yra tvirtas.“ *Kristianas* atsakė: „Ak, mano drauge, Mirtinas liūdesys apėmė mane. Aš nepamatysiu Šalies, kurioje teka medus ir pienas.“ Su tais žodžiais *Kristianą* apgaubė didžiulė tamsa ir baimė. Jis negalėjo nieko matyti priešais save. Beveik prarado sąmonę, tad nesugebėjo prisiminti nei kalbėti apie malonius praėities džiaugsmus, kuriuos patyrė Keliaudamas. Visi žodžiai rodė, kad jo Mintis apėmė Siau-bas, o Širdį – Baimė, jog jis nuskęs Upėje ir niekuomet Neįžengs pro Vartus. Kaip netoliese stovintieji pastebėjo, čia jį taip pat buvo apėmusios neramios mintys apie Nuodėmes, kuriomis nusidėjo ir prieš tapdamas Piligrimu, ir vėliau. Taip pat pastebėta, kad jį var-

Mirtis nėra maloni mūsų Prigimčiai, nors dėl jos mes iš šio pasaulio patenkame į Šlovę.
1 korintiečiams 15, 51–52.

Angelai mums negali padėti Mirties valandą.

Kristiano kova Mirties valandą.

Kristianas ir Laikinasis

gino piktųjų Dvasių ir Baidyklių pasirodymai, nes tai buvo galima suprasti iš jo nuolat kartojamų žodžių. *Viltingasis* labai stengėsi išlaikyti savo brolio galvą virš vandens, nes šis kartais visai panerdavo ir po kiek laiko išnirdavo vos gyvas. *Viltingasis* taip pat stengėsi jį paguosti, sakydamas: „Broli, aš matau Vartus ir Žmones, belaukiančius mūsų.“ Tačiau *Kristianas* atsiliepė: „Tie žmonės laukia tavęs, nes nuo mūsų pažinties dienos tu buvai *Viltingasis*.“ „Ir tu taip pat“, – atsakė jis *Kristianui*. „Ak, broli, – tarė šis, – iš tiesų, jei būčiau buvęs teisus, Jis dabar man padėtų, bet dėl savo Nuodėmių esu patekęs į žabangas, todėl Jis mane atstūmė.“ *Viltingasis* atsakė: „Mano Broli, tu visai pamiršai ištrauką, kuri kalba apie Nedorėlius. *Jie nepatiria Kentėjimų Mirdami, bet yra kupini Jėgų. Jie nevargsta kaip kiti žmonės, jų nepaliečia bėdos*. Tie sunkumai ir kančios, kuriuos tu patiri eidamas per šiuos Vandenis, nėra ženklas, kad tave paliko Dievas. Jie skirti tau išmėginti – ar tu prisiminsi anksčiau patirtą Jo Gerumą ir ar pasitikėsi Juo patirdamas Sielvartą.“

Paskui sapne mačiau, kad tai išgirdęs *Kristianas* susimąstė. O *Viltingasis* dar jam ištare šiuos žodžius: „*Džiūgauk, Jėzus Kristus išgydo tave*.“ Tai išgirdęs *Kristianas* sušuko garsiu balsu: „Ak, aš ir vėl Jį matau! Jis man sako: „Kai eisi per Vandenis, aš būsiu su tavimi ir Upės nenuskandins tavęs.“ Po šių žodžių jie abu įgavo drąsos, o jų Priešas tylėjo kaip akmuo, kol jie perėjo į kitą pusę. *Kristianas* atrado tvirtą Pagrindą kojoms, kuriuo ir ėjo, o likusi Upės dalis buvo sekli. Taip jie perėjo į kitą pusę. Ant kitos pusės kranto jie ir vėl pamatė du švytinčius vyrus, kurie jų laukė. Jiems išlipus iš Upės, jie taip juos pasveikino: „*Mes esame Patarnaujančios Dvasios, atsiųstos tarnauti tiems, kurie Pavel-dės Išgelbėjimą*.“

Tada jie drauge ėjo vartų link. Jūs turėtumėte atkreipti dėmesį, kad Miestas stovėjo

ant didžiulės Kalvos, bet Pilgrimai kopė į tą Kalvą be jokio vargo, nes tie du vyrai vedė juos už parankių. Taip pat jie savo *mirtinguosius Drabužius* buvo palikę Upėje. Nors jie į upę įžengė juos vilkėdami, išlipo jau be jų. Todėl dabar jie kopė vikriai ir greitai, nors Miesto Pamatai stovėjo virš Debesų. Jie žengė aukštyn oro erdve, o eidami maloniai kalbėjosi ir džiūgavo, kad saugiai perėjo Upę ir kad juos lydi tokie garbingi Palydovai.

Su Švytinčiais jie kalbėjo apie tos vietos Šlovę. Tie papasakojo, kad šalies Grožio ir Šlovės neįmanoma žodžiais nusakyti. „Ten, – jie tarė, – yra *Siono Kalnas, Dangiškoji Jeruzalė, nesuskaitoma Angelų Minia ir Išbulintų Teisiųjų Dvasios*. Jūs dabar einate, – sakė jie, – į DIEVO Rojų, kuriame pamatysite *Gyvenimo Medį* ir valgysite negendančių jo Vaisių. Kai ten ateisite, jums bus duoti balti Drabužiai, ir jūs kiekvieną dieną vaikščiosite bei kalbėsitės su KARALIUMI per visą amžinybę. Ten niekuomet nepatirsitė to, ką jums teko patirti žemesnėse žemės srityse, – Liūdesio, Ligos, Skausmo ir Mirties, *nes visa tai, kas buvo, praėjo*. Jūs dabar einate pas *Abraomą, Izaoką ir Jokūbą* ir pas Pranašus, kuriuos Dievas apsaugojo nuo ateinančio Blogio ir kurie dabar ramiai ilsisi, būdami Teisūs.“ Tada Pilgrimai paklausė: „Ką mes veiksime daryti Šventoje Vietoje?“ Jiems buvo taip atsakyta: „Ten jūs būsite Paguosti už visą savo Triūsą ir apdovanoti Džiaugsmu už patirtą Liūdėsį. Pjausite tai, ką pasėjote, – Maldų, Ašarų ir Kentėjimų vaisių, pasėtą keliaujant Keliu. Toje vietoje jūs turėsite Aukso Karūnas ir džiaugsitės galėdami nuolat matyti *Šventąjį, nes ten jūs jį matysite tokį, koks Jis yra*. Taip pat nuolat tarnausite Garbinimu, Šuksniais ir Dėkojimu tam, kuriam troškote tarnauti Pasaulyje, nors tai jums sunkiai sekėsi dėl Kūno Silpnumo. Ten jūsų akys džiaugsis matydamos, o ausys girdėdamos malonų *Visagalio* Balsą. Jūs ir vėl džiaugsitės susitikę Draugus, kurie nuėjo į

Jie nusirengė Mirtingumą.

Hebrajams 12, 22–24.

Aprėškimo 2, 7.

ir 3, 4.

Aprėškimo 22, 7.

Izaijo 57, 1–2 ir 65, 16–17.

Galatams 6, 7.

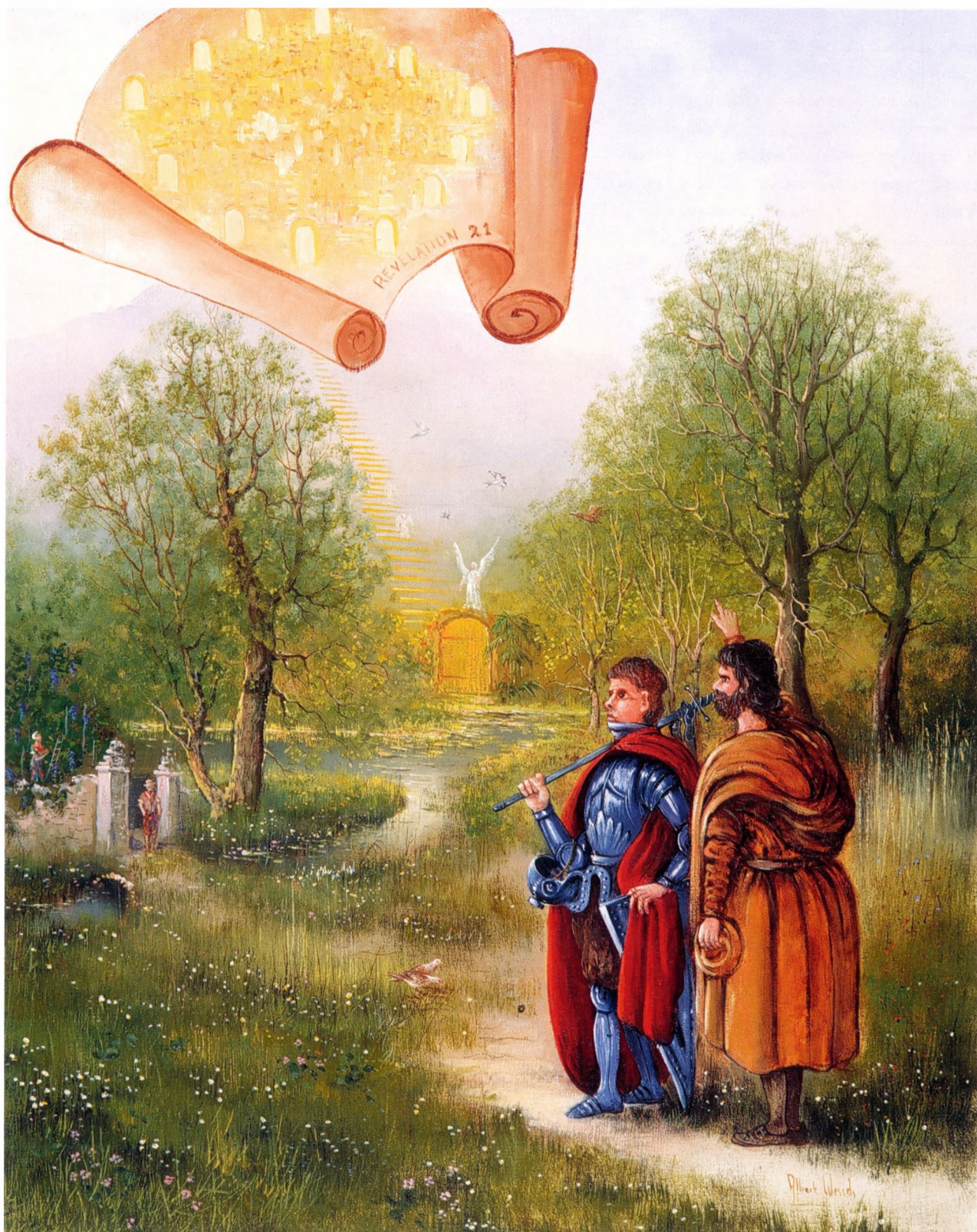
1 Jono 3, 2.

Psalmių 73, 4–5.

151
Kristianas
Mirties valandą
išlaisvinamas
nuo Baimių.

Izaijo 43, 2.

Angelai iš tiesų
jų laukia, vos
tik jie palieka šį
Pasaulį.

Nuotakos Šalis

šalį anksčiau jūsų. Džiaugsmingai pasitiksime kiekvieną, kuris ateis į Šventą Vietą po jūsų. Taip pat būsite aprenkti Šlove bei Didybe ir pasodinti į vežimą, kad važiuotumėte kartu su *Šlovės Karaliumi*. Kai Jis ateis Debesyse lyg ant Vėjo sparnų skambant Trimito Garsams, jūs ateisite kartu su Juo. O kai Jis sėdės Visuotinio Teismo Sostė, jūs sėdėsite kartu su Juo. Kai Jis Pasmerks visus darančius Piktą, nesvarbu, ar tai bus Angelai, ar žmonės, jūs taip pat turėsite balsą tame Teisme, nes jie buvo Jo ir jūsų priešai. Taip pat kai Jis ir vėl sugrįš į Miestą, jūs grįšite kartu, lydimi Trimito garsų, ir amžinai pasiliksime su Juo.“

Taigi artėdami prie Vartų jie pamatė Dangaus Angelų minią, išėjusią jų pasitikti, kuriems Švytintieji pasakė: „Šie vyrai mylėjo mūsų Viešpatį, būdami Pasaulyje, ir visa paliko dėl Jo Švento Vardo. Jis mus pasiuntė jų atsivesti. Mes juos atlydėjome iš tolimos Kelionės, kad jie įeitų ir Džiaugsmingai pažvelgtų į savo Išgelbėtojo veidą.“ Paskui Dangiškoji Minia džiaugsmingai sušuko: „*Palaiminti tie, kurie pakviesti į Avinėlio Vestuvių Pokylį!*“ Kaip tik tuo metu išėjo jų pasitikti keli Karaliaus Trimitininkai, apsirengę baltais spindinčiais drabužiais, o nuo jų melodingo ir skardaus garso net visas Dangus aidėjo. Šie Trimitininkai pasveikino *Kristianą* ir jo draugą dešimtimi tūkstančių Pasveikinimų atvykus iš Pasaulio. Ir tai jie išreiškė Trimito Garsais.

Pasveikinę apsupo iš visų pusių: vieniėjo pirma jų, kiti – iš paskos, treči – iš kairės, ketvirti – iš dešinės (kaip sargybiniai, saugantys aukštutinę sferose). Jie nenustojo trimituoti melodingais garsais. Kiekvienas, kuris tai matė, pamanė, jog pats Dangus nužengė

1
tesalonikiečiams
4, 13–17.
Judo 14.
Danieliaus 7,
9–10.
1 korintiečiams
6, 2–3.

Apreiškimo
19, 9.

jų pasitikti. Taip jieėjo visi kartu. Trimitininkai skambiu muzikos garsu, žvilgsniais ir mimika sakė, kad mielai priima *Kristianą* ir jo brolių į savo būrį ir kad su džiaugsmu atėjo jų pasitikti. Dabar šie, sujaudinti Angelų minios ir girdėdami melodingus muzikos garsus, jautėsi lyg pačiame Danguje. Čia taip pat jie matė Dangaus Miestą ir atrodė, jog girdi juos sveikinančius varpų garsus. Bet labiausiai juos jaudino šiltos ir džiugios mintys, kad jie kartu ten gyvens su šia Angelų Minia ir taip bus per amžių amžius! Ak, kokiais žodžiais įmanoma apsakoti ir kokia plunksna aprašyti jų šlovingą Džiaugsmą?! Taip jie priėjo prie Vartų.

O priėję prie Vartų pamatė Aukso raidėmis šviečiantį užrašą: „*Palaiminti tie, kurie vykdo Jo Įsakymus, kad įgytų teisę į Gyvybės Medį ir galėtų įžengti pro Vartus į Miestą.*“

Paskui sapne mačiau, kad švytintieji liepė jiems sušukti prie Vartų, ir jie tai padarė. Tada *Enochas, Mozė, Elisas ir kiti* pažvelgė į juos pro Vartų viršų. Mat jiems buvo pasakyta, kad tai Piligrimai, atėję iš *Pražūties Miesto* dėl Meilės šios vietos Karaliui. Tuomet kiekvienas Piligrimas įteikė jiems po savo Pažymėjimą, kurį buvo įgiję kelionės pradžioje. Tie Pažymėjimai buvo nunešti Karaliui. Jis juos perskaitęs paklausė: „Kur yra tie žmonės?“ Jam buvo taip atsakyta: „Jie stovi lauke už Vartų.“ Karalius įsakė atverti Vartus, kad įeitų Teisieji Žmonės, kurie laikosi Tiesos.

Paskui sapne mačiau, kad šie žmonės įžengė pro Vartus. Ir staiga, vos tik įžengė į vidų – jie buvo pakeisti, jų drabužiai tapo spindintys kaip Auksas. Juos pasitiko kiti, laikydami Arfas ir Karūnas. Jie atidavė Piligrimams arfas, kad šie galėtų nuolat garbinti, ir karūnas – kaip garbės simbolį. Vėliau sapne išgirdau, kad iš džiaugsmo suskambo visi Miesto varpai. Jiems buvo pasakyta: „*Įeikite į savo Šeimininko Džiaugsmą.*“ Taip pat girdėjau, kaip tie du vyrai garsiai giedojo:

Apreiškimo
22, 14.

Izaijo 26, 2.

*Štai – šventi Piligrimai atjoja,
Debesys – jų Karietos, o Angelai – jų Vedliai.
Kas nenorėtų patirti tokią Laimę?
Jis ją suteiks visiems saviems,
Kai šis pasaulis pasibaigs.*

Kristianas nualpo Mirties Upėje

„Sėdintiame Soste ir Avinėliui tebūnie Gyrius,
Garbė, Šlovė ir Valdžia per amžių amžius!“

O kai atsivėrė Vartai įleisti šiuos žmones,
aš pažvelgiau jiems iš paskos ir pamačiau
Miestą, švytintį lyg Saulę, gatves, išgrįstas
Aukso, ir jomis vaikščiojančius daugybę
žmonių su Karūnomis ant galvų, Palmių
šakelėmis ir Auksinėmis Arfomis rankose ir
giedančius gyriais giesmes.

Taip pat ten buvo būtybių su sparnais,
kurios viena kitai nuolat kartojo: „Šventas,
Šventas, Šventas yra Viešpats!“ Paskui Vartai
buvo uždaryti, o aš, visa tai pamatęs, panorau
pats būti ten.

Bemąstydamas atsigrėžiau atgal ir pama-
čiau *Neišmanėlį*, ateinantį prie Upės. Jis grei-
tai per ją persigavo, nepatirdamas nė pusės
Sunkumų, su kuriais susidūrė tie du vyrai.
Mat būtent toje vietoje buvo valtininkas, var-
du *Tuščias Pasitikėjimas*, kuris valtimi perkėlė
Neišmanėlį į kitą pusę. Jis, kaip ir tie du, kopė
aukštyn į Kalvą, ėjo Vartų link, bet keliavo

Apraiškimo
5,13–14.

Neišmanėlis
ateina prie
Upės, o Tuščias
Pasitikėjimas jį
perkelia per ją.

vienas, nes nė vienas žmogus jo nepasitiko,
kad nors šiek tiek padrąsintų. Kai priėjo prie
Vartų, pažvelgė į Užrašą, kabantį virš jų, ir
pradėjo belsti, manydamas, kad tuojau bus
įleistas vidun. Bet žmonės, pažvelgę pro Var-
tų viršų, jo paklausė, iš kur jis atėjęs ir ko jam
reikia. Šis atsakė: „Aš valgiau ir gėriau Kara-
liaus Akivaizdoje, o Jis mokė mūsų gatvėse.“
Tuomet jie paprašė Pažymėjimo, kurį galėtų
parodyti Karaliui. Šis rausėsi savo užantyje,
bet nieko nerado. Vyrai jo paklausė: „Ar tu
jo neturi?“ Bet žmogus neatsakė nė žodžio.
Taigi jie pranešė apie jį Karaliui. O Karalius
nepanoro ateiti pažiūrėti, bet liepė, kad du
Švytintieji, atvedę *Kristianą* su *Viltinguoju* į
Miestą, išeitų suimti *Neišmanėlį*, surištų jam
rankas ir kojas ir nugabentų šalin. Jie paėmė
jį ir nunešė oru prie durų, esančių kitame
Kalvos šone, ir paliko. *Tuomet aš supratau, kad*
Kelias į Pragarą veda netgi nuo pačių Dangaus
Vartų, kaip ir nuo Pražūties Miesto. Čia aš nu-
budau ir supratau, kad tai buvo Sapnas.

Pilgrimai atvyksta į Dangaus Miestą

Bu255

BUNYAN, JOHN

PILGRIMO KELIONĖ | DŽONAS BUNJANAS – VILNIUS: *Reformatų literatūros centras*,
2009. – 152 P.

ISBN 978-9955-593-12-6

UDK 820-3

LAIKUI NEPAVALDI JOHNHO BUNYANO ALEGORIJA PILGRIMO KELIONĖ TEISĖTAI
VADINAMA LITERATŪROS ŠEDEVRU. PO BIBLIJOS – TAI PATI POPULIARIAUSIA KNYGA.
PIRMĄ KARTĄ IŠLEISTA 1678 METAIS JI SULAUKĖ DIDŽIULĖS SĖKMĖS IR NUO TO LAIKO
TAPO PASAULINĖS REIKŠMĖS KLASIKOS KŪRINIU, IŠVERSTU DAUGIAU NEI Į 200 KALBŲ.
PILGRIMO KELIONĖ PALIETĖ DAUGELIO ŽMONIŲ ŠIRDIS, NESVARBU,
KOKIA JŲ ODOS SPALVA AR RASĖ.

ČIA APRAŠYTA PAPRASTA, NEPRILYGSTAMO ŽAVESIO KUPINA ISTORIJA APIE
KRISTIANO KELIONĘ IŠ PRAŽŪTIES MIESTO (T. Y. ŠIO PASAULIO)
Į DANGIŠKĄJĮ MIESTĄ (T. Y. DANGŲ).

ŠIOJE KNYGOJE RASITE 73 NUOSTABIAS SPALVOTAS
ALBERTO WESSELSONO ILIUSTRACIJAS.

IŠ ANGLŲ KALBOS VERTĖ *Asta Kavaliauskaitė*

REDAGAVO *Audronė Kriauciūnienė*

EILĖRAŠČIUS REDAGAVO POETAS *Vladas Vaitkevičius*

MAKETAVO *UAB „Artprint“*

LEIDĖJAS *VšĮ „Reformatų literatūros centras“*

PYLIMO G. 31-6, LT-01141 VILNIUS

TEL./FAKS. (8~5) 262 5634

MOB. 8 607 57377

EL. P.: REFKNYGOS2@YAHOO.COM

REFBOOKSHOP@YAHOO.COM

2009-07-20

6 LEIDYB. APSK. L.

TIRAŽAS 2000 EGZ.

SPAUSDINO „*Standartų spaustuė*“

S. DARIAUS IR S. GIRĖNO G. 39, VILNIUS

WWW.STANDART.LT

Johnas Bunyanas gimė 1628 metais tarp Haroudeno ir Elstou miestelių netoli Bedfordo (Didžioji Britanija).

Apie įgytą išsilavinimą jis rašė: „Aš greitai užmiršau visa, ką buvau išmokęs.“

Sulaukęs devyniolikos, jau buvo trejus metus tarnavęs Parlamento ginkluotosiose pajėgose, todėl atleistas nuo tarnybos armijoje.

Grįžęs į gimtąjį Elstou miestelį, ėmėsi skardininko amato, kaip ir jo tėvas. Netrukus vedė. Jo vyriausioji duktė Marija gimė akla, todėl Johnas jai skyrė ypatingą dėmesį ir meilę.

Po atgimimo iš aukšto Bunyanas išgyveno gausybę dvasinių konfliktų, kol galų gale rado ilgai ieškotą ramybę Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

1653 metais prisidėjo prie Šv. Jono tikinčiųjų bendruomenės Bedforde, kuriai vadovavo pastorius Johnas Giffordas. Po dvejų metų Bunyanas neteko žmonos ir pastoriaus. 1659 metais jis vedė antrą kartą – Elžbietą.

Po pastoriaus Giffordo mirties Bunyanas netikėtai kartu su devyniais kitais asmenimis buvo paskirtas pamokslauti Dievo Žodį. Iki 1660 metų, kai buvo atkurta monarchija ir Charlesas II tapo karaliumi, Bunyanas turėjo galimybę pamokslauti ten, kur norėjo. Bet, vyriausybei išleidus Vienodumo aktą (*Act of Uniformity*), dėl kurio visi nonkonformistiniai tarnavimai buvo paskelbti už įstatymo ribų ir nepalankiai žiūrima į visus tarnautojus, nepašventintus vyskupo, Bunyano ir kitų puritonų gyvenimas tapo nepakenčiamas.

Bunyanas nepakluso valstybinės bažnyčios reikalavimams, todėl buvo pradėta jį persekioti.

1660 metų kovo 12 dieną jis buvo suimtas vos tik prasidėjus pamaldoms Žemesniajame Samselyje. Jį kvotė teismo pareigūnai ir įkalino Bedfordo kalėjime 12 metų. Šio įkalinimo metu Bunyanui kilo mintis parašyti *Piligrimo kelionę*.

1674 metais mirė jo mylima akla duktė Marija.

Sulaukęs 44 metų Bunyanas buvo išlaisvintas iš kalėjimo pagal prieštaringai vertinamą Atleidimo deklaraciją, kuri nutraukė baudžiamosios atsakomybės taikymą dėl bažnytinių dalykų.

Bet jo laisvė truko neilgai. 1675 metais jis ir vėl buvo įkalintas, karaliui anuliavus šią deklaraciją, o kartu su ja – Bunyano leidimą pamokslauti.

Dr. Johnui Oweniui, buvusiam Oliwerio Cromwellio kapelionui ir vienam žymiausių puritonų teologų tarpininkaujant, Bunyanas 1677 metais buvo išlaisvintas.

Laisvėje Bunyanas išgyveno dešimt metų. Per tą laiką jis ne tik parašė daug knygų, bet ir intensyviai keliavo po Hertfordo, Bedfordo, Buckinghamo ir Cambridge'o grafystes bei Londoną skelbdamas Evangeliją.

1688 metais, grįždamas raitomis iš kelionės po Readingą, sukarščiavo ir nebepasveiko. Bunyano siela paliko šį gyvenimą, kad būtų kartu su Viešpačiu Dangiskajame Mieste.

Jo palaikai palaidoti Bunhillo Fieldso kapinėse Londone.

LAIKUI NEPAVALDI JOHNŲ BUNYANO ALEGORIJA

PILIGRIMO KELIONĖ

TEISĖTAI VADINAMA LITERATŲROS ŖEDEVRU.

PO BIBLIJOS – TAI PATI POPULIARIAUSIA KNYGA.

PIRMĄ KARTĄ IŖLEISTA 1678 METAIS JI SULAUKĖ DIDŖIULĖS SĖKMĖS
IR NUO TO LAIKO TAPO PASAULINĖS REIKŖMĖS KLASIKOS KŲRINIU,
IŖVERSTU DAUGIAU NEI Į 200 KALBŲ.

PILIGRIMO KELIONĖ PALIETĖ DAUGELIO ŖMONIŲ ŖIRDIS,
NESVARBU, KOKIA JŲ ODOS SPALVA AR RASĖ.

ČIA APRAŖYTA PAPRASTA, NEPRILYGSTAMO ŖAVESIO KUPINA ISTORIJA
APIE KRISTIANO KELIONĘ IŖ PRAŖŲTIES MIESTO (T. Y. ŖIO PASAULIO)
Į DANGIŖKĄJĮ MIESTĄ (T. Y. DANGŲ).

ŖIOJE KNYGOJE RASITE 73 NUOSTABIAS SPALVOTAS
ALBERTO WESSELŖO ILIUSTRACIJAS.

Reformatų literatūros centras